

LENTE NOCTURNE

Leni Saris

WITTE RAVEN
JEUGDPOCKETS

LENTE NOCTURNE

Eenzaam leeft Astrid, opgevoed door haar strenge en conservatieve tante, die geen begrip heeft van de verlangens van een modern meisje, noch van haar grote muzikale gaven. Het is een geluk voor Astrid, wanneer zij Wendy en haar vrolijke familie leert kennen. Hier komt ook Vincent in haar leven. Nu bezit Astrid wèl de kracht tegen tante Johanne te rebelleren en kan zij het conservatorium bezoeken. Als alles volmaakt schijnt, kruist het meisje Imelda Astrids pad en zij wordt er de oorzaak van, dat Astrids zingende vleugel voorgoed dreigt te zwijgen. Het huwelijk tussen Astrid en Vincent wordt overschaduwd door het geheim, dat hiermede samenhangt, maar die schaduw verdwijnt als blijkt, dat Astrid niet is vergeten, welke rol de 'Lente Nocturne' in hun leven heeft gespeeld.

LENI SARIS

Lente nocturne

U.-M. 'WESTFRIESLAND' - HOORN

ISBN 90 205 0693 5

Bestelnummer Witte Raven M 24

Omslag en illustraties van Herson

Copyright © by 'Westfriesland', Hoorn

I.

'FREULE ASTRID.'

Het was koud in de grote kamer met de aardige, lichte meubelen. Astrid van Domershoven stond voor het raam en wreef haar handen. Ze rilde en trok de kraag van het donkere truitje hoger op, dan trommelde ze een roffel tegen de ruit. Ze haatte de grote kamer achter haar, hoe mooi ze ook was ingericht, ze haatte de kou en heel Domershoven, gedoken in een dik sneeuwkleed. O, de oneindige eenzaamheid van dit alles was in staat om haar dol te maken. Als ze had durven gillen, zou ze het gedaan hebben, maar ze wist, dat dan binnē een paar minuten tante Johanne in haar kamer zou staan en er was niemand waarnaar ze op het ogenblik minder verlangde dan naar het enige familielid, dat ze bezat.

Tante Johanne had haar opgevoed. O, zeer zorgvuldig! Het ellendige was, dat tante Johanne nooit los was gekomen van de vorige eeuw en alles wat toen passend was voor 'een meisje van Domershoven'. Er woonden nagenoeg geen mensen van hun stand in de buurt en met andere mensen kan je niet omgaan, aldus tante Johanne, behalve met de notabelen in het dorp en die waren allemaal oud. Astrid geeuwde tot de tranen haar in de ogen sprongen, ze verlangde terug naar de kostschool waar ze een jaar geleden was weggegaan met een hoopvol hart. Als ze in vredesnaam maar wist hoe ze aan tante Johannes tirannie en Domershoven kon ontkomen voor ze er beschimmelde. Als ze ook maar wist hoe ze ooit toestemming moest krijgen om haar pianostudie voort te zetten. Met tante Johanne viel immers niet te praten. Je kon net zo vruchtbaar proberen om met de stenen leeuw op het bordes te bomen. Achttien was ze gisteren geworden! Een taart, een truitje en een paar griezelig degelijke kousen had het opgeleverd. Haar garderobe was altijd het onderwerp van veel kritiek geweest onder de meisjes.

„Brr....,” zei Astrid, ze trok met een vinnige ruk de gordijnen dicht en tastte naar de knop van het licht. Met een moedeloze zucht viel ze neer in een fauteuiltje, dicht bij het mooie elektrische haardje, dat de holle kamer niet verwarmen kon, en ze trok haar tas naar zich toe, waaruit ze een zakspiegeltje te voorschijn grabbelde. Astrid van Domershoven! Je zou er heel wat van denken. Je kreeg beslist visioenen van statige lieflijkheid en dan moest je de treurige werkelijkheid zien! Astrid bekeek nauwkeurig haar smalle gezichtje, met de kap van wonderlijk, zilverkleurig haar, zonder één donkere draad. Ze verfoeide dat haar, omdat het zo opvallend was en alleen de diepblauwe ogen met lange donkere wimpers en de regelmatige witte tanden konden haar goedkeuring wegdragen. Het spiegeltje verdween weer in de tas en Astrid strekte een been uit om de degelijke verjaardagskousen te bekijken, die schuil gingen onder een wijde zwarte rok. Zoals ze daar zat was het tengere meisje een sombere studie in zwart en wit, waarvan niets jongs en vrolijks kon uitgaan. Beneden in het huis werd de gong geluid en met een hernieuwde zucht hees Astrid zich uit het stoeltje op.

In het voorbijgaan raakte ze liefkozend de toetsen van haar vleugel aan. Het was een dominerend meubelstuk in de grote kamer en Astrids liefste bezit, want het was van haar moeder geweest en overigens een doorn in het oog van tante Johanne. Astrids artistieke, begaafde moeder had ze nooit uit kunnen staan en ze vermoedde in de recalcitrante dochter dezelfde frivole neigingen, die krachtig onderdrukt moesten worden, omdat ze niet passend waren voor 'een meisje van Domershoven'.

„Als ik maar eenmaal volwassen ben!,” had Astrid altijd wraakgierig gedacht. „Eerst Domershoven, dan kostschool en nou weer Domershoven, het is om dol te worden en geen kans op ontsnapping!”

Maar nu was ze achttien jaar en ze móést iets doen, want dat eiste haar studie, waarmee ze nòch kon nòch wilde wachten tot ze meerderjarig werd.

Langzaam ging ze de brede trap af, gleed als een schim door de donkere marmeren hall en in één vaart de eetzaal binnen. Ze hield niet van de kille hall met de spookachtige harnassen. Als kind was ze er doodsbang voor geweest en alleen daarom al had ze een vakantie op Domershoven gehaat.

„Je bent laat,” merkte tante Johanne op.

„Ja,” zei Astrid dociel, ze keek met niets zeggende ogen naar die tengere gestalte aan de andere zijde van de grote tafel.

Vergis je vooral niet in tante Johanne, mensen, dacht het meisje wrang. Als een rapier is ze, van staal en onbreekbaar. Vreemd was het toch, dat de moed haar telkens ontzonk wanneer ze tegenover tante Johanne zat. Op haar kamer verzon ze wat ze allemaal zou zeggen, maar daar bleef het dan ook bij.

„Je moet niet de hele dag zoekbrengen achter de vleugel,” tante Johanne schepte een aardappel op, geflankeerd door twee blaadjes sla.

„Net genoeg voor een kanariepiet,” dacht Astrid en opstandig schep-te ze een berg aardappelen op haar bord, genoeg voor een haven-arbeider die extra zware dienst verricht heeft.

„Maar Astrid toch!” De stem tikte als een scherf ijs in een glas, de donkere ogen priemden in de richting van het dwaas overladen bord.

Alleen Astrid zag de vage glimlach, die één mondhoek van de oude huisknecht even opwipte, maar het gaf haar een dosis extra moed. „O, dat beetje?” vroeg ze zangerig. „Ik heb honger, tante. Ja, en die zoekgebrachte tijd is nuttig gebruikt. U weet toch, dat ik verder wil en tenslotte kan ik me toch niet eeuwig op dat stomme Domers-hoven zitten beschimmelen.” De deur klikte zelf zacht in het slot achter de oude bediende en Astrid zuchtte, ze keek neer op de onmogelijke berg aardappelen bestrooid met een waar slaveld, waar ze geen raad mee wist.

„Je gedraagt je als een kind dat geen opvoeding heeft genoten en je moest je schamen om zo mijn weldaden te belonen.” Tante Johanne prikte verwoed naar de eenzame aardappel op haar bord. „Ik had het kunnen weten, dat je naar je moeder zou aarden. Je lijkt uiterlijk ook op haar. Je arme vader heeft het geweten, dat hij ver beneden zijn stand trouwde. Het enige wat hij deed, was met die vrouw de wereld rondreizen.”

Langzaam legde Astrid mes en vork neer, ze sloeg haar ogen naar haar tante op, ze waren heel fel en boos.

„Weet u, wat ik ver beneden uw stand vind?” vroeg een zachte kinderlijke stem. „Honend spreken over twee mensen die gestorven zijn en die dolgelukkig met elkaar waren. Misschien is het in uw ogen een onvergeeflijke fout, dat mijn vader van mijn moeder hield, maar ik ben het langzamerhand moe om dat steeds weer te moeten

horen. Ik laat m'n ouders niet langer beledigen.... ik.... ik.... word gek in dit holle ouwe huis.... dáár, nou weet u het!" Ze slierde haar servet over de tafel, ze was opeens over haar angst heen en hijgend voegde ze er aan toe:

„Dit huis.... in dit huis loopt alles vijftig jaar achter, maar ik in ieder geval niet, hoort u? Ik wil niet zo leven. Ik ben jong, ik wil uitgaan en pretmaken en ik wil vrij zijn om te studeren. U weet, dat ik maar één ideaal heb: mijn vleugel... en u... doet niets dan me tegenwerken."

Over de tafel keken ze elkaar aan. Het trok even om tante Johannes mond, dan zei ze beheerst:

„Ik meen te weten wat goed voor jou is, Astrid. Het spijt me, dat jij je ongelukkig voelt, ondanks dat. Wil je nu alsjeblieft verder eten? Dan kan Jan de tafel afnemen."

Astrid staarde haar aan alsof ze haar oren niet durfde geloven.

„O...," zei ze zacht. „O... hoe kùnt u!"

„De moderne jeugd is veel te vrij," doceerde tante Johanne. „Tot jij meerderjarig bent, zal ik op je passen, of je dat nu aangenaam vindt of niet en ik heb daar nu eenmaal mijn ideeën over."

„Ja, en die zijn van beton," Astrid schoof met een ruk het volgestapelde bord terug. „Nee, ik éét het niet op en ik láát me niet meer drillen als een klein kind. Ik ben achttien, tante Johanne." Toen stoof ze de kamer uit. Tante Johanne belde en zei tegen de oude Jan:

„Je kunt afnemen, Jan. De freule had weinig eetlust. Ze is niet erg wel."

De freule ijsbeerde intussen op haar kamer en overwoog, welk voorwerp in aanmerking kwam om als bliksemafleider dienst te doen. Het moest vooral flink lawaai maken, maar ze hield van alles, wat in deze kamer bijeengebracht was.

„Ik klap dadelijk, als ik geen stoom laat ontsnappen!," ze zei het hardop en het klonk dreigend genoeg.

Toen rolde Astrid, die alleen maar van klassiek hield en alles wat naar jazz zweemde verafschuwde, zodra ze het zelf moest spelen, op de pianostoel neer, zette haar voet op de pedaal en beukte de 'hotste' jazz, die ze te voorschijn kon brengen met tien sterke, woedende vingers en een overkropt hart. Het was erger dan oorverdovend, het was eenvoudigweg oorverscheurend.

Achter haar ging de deur open, maar Astrid bonkte en stampte voort,

ze verwonderde zich er over dat de snaren van de vleugel niet tegen het plafond vlogen.

„Astrid, schei uit!,” riep tante Johanne met verheffing van stem. „Hadidi.... dada!,” joelde Astrid en toen viel er opeens een stevige hand op haar schouder, die haar fors door elkaar rammelde.

„Ben je gek geworden?,” siste de oude dame.

Astrid zat stil, ze keek omhoog naar dat scherpe oude gezicht en haar lippen beefden.

„Ja, misschien wèl, dat zei ik immers al!”

Het bleef even heel stil, dan zei de oude vrouw half onwillig: „Misschien kunnen we wat méér samen naar de stad gaan.”

Samen.... geen gezellige jongelui om mee om te gaan, geen leuke kleren. O, het was de hele sfeer van dat huisbakken gedoe, dat haar van a tot z tegenstond. Ach, misschien bedoelde tante Johanne het wel goed, maar ze was beslist nooit echt jong geweest! Sommige oude mensen konden zo genoeglijk zijn en waren in staat om jonge mensen te begrijpen, maar haar tante was nu eenmaal niet zo.

„Daar zat het toch ook niet alleen in, tante,” Astrids stem, zoëven nog schel en opstandig, klonk dof en een beetje weemoedig. Ze was uitgeraasd, nu moest ze er voorlopig maar weer tegen kunnen.

„Ik begrijp jou helemaal niet, Astrid,” zei de oude dame schouderophalend. „Je bent een heel wonderlijk en moeilijk kind.” Ze keerde zich om en liep de kamer uit.

„Mijn lieve, arme vleugel!,” fluisterde Astrid. „Dat ik jou zo moest mishandelen. Dat moet ik toch even goedmaken!”

Beneden hief de oude Jan luisterend het hoofd en stond een ogenblik stil, zonder dat tante Johanne hem bits tot de orde riep.

Astrid speelde de Ballade in G Mol van Chopin en de vleugel zong onder haar handen. Het was een vleug pure lieflijkheid en zon in het kille, oude huis.

II.

‘ZONNEHEERD.’

De merel floot vrolijk, het klonk bepaald uitbundig. Wendy Mackenberg probeerde de triller te imiteren, maar het mislukte glansrijk. Ze schoot in de lach en keek het diertje na, dat, in zijn rust gestoord, haastig een veiliger plekje zocht. Het meisje wandelde

door, genietend van de stilte en van de prille lentezon, die met succes een dikke regenwolk bestreden had. Het buiten wonen had toch wel voordelen, bepeinsde Wendy genoeglijk, vooral als je een behoorlijke verbinding met de onmisbare stad had. Ze waren hier in het dorp, waar vader geboren was, neergestreken, omdat de broze gezondheid van het jongste dochttertje, de kleine Ina, geen stadslucht verdroeg. Bij hun intocht, nu al weer twee maanden geleden, waren ze langs het statige Domershoven gereden en paps had opgemerkt: „Ach, daar staat het nog, precies als vijftig jaar geleden, het maakt nog dezelfde kille indruk. In de boomgaard hebben we overigens genoeg appels gekaapt. Er waren twee kinderen op Domershoven, een meisje en een jongen, die tien jaar in leeftijd verschilden. De jongen was een verdraaid leuke knaap, maar van zijn deftige zuster hield hij niet erg. Hij zei altijd, dat de deftigheid van haar afdroop zoals de was van een kaars. Wie zou er nu wonen?”

Wacht, daar aan het eind van het pad stond een bank, dat wist Wendy van vorige ontdekkingsreizen. Heerlijk om nu even in het zonnetje te zitten, ook al was de bank nat. Toch wel prettig om nog paasvakantie te hebben, wanneer andere mensen weer moesten werken. Dat was tenminste een voordeel als je Montessorieleidster was, maar ze vermoedde, dat de mama's van haar pukken daar wel anders over zouden denken. Iedere morgen reed Wendy met haar vader naar de stad. Natuurlijk was ze 's avonds veel vroeger klaar dan mijnheer Mackenberg, die moeilijk om halfvijf zijn kantoor al kon verlaten. Als Wendy geen tijd had om te wachten, dan nam ze de bus, maar ze vond de rit naar huis, samen met paps, te genoeglijk om er lichtvaardig afstand van te doen en ze wist, dat haar vader er ook zo over dacht.

Wendy stond stil en bekeek aandachtig de bank, dan monsterde ze haar regenjas en waagde het toch maar om neer te strijken. Ze dacht vermaakt aan de gezichten van de dorpelingen, die gewoonweg een paar centimeter langer werden van afgrijzen telkens wanneer ze weer een nieuw, verfoeilijk stuk van haar wufte garderobe aanschouwen moesten. Als ze haar nu eens zagen zitten met haar knalrode regenjas op een natte bank in het bos! Nu ja, de kans daarop was heel klein. Mams had overigens niet eens graag, dat ze zich alleen op zulke eenzame dwaalwegen begaf. Een licht geruis van krakende takken deed haar omkijken. In plaats van de een of andere ruige dorpeling zag ze een tenger meisje staan. Ze droeg een lange zwarte

gabardine regenjas, waartegen het zilverkleurige haar wonderlijk contrasteerde. Het zou geraffineerd gestaan hebben, dacht Wendy, wanneer de afschuwelijke jas, die als een zak om het tengere figuurtje hing, niet gepleit had voor de volmaakte onschuld op modegebied van de draagster. Ze zag er kinderlijk uit met haar grote donkerblauwe ogen en grappig klein neusje, maar toch maakte Wendy niet de fout om haar voor hoogstens zestien jaar aan te zien. Lieve deugd, ze had nog nooit zulk prachtig haar gezien, zo dik en zilverblood, zonder één donkere haar.

„Hallo!,” zei ze lachend. „Ik dacht, dat ik het bos alleen bezat, maar er schijnen toch nog bosfeeën te bestaan!”

Het andere meisje trok de fijne donkere wenkbrauwen op, die grappig afstaken tegen het blonde haar, evenals de bijna zwarte oogharen. Er vleugde een geestig lachje om de goedgevormde mond, die met het stevige kinnetje verraadden, dat de bezitster wel wist, wat ze wilde. Of ze haar wensen altijd in daden om kon zetten was natuurlijk een ander onderwerp.

Een gezicht boordevol tegenstellingen, waarvan je niet kon zeggen of het nu knap was, dacht Wendy.

„Ja, bosfeeën gaan ook met hun tijd mee.” Het meisje ging pardoes op het natste gedeelte van de bank zitten en haar ogen gleden peinzend langs de gezellige flatteuze jas, die het andere meisje droeg. „Woon je in het dorp? O, maar dan ben je er kort geleden komen wonen, in dat leuke huis aan de straatweg. Het heet 'Zonneheerd' . . . het ziet er genoeglijk uit, telkens als ik er langs kwam, moest ik er naar kijken en soms speelt er een klein meisje in de tuin. . . . O, ben ik erg onbescheiden geweest?”

Wendy knikte haar gemoedelijk toe. „Kind, waarom onbescheiden? Je hebt toch zeker je ogen om ze te gebruiken? Je hebt het overigens geraden. Ik woon in 'Zonneheerd' en ik heet Wendy Mackenberg. Twee maanden geleden ben ik met mijn familie naar dit dorp geëmigreerd. O, ik vond het best gezellig in de stad, maar onze benjamin wilde daar niet gedijen. Ja, en dit dorp is tenminste bereikbaar met de wagen, bovendien heeft paps er een ernstig zwak voor, omdat zijn wieg er gestaan heeft.”

„Hij is dus hier geboren,” vertaalde het blondje zakelijk deze dichtelijke uiting. „Wat enig, misschien heeft hij mijn vader gekend!”

Er tintelde een ondeugend lichtje in Wendy's donkere kijkers.

„Ja. . . . e. . . . dat kan wel zo zijn, als jij tenminste op dat feodale

ridderslot woont, waar mijn vader in zijn jeugd appels gapte. . . . uit de boomgaard, dan altijd. . . ."

„O, wat heerlijk!" Astrid schoot in een klaterende lach.

„Zeg, zijn er ook harnassen daar?" Wendy wees vaag naar Domershoven, dat er, ondanks het lentezonnetje, kil en onaandoenlijk uitzag.

„Ja, en ik haat ze," bekende Astrid, ze grinnikte opeens als een ondeugende kabouter. „Je kunt de hele tent van mij als present krijgen in de ruil voor 'Zonneheerd'. Als tante Johanne dit hoorde, dan sloot ze me op wegens heiligschennis."

„Is tante Johanne de oude dame die ik soms door het dorp zie. . . eh. . . . schrijden?," vroeg Wendy ernstig, waarop Astrid opnieuw begon te lachen.

„Ja hoor, dat is mijn tante en je tekent haar heel duidelijk met dat ene woord. Ik ben Astrid van Domershoven en ik woon in dat bakbeest daar op de heuvel en als ik er nog lang moet wonen ga ik dood!" De laatste woorden kwamen er heel ernstig achter aan en Wendy keek opmerkzaam naar het plotseling weer trieste gezichtje, ze legde haar hand op de zwarte gabardine-arm en ze zei heel zacht: „Is het werkelijk zo erg, Astrid?"

„Erger." Het antwoord kwam prompt. „Hoe zou jij het vinden als je helemaal niet met jonge mensen om kunt gaan, als je praktisch nergens komen mag. Een feestje, een danspartijtje. . . . dat bestaat niet, tenzij met tante Johanne op de achtergrond. Hoe zou jij het vinden als je mijn kleren moest dragen? O, ze zijn duur genoeg, daar niet van! Ik heb één keer kans gezien een doosje poeder te kopen, maar in plaats van op mijn gezicht is de poeder in de verwarmingsketel terecht gekomen! Ik wil doorgaan met mijn pianostudie, maar. . . . dat mag niet, want het past niet! Ja, Wendy, kijk maar niet zo ongelovig! Zoiets bestaat nog anno negentienhonderd zesenvijftig, maar ik kan niet! Ze bedoelt het best, op haar manier, daar niet van, maar ze wil niet inzien, dat we niet meer in negentienhonderd leven! In de afgelopen winter heb ik één keer revolutie gemaakt, en het resultaat?" Astrid zweeg, ze keek omhoog naar de druipende kale boomtakken en Wendy zat heel stil en staarde naar dat plotseling fel levende gezichtje, dat niet langer kleurloos en mat was. Arm kind, hoe hoog moest dat onnatuurlijke leven haar zitten, dat ze haar hart uitstortte tegenover de eerste mens, even jong als zij, die bereid was naar haar te luisteren.

„Het resultaat was een extra pianolesuur, een monsterlijke nieuwe

jurk en een gezellig avondje bij de dokter en zijn vrouw. Ze zijn allebei diep in de zestig en ze hebben geen kinderen. Dat deed tante Johanne allemaal om me afleiding te bezorgen!"

„Ja, dat moet heel erg zijn,” zei Wendy rustig. „Maar je moet je niet zo overstuur maken. Is er niemand die overwicht op haar heeft en haar onder de ogen kan brengen, dat ze je verstikt met haar goedheid?”

„Och nee!” het klonk moedeloos. „Ik leek ook wel mal om opeens zo uit te vallen.”

„Helemaal niet mal,” zei Wendy, ze ging rechtop zitten en ze trok Astrid aan de slip van haar capuchon dichterbij. „Zo waar als ik Wendy Mackenberg heet, zo waar zal het me gelukken, dat jouw tante Johanne gaat begrijpen, dat zij jong is geweest in een andere tijd dan jij!”

Het was boud gesproken, misschien geloofde Astrid er niets van en wist Wendy helemaal nog niet hoe ze die woorden waar zou maken, maar ze waren gesproken met het vuur der overtuiging, daarom putten ze er allebei kracht uit en Astrid voelde zich zo gelukkig als ze sinds haar twaalfde jaar niet meer was geweest.

„En natuurlijk kom je naar 'Zonneheerd', kennis maken met de familie,” besliste Wendy bazig. „We zijn een heel nette familie, dus daar kan tante Johanne niets tegen hebben. Ik stuur paps er op af. . . . of zou ze die appels nog niet vergeten zijn?”

Ze schoten opnieuw in de lach en dat gegiechel om een dwaze woordspeling was voor Astrid nog een groter weldaad dan de lentezon.

„Als je nou straks thuis bent moet je niet gaan denken, dat ik het toch vergeet, hoor,” doceerde Wendy, met een bemoedigend klopje op een smalle schouder. „Als we nu eens huiswaarts gingen? Het gaat dadelijk gieten! Dag Astrid, laat het maar aan mij over!”

Ze schudde vriendschappelijk een smalle, stevige hand en Astrid keek zeker nog drie keer om en zwaaide met overtuiging. Wendy stak nog eens groetend haar hand op en dan slenterde ze naar huis, een diepe rimpel boven haar mooie neusje. Ja, Wendy, nou heb je een belofte gedaan en zie nou maar hoe je die belofte inlost! Dat kwam er van als je gauw medelijden had! Astrid was trouwens een schat van een kind en ze moest iets doen om haar te helpen, maar hoe redde je zo'n jonkvrouwe uit haar eenzame toren en hoe kreeg je die antieke tante er toe om er haar toestemming aan te hechten! Wendy had wel meer problemen opgelost, maar dit sloeg alles!

In dezelfde nadenkende stemming kwam ze thuis. Kleine Ina kwam haar tegemoet, hinkelend over het smalle tuinpad, ze ging aan Wendy's arm hangen en keek met grote blauwe ogen boordevol liefde naar de oudste zus op.

„Wat ben je laat, Wen en wanneer mag ik nou weer eens mee naar het bos om paddestoeltjes te zien. . . . nee, niet om te plukken, hoor, want dat vind ik gemeen. Paddestoeltjes zijn immers kabouterhuisjes.” „Natuurlijk, hoor, hummel, zo is het,” beaamde Wendy. „Vandaag regende het te hard.”

Mevrouw Mackenberg keek naar het tweetal, dat gearmd binnenkwam.

Ina was de lieveling van de hele familie, maar op een grappige manier. Ina was dol op haar vader en moeder, op de broers en het zusje en ze hield van de poes Plomplom, maar ze had een uitgesproken hekel aan sentimenteel gedoe, zo klein als ze was. De zorg om haar gezondheid moest omzichtig rond haar geweven worden, want anders 'nam' het kleine ding het beslist niet. Ze wilde graag zelfstandig zijn en duldde geen verwennerij. Zodra Ina in de stad was, had ze last van een astmatische aandoening en omdat de familie Mackenberg er niets voor voelde het jongste lid van de familie jarenlang uit te besteden, waren ze buiten gaan wonen. Ineke fleurde helemaal op en de dokter had gezegd, dat de aandoening zeker zou verdwijnen met de tijd.

De enige die aan tafel ontbrak was de in Leiden studerende oudste zoon Jan, maar de zestienjarige Fred en de twee jaar jongere Joost kwamen achter elkaar de eetkamer binnenstuiven.

Fred draaide in het voorbijlopen gauw de radio keihard aan. Joost hees zijn jongste zus op zijn rug en steigerde op de maat van de niet bepaald welluidende muziek, die daverend en schetterend de kamer overspoelde met geluid.

„Een nette, rustige familie!” Wendy grijsde kwajongensachtig. Mams die met een stapel borden in haar handen koers zette naar de mishandelde radio werd in dat goede voornemen gestoord door twee knellende lange jongensarmen.

„Mams, zullen we een toertje draaien?” vroeg Fred onschuldig.

„Jongen, ben je nou toch mal. . . . wat bezielt jullie toch! Is dat de uitwerking van een regenachtige voorjaarsdag?” protesteerde mams wanhopig.

„Wat een huis vol herrie!” Vader Mackenberg draaide resoluut de

radio af en in de plotselinge stilte keken ze elkaar lachend en een beetje verbaasd aan.

„Hè, wat jammer!,” merkte Ineke lakoniek op.

„Och, die gekke jongens ook,” hoofdschudde mams, ze bracht de borden in veiligheid. „Kinders, aan tafel en graag een beetje rustiger.” Toen ze aan tafel zaten schoot Wendy opnieuw in een van haar aanstekelijke lachbuien.

„Weet je, dat is nou echt wat voor ons!,” zei ze. „Het ene ogenblik is alles rustig en het volgend ogenblik is het een dolle boel, zo maar, zonder reden.”

„Juist gezellig,” merkte Ineke op, wat haar een goedkeurend klopje op haar blonde kruin opleverde van Wendy.

„Natuurlijk, troeltje, maar je laat me ook niet uitspreken. Ik heb alleen vanmiddag zitten beweren, dat we zo’n nette, rustige familie zijn. Nou, dat eerste zal wel lukken, maar de rest. . . .”

„Tegen wie heb je dat beweerd?,” vroeg mams belangstellend.

Onder ademloze belangstelling van de hele familie deed Wendy het verhaal van de ontmoeting in het bos.

De ogen van mevrouw Mackenberg gleden door de lichte, gezellige kamer, door het zijraam kon ze nog net een gedeelte van Domershoven zien, dat de omgeving leek te beheersen. Ja, dat leek alleen maar zo, want haar imponeerde dat kille oude huis niet, evenmin als een van de huisgenoten, maar met de dorpelingen was dat anders, die voelden zich van oudsher zwaar geïmponeerd door 'Het Huis' en tante Johanne voelde zich nog steeds slotvrouw. Eigenlijk was het treurig als je je zo vastklampte aan iets, dat onherroepelijk voorbij was en uiteen moest vallen als het met ruwe hand aangepakt werd. Was het daarom, dat de oude dame zichzelf, Astrid en Domershoven scheidde van de rest van de wereld? Maar de mensen hadden elkaar nodig, Astrid had jonge mensen nodig, warmte en gezelligheid en een beetje echte belangstelling.

Later, toen Ineke naar bed was en de jongens boven studeerden, stond Wendy voor het serrevenster. Achter haar wist ze vader en moeder in de zachte lichtkring van de schemerlamp. Een veilige haven. Haar tehuis, om een levenlang blij mee te zijn. De twee mensen in de kleine lichtkring waren het symbool van al het goede in haar jonge, onbezorgde leven. Ze sloot haar ogen niet voor het leed van anderen. Zo kon ze zich wel voorstellen hoe het was voor arme vluchtelingen, die jarenlang in kampen leefden en ze zou desnoods het beste geven wat ze

had, maar toch.... wat je dicht in je nabijheid meemaakte raakte je nog eerder dan dat felle leed, waarvan je las in de kranten en hoorde door de radio. Was dat leed van Astrid dan zo erg, vergeleken bij al dat andere? Ja, Astrid had in materieel opzicht geen gebrek, maar geestelijk verkommerde ze toch wel, geen ouders, geen familie... niemand om jong mee te zijn en dwaas te doen, niemand om over de toekomst te bomen en zelfs geen kans om verder te mogen gaan met haar pianostudie. Het leven ging verder, je was maar ééns achttien! „Weet je waar Astrid me aan deed denken?,” vroeg ze zacht. „Oom Gert had vroeger immers zo'n verzameling kostbare vlinders?”

„Ja,” zei mevrouw zacht, ze keek peinzend naar Wendy's gezichtje, dat nu naar haar toegewend was. „Zou ik het ooit kunnen vergeten? De afschuw in je stem en de manier waarop je naar mij toe kwam rennen en je hoofd in m'n rok verborg. 'O, mammié... mammié toch! Die vlinders zijn op een plankje geprikt.... zo maar er doorheen!’ Het hielp niets of ik al zei, dat de vlinders het niet meer voelden. Je liep voortaan met een boog om oom Gert heen en het heeft jaren geduurd, voor hij je genegenheid terugwon, omdat hij jouw hondje door de hondeziekte heen haalde.”

Wendy maakte een hulpeloos gebaar met haar handen. „Ja.... en aan zo'n vlinder op een plankje.... daaraan deed Astrid me straks denken!”

Mijnheer Mackenberg had zijn boek neergelegd en zijn vriendelijke ogen waren vol genegenheid.

„Niets overhaast doen, meisje, dan bederf je meer dan je goed maakt.”

„O ja, dat begrijp ik best.” Wendy zuchtte. „Maar ik houd er niet van om te wachten.”

Mevrouw Mackenberg begon te lachen. Wendy was impulsief en dat bracht haar soms in moeilijkheden, maar wijzer werd ze er niet door.

„Wat wou je dan, lieve meid. Zonder meer de vesting bestormen? Je zou er niet ver mee komen, niet verder dan de voordeur, vrees ik.”

Het lot was echter met Wendy en de gelegenheid om de jonkvrouw uit de toren te verlossen kwam vanzelf, doordat tante Johanne twee dagen later op ongezochte, zij het voor haar zelf minder aangename wijze, met de heer Mackenberg in contact kwam, omdat de waakhond van boer Huurdeman was losgebroken en een verwoede aanvalspoging deed naar tante Johannes in degelijke wollen kousen gehulde kuitén. Het valt moeilijk om in een dergelijke situatie je waardigheid te bewaren, maar ze deed er in ieder geval een ernstige poging toe.

„Beest, ga wèg!,” sprak ze luid, met forse stem, waarin een raar, bibberend toontje doorklonk.

Het beest had echter hoegenaamd geen neiging om weg te gaan, hij gromde en wilde een uitval doen, maar op dat ogenblik greep een forse hand hem bij zijn thalsband.

„Af, Luka!,” gebod een strenge stem en de hond, de overmacht erennend, gehoorzaamde.

Toen kwam een van de knechten van Huurdeman naar buiten.

„Wel, da's ons Luka!,” merkte hij verwonderd op. „Losgebroken.... nou, da's voor de tweede keer en hij is knap vals. Wat 'ie tussen zijn tanden heeft, laat 'ie niet meer los. Een geluk voor de freule, dat mijnheer Mackenberg voorbij kwam. De hond kent hem wel.”

„Dat freule Van Domershoven overdreven vriendelijk deed kon niet gezegd worden, want dat lag niet in haar aard, maar ze glimlachte zowaar en ze keek welwillend naar haar redder.”

„Mijnheer Mackenberg, u kwam werkelijk op het goede ogenblik. Ik ben u heel dankbaar.” Ze strekte haar smalle aristocratische hand uit, die hij met de nodige eerbied drukte.

Audiëntie in de dorpsstraat, dacht hij vermaakt. Enfin, het doel heiligt de middelen. Hij moest haar beslist aan de praat houden, maar de freule merkte zelf reeds op, met een yleugje humor: „Nu, mijnheer Mackenberg, dat maakt alle gekaapte appeltjes van vroeger wel weer goed.”

Mijnheer Mackenberg keek haar verbaasd aan, dan schoot hij harte-lijk in de lach.

„Nu, dat doet me genoegen, maar ik heb samen met uw broer appels uit de Domershovense boomgaard gekaapt, weet u wel, freule?”

„O ja, mijn broer....” Er gleed een verdrietige trek over het strenge gezicht. „Hij leeft niet meer, maar zijn dochter woont bij mij.”

Nu was de listige vader Mackenberg waar hij zijn wilde en via zijn eigen dochter, die het wat eenzaam vond op het dorp en geen meisje had kunnen vinden waarmee ze graag zou omgaan, wist hij het zo vurig begeerde doel te bereiken.

De afspraak werd gemaakt. Wendy zou de volgende middag op bezoek gaan. Zo stralend welwillend als de freule ook was, ze wilde, voorzichtigheidshalve de jongedame eerst zelf beoordelen. Papa Mackenberg voelde zich een samenzweerder, maar hij wandelde, na een afscheid boordevol hoofse strijkages, met gezwinde pas naar huis, waar hij zijn voltallig kroost in de hall vond.

„En vertel eens gauw, pap!,” joelde Fred. „Joost zag je praten met tante Johanne.”

„Ja, mag ik alsjeblieft eerst naar binnen gaan? Dag muisje!” Hij tilde Ineke van de grond. „Ben je ook al zo nieuwsgierig als die grote lijzen? Nou, kom dan maar gauw mee.”

Mevrouw Mackenberg, omstandig ingelicht door de kinderen, keek haar man vragend aan, ze had zelfs weinig belangstelling voor zijn hartelijke begroeting.

„Dus jij ook al,” zuchtte paps, maar Wendy duwde hem in zijn stoel neer, ze trappelde van ongeduld. „Toe nou, paps, vertel nou. Is het gelukt?”

„Ja, via Huurdemans Luka.” Hij schoot in de lach. „En denk er om, jongedochter, je bent een heel eenzaam meisje en je snakt naar gezelschap, je. . . .”

Wendy gierde het uit, met tintelende ogen keek ze rond. „O, jongens, wat een diplomaat is paps! Wisten jullie dat? Als hij gezegd had, dat Astrid hem zo'n eenzaam kind leek en dat zo hardnodig wat afwisseling moest hebben, zou het nooit gelukt zijn. Nu heeft paps de rollen omgedraaid. Ik ben het zielige, eenzame meisje en nu wil de freule me op zicht laten komen en mag Astrid, als een gunst, misschien met mij omgaan.”

„Ja, maar luister eens, dolle bengel.” Mijnheer Mackenberg trok Wendy naar zich toe. „Je mag lachen zo hard als je wilt, als je morgen de juiste toon maar vindt. Van jouw optreden zal véél afhangen en als het je ernst is om dat kind uit haar isolement te bevrijden, toon dan maar, dat je de dochter van je diplomatieke vader bent. De oude freule moet ons eerst gaan vertrouwen, dan zal zij de teugels langzamerhand wel laten vieren. Wees dus alsjeblieft geen dolle Dries en beheers je scherpe tongetje, want je kunt er de hele zaak maar mee verknoeien.”

„Ach paps, dat snapt ze natuurlijk wel,” merkte Fred op. „Maar u kunt op ons aller hulp rekenen, hoor.”

Intussen was de oude dame op Domershoven aangekomen. Ze behoefde niet te vragen waar haar nichtje was, want de vloedgolf van etudes en toonladders werd eerst afgebroken, toen ze Jan naar boven had gestuurd om Astrid te verzoeken of ze beneden wilde komen. Astrid wreef besluiteloos haar handen, er groefde zich een diepe rimpel boven haar neus. Wanneer kon ze hier nu ooit ongestoord studeren. Het was om dol te worden! Altijd riep tante Johanne haar

voor een of andere wissewas naar beneden. Ze kon natuurlijk door-
gaan met studeren, maar dan kwam ze dadelijk naar boven. Zuch-
tend sloot ze de vleugel en ging naar beneden.

Tante Johanne keek even op van haar handwerk. „Kom binnen en
sluit de deur.”

Astrid deed wat haar gevraagd werd en zakte in een stoel neer, on-
bewust gracieus. Tante Johanne hield er niet van, dat haar nichtje
'als een zoutzak' in een stoel hing en dat nichtje zat juist zo erg graag
op haar gemak in een diepe stoel en het resultaat van die beide hard-
nekkig verdedigde meningen was, dat Astrid kans zag op een zeld-
zaam elegante manier in een stoel neer te zakken en gemakkelijk te
zitten, zonder dat ze er uitzag alsof ze met geweld tegen de stoel-
leuning aangegoot was.

„Je krijgt morgenmiddag bezoek,” zei tante Johanne. „Ik ontmoette
de heer Mackenberg uit 'Zonneheerd' in de dorpsstraat en Luka van
boer Huurdeman was losgebroken. De heer Mackenberg greep Luka
voor hij bijten kon.”

„Zou hij werkelijk hebben gebeten als hij kans had gekregen?” het
zachte stemmetje klonk zo onschuldig en toch keek tante Johanne
even achterdochtig op van haar handwerk. Je wist met dat kind nooit
waar je aan toe was, dacht ze ontevreden.

„Als ik een hond was,” dacht Astrid ondeugend. „Nee, dan zou ik
nooit in zo'n paar stakerige wollen kuitzen willen happen, maar ik
ben geen hond. . . . was het maar zo, dan liep ik weg!”

Haar dwalende aandacht werd gevangen door het noemen van
Wendy's naam. Inwendig jubelde ze, maar ze wist, dat ze zich beslist
niet te enthousiast mocht tonen. Ze trok een verveeld gezicht. „Wie
weet wat een saai kind het is,” wierp ze tegen. „Als ze dat niet was
zou ze wel vriendinnen hebben.”

„Doe niet zo dwaas, Astrid,” merkte de oude dame geërgerd op. „Je
zegt zelf immers, dat er hier geen jongelui zijn. Nu, dat is in ieder
geval een heel beschaafd, goed gesitueerd gezin.”

Astrid knikte dociel, ze dacht: „O, schat van een Luka! Zodra ik
de kans krijg, gooi ik je een heerlijk vet been toe, waar je tenminste
wat aan te knagen hebt. . . . Hoe bestaat het. . . . dat ik nou m'n
bevrijding nog te danken krijg aan de medewerking van Luka's
scherpe tanden!”

De volgende middag keken tante en nicht met belangstelling naar
het kwieke meisjesfiguurtje, dat rustig naar de monumentale voor-

deur wandelde. Wendy had een donkerblauw jurkje aan, waarbij ze een witte tas, handschoenen en een grappig wit baretje droeg. Ze zag er vlot en toch keurig uit en Astrid dacht aan het sportieve meisje in de rode regenjas, zonder hoed of handschoenen. Ja, Wendy begreep blijkbaar hoe tante Johanne veroverd moest worden en bovendien kon de oude dame nu meteen eens zien, hoe het mogelijk was om er degelijk en toch aantrekkelijk uit te zien. De eerste indruk was tenminste goed. Volkomen op haar gemak wandelde Wendy achter Jan de kamer binnen en Astrid genoot heimelijk. Tante Johanne was beminnelijk, maar een examen bleef het even goed voor Wendy, die er zich echter prachtig doorheen sloeg.

Ze glimlachte vriendelijk, maar niet te amicaal, toen tante Johanne de beide meisjes aan elkaar voorstelde. Ze hing niet in haar stoel en ze koutte opgewekt, maar niet te druk met tante Johanne en ze wist Astrid in het gesprek te betrekken op onopvallende manier. Het was duidelijk, dat het bezoek als een succes beschouwd kon worden. Wendy zette voorzichtig het bladdunne porceleinen kopje op het mimitafeltje aan haar zijde, ze vouwde de handen in haar schoot en ze keek tante Johanne aan met een ontwapenend openhartige blik in haar blauwe ogen.

„Het is heel moeilijk, freule, om in dit dorp een meisje te vinden waarmee je kunt omgaan,” merkte ze op, maar ze dacht met heimelijke pret aan Pleuni Huurdeman, die in 'Zonneheerd' diende en waarmee ze zo bijzonder goed kon opschieten. Soms klom ze bij Pleun op de keukentafel en daar moest ze nu beslist niet te lang aan denken, want dan hield ze zich niet goed.

„Als Astrid en u met elkaar op kunnen schieten, heb ik er niets op tegen, dat u met elkaar omgaat,” zei de freule vriendelijk. „Het valt voor Astrid ook niet mee, altijd alleen te zijn.”

Nee, dat begreep Wendy volkomen en freule Van Domershoven vond het blijkbaar niet erg, dat Wendy werkte.

„Een echt vrouwelijk beroep,” zei ze goedkeurend.

„O, ik houd wel van m'n werk.” Wendy sprak nu in volle ernst. „Maar ik geloof, dat een mens zonder bezigheid nooit gelukkig en tevreden kan zijn. Bijna ieder mens heeft een ideaal, dat hij nastreeft en zodra je helemaal geen idealen meer hebt ben je een ongelukkig mens.”

„Ja,” de oude dame knikte, ze boog zich dieper over haar haakwerkje. „Dat is waar, kind, dat heb je al jong ontdekt. . . en mijn

ideaal is Domershoven, ik heb nooit een ander ideaal gehad.”

„En het mijne is m'n vleugel,” Astrids stem klonk wat scherp. „Maar tante Johanne denkt dat ik ook dol ben op Domershoven.”

Wendy keek even naar de twee gezichten, naar de ogen die elkaar ontmoetten met een vijandige blik.

„Maar moet het een het ander dan helemaal uitsluiten?,” vroeg ze kalm. „Al houdt Astrid van haar muziek, daarom kan ze toch wel van Domershoven houden en.... en ja, omgekeerd natuurlijk ook.”

„O, maar tante Johanne houdt niet van muziek,” zei Astrid vlug.

„Dat zeg jij, kindlief, maar dat weet je niet.” Opnieuw keek tante Johanne naar haar nichtje. „Als je speelt, dan geniet ik daar even veel van als iedereen hier in huis, maar je kunt het me niet kwalijk nemen, dat ik dol word als jij drie uur achter elkaar toonladders en etudes bonkt.”

„Bonkt?,” stoof Astrid op. „Ik bonk niet en ik móét studeren.”

„Nu ja, in mijn hoofd bonkt het tenslotte,” hield tante Johanne vol.

„Ja, dat kan ik me levendig voorstellen,” Wendy knikte plezierig naar Astrid. „Kijk maar niet zo verontwaardigd. Jij gaat in je studie op, maar stel jij je maar eens voor, dat je al wat ouder bent en graag rust wilt en dat je op alle uren van de dag dat gerammel boven je hoofd hoort. Het enige zou zijn om de kamer geluiddicht te laten maken.”

„Nu, Wendy, misschien wil je met Astrid naar boven gaan,” tante Johanne knikte. „Als Astrid een goede bui heeft, dan speelt ze Brahms en Debussy op de vleugel voor je, als het andersom is, dan hoor ik het wel, dan word je op een etude vergast als je er op aandringt om de klank van de vleugel te horen.”

Astrid gaf er geen antwoord op, naast elkaar beklommen de meisjes de brede trap en zodra de deur van Astrids kamer achter hen in het slot was gevallen, keken ze elkaar aan en schoten in de lach. Dat was toch goed gespeeld?!

„Dat is geluk,” verzuchtte Wendy en Astrid zei met een bewonderende blik:

„Het verwondert me niet eens meer, dat je genade hebt gevonden in tante Johannes ogen. Weet je, eigenlijk is het niet prettig om op zo'n achterbakse manier te moeten handelen, maar wat wil je? Als we het niet doen, dan beschimmel ik hier.... daar ben ik al hard aan bezig.”

„Niet te tragisch doen, hoor,” Wendy klopte bemoedigend op

Astrids schouder. „Nou, wat krijgen we te horen? Toonladders of iets beters?”

„Nee, maar ook geen Chopin. Luister eens, vind je dit geen lieflijke melodie?”

Wendy ging dicht bij de vleugel zitten en bewonderde Astrids soepele aanslag. Dat kind was muzikaal op een zeldzaam overtuigende manier, het drong zich aan je op en hoe leefde dat gesloten gezichtje op! Astrids gezicht had dat levendige, sprankelende nodig, zoals een bloem de zon, dan zag je pas hoe ze werkelijk was.

„Het is klassiek, hoor.” Het meisje op de pianokruk draaide zich een halve slag om en keek peinzend naar haar gast. „Het is de September Nocturne van Mentovani. Zo, nu heb je me gehoord en nu praten we over andere dingen.”

Daarentegen bestond eenvoudig geen tegenspraak. Wendy dacht met een gevoel van heimelijke pret, dat het ranke zilverblonde meisje haar zin toch even goed wist door te drijven als haar tante als het er op aan kwam en met even weinig woorden.

„Je lacht, ik zie het aan je ogen,” beschuldigde Astrid. „Heb ik iets gekes gedaan of gezegd?”

„Nee.... eh....” Wendy aarzelde even, dan schoot ze in de lach.

„Nee, dat niet, maar je hebt datzelfde beslissende gebaar in hoofd en hand als tante Johanne wanneer je iets beslist niet wilt.”

Astrids ogen werden rond en groot van schrik. „O, wat erg!” Het klonk echt angstig. „Dat meen je toch niet?”

„Jawel,” hield Wendy vol. „Maar dat weet je zelf niet. Je bent tenslotte een Van Domershoven en daarbij.... heb je werkelijk zo’n hekel aan je tante?”

Astrid haalde de schouders op. „Och, dat is zo’n groot woord en misschien zou ik alles nog kunnen begrijpen wat ze doet, zelfs dat ze probeert om me tegen te houden nu ik beslist wil studeren, maar ik haat haar zodra ze begint met minachtend over mijn moeder te spreken. Mijn moeder was een bekend concert-pianiste, maar als tante Johanne soms denkt, dat ze mij afkerig maakt van mijn piano-studie door op moeder af te geven, dan vergist ze zich toch.”

„Ja.... och, tenslotte is ze een oude, verbitterde vrouw,” zei Wendy zacht. „Ze wil alsmaar redden wat er te redden is en als ze zo door gaat zal ze heel gauw met lege handen staan, maar eigenlijk heb ik toch wel een beetje medelijden met haar.”

„Ja, dat kun jij gemakkelijk zeggen,” Astrid haalde ongeduldig de

schouders op, een klein eigenzinnig gewoontegebaar. „Je moest hier maar eens wonen met een granieten tante Johanne.... en....”

„Misschien is ze van binnen van fondant?,” veronderstelde Wendy en toen proestten ze het samen uit.

„We moeten maar niet te lang boven blijven,” meende Wendy.

„Kom, Astrid, nu gaan we heel netjes samen naar beneden. Ik neem deftig afscheid van je tante en nou ja... de rest loopt vanzelf wel.”

Tante Johanne zat recht als een kaars te handwerken, ze keek op toen de meisjes binnenkwamen en haar ogen gleden van haar nichtje naar het kwieke figuurtje van Wendy, dat recht op haar afstevende.

„Freule, ik vond het prettig om met Astrid te mogen kennismaken en als u het goedvindt, dat we elkaar wat meer zien en met elkaar omgaan, dan durf ik u ook te vragen of Astrid bij mij thuis mag komen.”

Om Astrids mond trok het, ze beet op haar lip. Die malle Wendy! Het klonk zo poeslief, zo van: „Ik heb bij haar gespeeld, mag zij nou eens bij mij komen spelen? M'n moe vindt het best goed!”

„Dat is best, Wendy,” stemde tante Johanne zeldzaam beminnelijk toe.

„Zou het zaterdagavond schikken, freule?,” zong Wendy en zowaar, tante Johanne gaf haar toestemming.

Tante en nicht keken het meisje na, dat rustig de oprijlaan door liep.

„Een lief meisje, Astrid,” merkte tante Johanne op, ze kuchte even.

„Misschien kun je haar eens vragen waar ze haar japonnetjes koopt, zoiets zou jou ook heel goed staan.”

„Dat zou wel prettig zijn,” Astrid zuchtte. „Maar vergist u zich niet in die eenvoud, want die is het duurste.”

Tante Johanne keek om, maar Astrid was de kamer uitgelopen en de oude dame haalde de schouders op. Het was moeilijk om op dat kind vat te krijgen! Ze kon ook niet weten, dat Astrids gedachten zich koortsachtig bezighielden met het probleem van de jurk, die ze moest dragen als ze bij Wendy op bezoek ging. Een inspectie van haar kleerkast leverde een zeldzaam bedroevend resultaat op en zo kwam het dat Astrid op de bewuste zaterdagavond niet bepaald een charmant beeld vormde, toen ze het tuinpad van 'Zonneheerd' opwandelde.

„Nou zeg, die ziet er vlot uit,” meesmulde Fred.

„Als je je mond maar houdt en gedraag je fatsoenlijk,” waarschuwde Wendy. „Het is haar schuld niet, dat ze er zo uit ziet.”

Ze liep de gang in, gevolgd door Ina, die haantje vooraan speelde en al op het tuinpad stond, voor Astrid de voordeur bereikt had.

„Dag,” zei ze parmantig, ze stak kordaat haar handje uit. „Ik ben Ina en ik weet wel, wie jij bent. Jij woont in de toren.”

Astrid nam de kinderhand in de hare en een gulle glimlach maakte haar gezichtje zonnig en aantrekkelijk.

„Ja, hoor, ik woon in de toren en dan kijk ik met m'n hand boven m'n ogen over de bossen en de weilanden en ik roep: 'Zuster Wendy, ik zie je komen!'.”

„O, da's dan onze Wen,” besloot Ina bijdehand. „Ga je mee naar binnen?”

Zo kwam het dat Astrid met Ina aan haar arm binnenwandelde en zo zonder verlegenheid de familie Mackenberg leerde kennen, want Ineke beschouwde de gast blijkbaar als haar ontdekking en beschermeling.

Wendy leek gelukkig op haar moeder, dat zag Astrid in één oogopslag.

„Wat gezellig dat je gekomen bent,” zei mevrouw, ze drukte het meisjeshandje en haar hart werd vervuld met een warm gevoel voor het tengere kind in haar dure, ouwelijke jurk. „Ja, en maak nu maar ineens kennis met de mannenschaar, want die zijn in de meerderheid op 'Zonneheerd'.”

Astrid drukte gehoorzaam de handen van twee lange jongens die Joost en Fred bleken te heten. Later kwam de oudste zoon binnen, en weer een paar minuten daarna de heer Mackenberg.

Wendy schaterde opeens om Astrids gezicht.

„Ze denkt natuurlijk, komt er nooit een einde aan!,” vertaalde ze de onuitgesproken gedachte. „Nou, kind, troost je maar. Paps sluit de rij, méér zijn er heus niet.”

Mijnheer Mackenberg glimlachte vriendelijk tegen Astrid, dan boog hij zich tot haar over en fluisterde: „Vind jij Huurdemans Luka ook zo'n prima hond?”

„Ik vind het een vals mormel, maar toch mag ik 'm graag!” Astrid lachte helder op en Wendy zag, dat de jongens haar verbijsterd aanstaarden, ze dacht met een beetje leedvermaak: „Ja, jongetjes, dat hadden jullie niet verwacht, hè? Ze is de moeite van het aankijken best waard, dat dacht ik wel!”

Vanaf dat ogenblik ging alles van een leien dakje. Ineke was gewoonweg idolaat van de bezoekerster en ze kwam daar rond voor uit.

„U speelt piano, hè?,” vroeg Fred, er blonk een ondeugend lichtje in zijn ogen en zijn kwajongensgezicht lachte. „Alleen maar deftige muziek natuurlijk.”

Astrid keek hem nadenkend aan, ze had meteen door, dat het joch met zijn grappige sproetengezicht haar plaagde. Als ze boos werd had ze het voorgoed verbruid. Ze opende wijd haar ogen en ze grinnikte op een manier, die Fred geen oneer deed.

„Fred!,” zei moeder streng.

Astrid stond op en wandelde naar de piano. Wat ze had gedaan op Domershoven toen ze woedend was, kon ze nu evengoed doen om die ondeugende aap te troeven. Ze gleed op het pianostoeltje neer.

„Soms heb ik geen deftige bui en dan speel ik zo....”

Ze speelde en zong met verbluffend gemak de nieuwste en hotste jazz, die er te vinden was. Ze voelde Fred bijna gapen van verbazing, dan ging ze over op een teer Frans chanson, dat zachtjes vergleed in een kinderliedje voor Ineke en het liedje maakte bescheiden plaats voor een wals van Strauss. De wals werd zachtjes opgevangen door een speels scherzo, maar het slot was een ballade van Chopin. „Hoe kan je dat!,” zei Wendy bewonderend. „Ik bedoel, dat snelle overschakelen.”

„Nou, jij kan alles!” Fred staarde haar volkomen overbluft aan. „Het was gewoonweg keiïg zeg. Ik dacht dat je het niet kon.”

„Tja, ik denk dat m'n geest van elastiek is,” meende Astrid laconiek, ze keek naar mijnheer Mackenberg. „Nou heb ik geen zin meer om te spelen, maar ik wou zo graag, dat u me iets vertelde uit de jeugd van mijn vader.... ziet u, daar weet ik haast niets van. Tante Johanne spreekt er nooit over.... en het lijkt me zo enig om alles te horen. U kende hem toch goed?”

„We speelden altijd samen en we stalen samen appels, tot groot verdriet van je tante,” bekende Wendy's vader lachend. „Je lijkt niet op hem, want hij was heel donker. Je moet het uiterlijk van je moeder hebben geërfd.”

„Hebt u haar wel eens horen spelen?,” vroeg Astrid haastig. „O, dat zou ik toch zo graag zelf eens gehoord hebben, maar ik was nog te klein toen ze stierf.”

„Nee, we hebben haar nooit in werkelijkheid gehoord, Astrid.” Mevrouw legde haar hand op die van Astrid. „Maar ze speelde dik-

wijls voor de radio. Een jaar of vijftien geleden werden er toch ook al prachtige grammofoonplaten gemaakt, waarom heb jij die dan niet? Ik weet toch zeker, dat er van jouw moeder ook verschillende platen waren...."

Astrid spreidde met een veelzeggend gebaar haar handen. „Ik krijg alleen wat tante Johanne goed voor me vindt en die platen, als ze bestaan, heb ik nooit gehoord, zelfs niet gezien. O, verbeeld je toch, dat ik die kon krijgen.... wat een ongelooflijke heerlijkheid!"

„Ja, dat begrijpen we, maar het lijkt me een moeilijke opgave," merkte Jan op.

„Het zal nog een moeilijker opgave voor mij worden om mijn doel te bereiken," zei Astrid. „Maar geen tien tantes Johanne houden me tegen. Het klinkt erg.... erg.... eigengereid, dat weet ik wel, maar als ik dat niet doe, dan verlies ik de moed en het geloof aan mezelf."

„Nu, ik twijfel er beslist niet aan, dat jij je doel wel zult bereiken," merkte Jan op, hij probeerde al de hele avond Astrids aandacht vast te houden, maar ze had bitter weinig belangstelling voor hem tot heimelijke pret van Wendy. De knappe student was te zeker van zijn veroveringen en zijn familie verdacht hem er van, dat hij wel wat te gemakkelijk met kwetsbare meisjesharten omsprong, maar thuis wisten ze natuurlijk alles niet.

Dat Astrid zich thuis voelde bleek en Ineke adoreerde haar gewoonweg.

Prompt om tien uur stond het meisje op om naar huis te gaan.

„Ik wil tante Johanne liever zonnig gestemd houden over mijn bezoeken aan 'Zonneheerd'," zei ze ondeugend. „Als ik om elf uur verschijn denkt ze, dat ik aan het boemelen geslagen ben."

„Kom je gauw weer eens terug, meisje?" Mevrouw Mackenberg hield Astrids hand in de hare.

„Dolgraag!," zei ze spontaan en de blauwe ogen glansden diep en warm. „O, als u eens wist hoe heerlijk ik het hier vind!"

„Mag ik je thuisbrengen?," vroeg Jan galant, waarop prompt een vierstemmig 'neen' weerklonk.

Het was beslist komisch om Jans ongeloof te zien, dat met uiterste verbazing en beledigde waardigheid gemengd, duimendik op zijn gezicht lag.

„Dat is het nou juist waarop tante Johanne zit te wachten," zei Astrid met een spottende tinteling in haar ogen.

„Wendyline en ik gaan je netjes wegbrengen,” besliste mijnheer en zo gebeurde het.

„Dag Jantjebroer,” fluisterde Wendy in het voorbijlopen. „Je keek net als . . . nou ja, dat dóét er niet toe!”

„Val om,” wenste Jan giftig, hij keerde het gezelschap de rug toe en spurtte met twee treden tegelijk en vals fluitend de trap op.

Mijnheer Mackenberg liep tussen de beide meisjes in, ze gaven hem allebei een arm. Astrid was stil, dan zei ze opeens met een klein, angstig stemmetje:

„Jullie laten toch nog wel iets van je horen, hè? Laat me niet alleen, ik. . . ik zou het nou helemaal niet meer kunnen verdragen. Ik ben jullie natuurlijk tegengevallen, onhandig en stil en zo. . . en waarom zou Wendy ook met mij om willen gaan.”

„Mal wicht, je bent gewoonweg bezig een minderwaardigheids-complex te fokken,” Wendy’s stem klonk helder en troostend. „Kom, dat is nergens voor nodig. Natuurlijk vind ik het enig om een echte vriendin te hebben.”

„Ja, en ons huis kun je gerust als de zoete inval beschouwen, hoor,” vulde mijnheer Mackenberg lachend aan. „'Zonneheerd’ heeft wijde deuren en als ik je een goede raad mag geven, forceer voorlopig niets, drein niet over die pianostudie, het komt heus wel goed, als we het goede ogenblik maar afwachten. Je tante en jij begrijpen elkaar eenvoudigweg niet en dat is geen wonder. Zij is stil blijven staan bij een tijd die onherroepelijk voorbij is en jij bent een kind van deze tijd, je vecht voor je vrijheid, maar zonder overleg. Zie je, eigenlijk is die tante van jou een eenzame ziel. . . .”

De woorden bleven Astrid bij, ook toen de zware voordeur achter haar in het slot was gevallen en de deur van de zitkamer openging.

„Dag Astrid, kom je nog even binnen?” mompelde tante Johanne.

„Hoe was het bij de familie Mackenberg?”

Even be kroop de koude onwil het meisje weer, maar dan verlangde ze er opeens naar om iets van de warmte, de vriendelijkheid van dat lichte, gezellige huis door te geven.

„O, het was er zo dolgezellig, zo licht, zo huiselijk. . . ik zou zo graag. . . mag ik er dikwijls heen gaan?” Het klonk zo kinderlijk en smekend, dat het de oude dame trof.

„Waarom zou je dat niet mogen?” vroeg ze stug. „Je doet net alsof ik je gevangen heb gehouden. Ik wil alleen weten waar je uithangt.” Astrid was al blij met de weinig beminlijke toestemming, zodat

ze zich niet liet ontmoedigen en gewoon verder praatte over het bezoek. Tante Johanne luisterde zwijgend, maar niet afkeurend en ze kwam beslist een beetje los, toen Astrid over het kleine Ineke sprak.

Voor het eerst sinds tijden ging Astrid een vrolijk liedje neuriënd naar haar kamer. De oude bediende knipte het licht voor haar aan. Hij wist, dat het meisje een hekel had aan de brede donkere gangen en trappen en hij zorgde altijd, dat hij in de buurt was als ze naar boven ging.

„Op uw kamer staan beschuiten en een glas melk, freule.”

„Je bent een engel, Janus,” sprak de freule goedkeurend. „Als jij hier niet was, ging ik geruisloos dood.... van louter angst.... brr.... al die donkere gangen.”

Ze liep door, keerde zich dan om: „Janus!”

„Ja, freule?” De oude man keek omhoog. „Zo’n oude kast als dit huis hoort een familiespook te hebben.... Hoe zit het er mee? Hebben wij zoiets?”

Janus lachte, zijn oude gezicht viel in duizend grappige rimpeltjes en plooiën. Hij zou wel wijzer zijn om dit kind ook maar één van die malle griezilverhalen te vertellen waar ze hier in de buurt zo dol op waren, dan durfde ze helemaal geen trap of gang meer op.

„Welnee, daar is dit huis niet oud genoeg voor, hoor,” troostte hij.

„Ga maar gauw naar uw kamer, daar brandt de kachel lekker, want het was er kil. Ik wacht wel om het licht uit te doen.”

„Ik heb je al gezegd wat je bent en dat één ik!” Op lichte voeten wipte Astrid, zonnig en zorgeloos, zoals bij haar leeftijd paste de trap op. Beneden stond de oude man als een trouwe wachter, tot hij boven de deur in het slot hoorde vallen, dan werd het donker in de hall.

III.

HET INTERVIEW.

Ineke draafde met jolige sprongen de bezoeker tegemoet. „Wendy is op haar kamer!,” riep ze. „Maar ze weet toch niet dat je er bent, dus je kunt net zo goed even mee naar m’n konijnen gaan kijken. Doe je het, Astrid?”

„Ja hoor, ik ben reuze nieuwsgierig.” Astrid sloeg de arm om Inekes

schoudertjes en zo liepen ze naar de achtertuin, waar Jan zijn fiets stond schoon te maken.

„Wat voert je hierheen, schone jonkvrouw?,” informeerde hij met een blik die, althans volgens de bezitter, onweerstaanbaar moest zijn.

„Ines konijnen,” merkte de schone jonkvrouw lakoniek op, ze keerde Jan resoluut de rug toe. „Wat snoezig zijn ze, Ineke!”

„Ja, ze heten Bontje en Pleuntje,” deelde Ineke mee.

„En met Kerstmis gaan ze in de pan,” plaagde de stem van de fietsenpoetser.

Als een furie vloog Ineke op hem af, haar kleine vuisten beukten op zijn schouders en op zijn hoofd. Jan, die bij zijn fiets gehurkt zat, verloor zijn evenwicht.

„Hé, jou boze kleine turf!” Jan greep de kleine handen en met een vaart stond hij rechtop. „Klein aapje, dat méén ik immers niet. Ik hoop dat Bontje en Pleuntje heel erg oud worden, hè?”

„Waarom plaag je haar dan ook?,” vroeg Astrid verontwaardigd.

„Ja, stom, hè?,” zei Jan ongewoon zacht, hij streek bezorgd over het blonde hoofdje, dat nu stil tegen zijn schouder lag.

„Ik wil maar liever naar binnen,” zei Ineke met een zucht, nadat Jan haar in het oor had gefluisterd, dat hij de konijnenvilla mooi zou verven en dat Ineke hem zou mogen helpen.

„Hij meende er niets van, hoor,” verdedigde ze haar grote broer. Astrid liep door naar boven, waar ze Wendy aantrof, verdiept in een boek.

„Heb je zin om met mij mee naar de stad te gaan?,” viel Astrid met de deur in huis. „Ik mag drie jurken kopen.”

„Dat is niet mis.” Wendy klapte meteen haar boek dicht.

„Hè ja, dat lijkt me gezellig om iets te kiezen wat echt bij je past. Ik ga Jan vragen of hij ons naar de stad rijdt. We kunnen er net zo goed een gezellig uitgangetje van maken.”

Astrid genoot al bij voorbaat en Wendy rende naar beneden om Jan voor het goede plan te winnen, wat overigens niet moeilijk bleek. Wendy schoot snel in een gezellig yersypakje, ze keek aarzelend naar Astrid. Neen, er viel op het ogenblik geen eer aan te behalen.

„Zo'n pakje wil ik ook hebben,” besliste Astrid meteen. „Maar dan blauw, want rood staat me vast niet.”

Wendy nam het dikke blonde haar tezamen en hield het tegen Astrids achterhoofd, ze bekeken het resultaat.

„Iets ouder, maar pikant,” oordeelde Wendy.

„Tante Johanne krijgt er iets van,” Astrid snoof en Wendy hief in wanhoop beide handen. Ze vond Astrid een schat, maar het kind moest nu beslist eens uitscheiden, met voortdurend over tante Johanne te praten, dat werd gewoonweg een obsessie. Ze zei het ronduit en Astrid kleurde schuldbewust.

„Komen jullie nog?” schreeuwde Jan, hij stond op het tuinpad en staarde smachtend omhoog.

Astrid genoot uitbundig van de rit naar de stad. „Als jullie nou eerst de stad in gaan, dan vang ik jullie later op en dan gaan we met z'n drieën theedrinken bij Carels, daar is het gezellig.”

„En misschien ontmoeten we er Vincent,” zei Wendy verheugd. „Zie je, Astrid, Vincent is een neef van ons, een zoon van moeders oudste broer. Hij heeft een muzikale opleiding gehad en daarna is hij muziekrecensent geworden, aan een van de grootste bladen. Hij zwervt veel in het buitenland, overal waar iets op muziekgebied te doen is, daar kun je hem vinden. Hij heeft ook een boek over muziekgeschiedenis geschreven, erg knap, maar ik vond het bar droog als ik eerlijk mag zijn.”

„Je bedoelt toch niet Vincent Ewouts?” vroeg Astrid snel. „Dat boek heb ik en het is prachtig en zijn kritieken en verslagen van muziekfestivals lees ik altijd. Hij schrijft boeiend en eerlijk. Ik zou het enig vinden om hem te ontmoeten.”

„Die kans is er, hoor,” Wendy schoot in de lach. „Carels is een soort verzamelplaats voor die lui.”

Op het plein voor het grote warenhuis zette Jan zijn passagiers af. Wendy nam Astrid bij de arm en trok haar met zich mee, regelrecht naar binnen en zonder etalages bekijken. Ze moesten met hun tijd woekeren. Wendy zette meteen koers naar de japonnenafdeling, waar ze een aardig blond verkoopstertje meteen vertelde wat de bedoeling was. Het meisje bekeek Astrid met kennersblik. Ze zag meteen dat er wat van dit kind te maken viel, als ze de juiste dingen maar kozen.

„Houdt u deze jurk aan?” vroeg het meisje, toen ze een beeldig teergroen pakje hadden gekozen, met een koket dopje erbij. Dat was natuurlijk niet erg tactisch bekeken, want Astrid kleurde, trok haar meest hooghartige gezicht en zei met kille stem, dat zij hiervan de noodzaak volstrekt niet inzag.

„En hier spreekt freule Van Domershoven,” dacht Wendy vermaakt, maar ze was te verstandig om de beledigde jongedame een andere

mening op te dringen. Ze knikte geruststellend tegen het nog heel jonge verkoopstertje, dat gevoelig kleurde bij Astrids woorden. „Laat u het maar thuisbezorgen,” zei Astrid plotseling weer vriendelijk en zichzelf inwendig uitmakend voor een reuze mispunt. Ten slotte had dat kind toch gelijk. Ze zag er immers monsterlijk uit met die uitgezakte jurk.

Het verkoopstertje keek het tweetal peinzend na, dan staarde ze nadenkend naar het adres.

„Nou. . . als de deftige dames het leuk vonden om er zo hobbezakkerig uit te zien, was zij toch maar liever een doodgewone jufvrouw De Groot of nou ja. . . leuk had die blonde het toch niet gevonden, want ze had nou tenminste behoorlijke kleren gekocht, al had ze nog zo beledigend gedaan.”

Natuurlijk had Astrid prompt spijt toen ze bij Carels binnenkwam. Het was er zo gezellig en er waren zoveel aardige, goedgeklede vrouwen. Ze zag het met één oogopslag en ze had wel in de grond willen zinken.

Jan wenkte hen. Hen zat aan een tafel bij het raam en bij hem waren het mooiste meisje, dat Astrid ooit had gezien en een jongeman met een ernstig donker gezicht en intens felle blauwe ogen, die vrolijk twinkelden toen hij zijn nicht zag naderen.

„Zo, Wendyline, heb je het warenhuis leeggekocht?” Hij nam galant haar pakjes aan en stapelde ze op een stoel.

Wendy stelde Astrid voor.

„Wat een grijze muis,” dacht de mooie Imelda Govers en Astrid ving de spottende lichtjes die in twee donkere ogen dansten en ze gaf zo'n snelle, boze blik terug, dat Imelda even haar adem inhield. Grijze muisjes schenen gevaarlijk te kunnen bijten. Wat zag dat wicht er onmogelijk uit.

Imelda zuchtte van verlichting. Daar behoefde ze tenminste niet jaloers op te zijn. Die eeuwige jaloersheid was haar grootste ondeugd en ze wist het heel goed. Ze vroeg zich wel eens af of dat nu een aangeboren gebrek was of dat het kwam, omdat ze zich nooit zeker van Vincent voelde. O, ze hield al jarenlang van Vincent en ze waren goede vrienden, hij nam haar dikwijls mee uit. Ze hadden dezelfde belangen, want ze zaten in hetzelfde vak, maar de verlovings, die iedereen verwachtte, bleef uit. Dat lag overigens niet aan Imelda en evenmin kon ze Vincent verwijten, dat hij haar op sleeptouw hield. Zij zocht, telkens opnieuw, zijn gezelschap en langzaam

had men daaruit opgemaakt dat die twee toch beslist met elkaar gingen. Imelda glimlachte alleen, wanneer iemand een toespeling maakte. Vincent zweeg, omdat hij het niet nodig vond om er zich druk over te maken.

„Dat is mijn . . . of liever onze nieuwe aanwinst,” schertste Wendy, ze keek van Astrid naar Vincent. „Onze jonkvrouw uit de toren . . . Astrid van Domershoven.”

Vincent's hand sloot zich om de kleine, stevige hand. Wat een plechtige naam voor zo'n klein meisje. Hij liet zich overigens niet om de tuin leiden door een zakkerige, donkere jurk. Hij zag wel degelijk, dat het lang geen onaardig kind was. Wat een zeldzaam haar en dan die wonderlijk lichte ogen. Hij zag het gracieuze van Astrids bewegingen, toen ze ging zitten. Hij zag ook Imelda's spottende ogen en het amuseerde hem, dat ze zich wel eens schromelijk vergissen kon in dit kleine ding, dat er zo rustig bij zat, zonder te tonen, wat er in haar om ging. De waarheid was, dat Astrid gruwelijk het land had, omdat ze het leuke groene pakje niet had aangehouden. Dat kwam nou van haar domme trots en die juffrouw in de winkel had het goed gemeend! Ze zag er immers monsterlijk uit. Opnieuw gleden haar ogen naar Imelda en toen werd opeens haar Van Domershovense fierheid wakker. Ze gooide met een karakteristiek gebaar haar hoofd in de hals. Vincent bezag het geamuseerd en zich naar haar toe buigend zei hij vriendelijk:

„Wendy vertelde me net, dat u uw hart aan de piano hebt verpand, freule Van Domershoven.”

Astrid trok een gezicht alsof ze in een citroen beet. „O, alstublieft, zeg toch niet 'freule'! Ik haat het en tante Johanne . . . nou ja, volgens Wendy babbel ik voortdurend over mijn tante, maar als je jarenlang geregeerd bent door één oude dame, dan word je vanzelf zo, ziet u. Wat die piano betreft, ja . . . ik ben dol op mijn vleugel, het is mijn liefste bezit en ik verlang niets anders dan me helemaal aan mijn muziek te mogen geven zoals . . . zoals mijn moeder.”

Vincent keek verwonderd op. Hij vermoedde meteen de onnoemelijke moeilijkheden die er moesten komen als een meisje als Astrid, onder de angstvallige hoede van een oude dame, een muzikale carrière gekozen had.

„Uw moeder? Speelt zij ook piano?” vroeg hij.

„Ik heb mijn moeder niet goed gekend,” zei Astrid zacht. „Maar ik

geloof, dat ze nogal bekend was. Ze heette Marja Oosterga.”
„Wat zei je.... nogal bekend.... gelóóf je dat alleen maar?”
Vincent bekeek het kalme gezichtje met intense verbazing. „Waar heb je gewoond, meisje? Op de maan? Al is het dan ook zestien jaar geleden dat Marja Oosterga stierf.... je moet toch over haar gelezen hebben, je hebt toch wel gehoord, hoe een begenadigde pianiste ze was.... je hebt toch.... zeker wel een grammofoonplaat van haar?”

Langzaam schudde Astrid haar blonde hoofd. „Er is niets waarnaar ik meer verlang dan over haar te lezen, haar eens te mogen horen, maar tante Johanne zorgde er wel voor, dat ik nooit iets in handen kreeg. Tante Johanne....”

Ze haalde heel diep adem en de twee kleine handen werden vast ineengeklemd. Nee, nu moest ze niet verder gaan. Wat had ze er tenslotte aan, om zich hier te gaan zitten beklagen. Vincent leek haar een rustig, betrouwbaar type en ze zag ook wel, dat hij met intense aandacht had geluisterd. Ze was blij, dat hij alleen maar knikte en niets zei, het was een bemoedigend knikje en de felblauwe ogen, die hard en scherp konden zijn, waren nu heel vriendelijk.

„Ik heb me niet willen beklagen, hoor,” zei ze snel.

„Ik begrijp het, Astrid,” zei hij.

„Het wordt voor ons tijd om op te stappen,” mengde Imelda zich bazig in het gesprek. „Ga je mee, Vincent?”

Er was onmiskenbaar iets in de lichte stem, dat haar rechten op Vincent beklemtoonde. Hij fronste even het voorhoofd, maar hij zei kalm:

„Ja, Imelda, we gaan, maar zo’n haast heeft het toch ook weer niet. Ik ben veel te blij, dat ik m’n familie weer eens op zag duiken. Zeg, Wen, hoe gaat het met Ineke?”

„O, beter dan een paar maanden terug,” Wendy lachte opeens hartelijk. „Vin, ze mist jou alleen maar verschrikkelijk, weet je. Jij had altijd van die onverwachte invallen, waar ze gek op was. Vooral die tochten met jou over de dierenmarkt, daar is ze nog steeds wèg van.... gistermiddag kwam ze naar me toe met een mooi zilveren dubbeltje op haar uitgespreide hand en ze vroeg met een heel ernstig snuitje of dat genoeg was om een hondje te kopen. Ze wilde jou schrijven of je met haar mee ging, want je had zo’n goede keus.”
„Ze zou er al lang een gekregen hebben, maar jullie wilden immers geen hond zo lang je in de stad woonde,” herinnerde Vincent haar.

„Intussen moet je maar niet denken, Wen, dat ik jullie verwaarloos, maar ik ben net terug uit Salzburg.”

„Alsof we dat niet weten,” zei Wendy verontwaardigd. „Onze hele familie leest iedere letter druk van de illustere neef. Ja, je moeder natuurlijk vooraan. Ik ben vorige week nog bij haar geweest.”

„Vin, ik moet om half vier op de redactie zijn en je hebt beloofd me te brengen,” Imelda's stem klonk nu gedecideerd scherp, ze stond resoluut uit haar stoel op.

De drie aan het tafeltje keken het paar na. Imelda was klein en sierlijk en Vin was minstens anderhalf hoofd groter dan zij. Hij had het uiterlijk van iemand, die veel gereisd heeft en zich overal op zijn plaats voelt en kan aanpassen.

„Zijn die twee verloofd?,” vroeg Astrid nieuwsgierig, ze oogde de snelle, zwarte sportwagen na. Vincent wuifde nog even naar hen en lachte met een flits van witte tanden, die even scherp als zijn ogen afstaken tegen zijn bruinverbrande uiterlijk.

„Of Vin en Imel verloofd zijn?,” vroeg Wendy nadenkend, ze trok de schouders op. „O, ik weet het niet en niemand weet het, maar ik hoop, dat het nooit iets wordt. Vin is een schat en Imel is een verwend mormel. Dat is niet eens het ergste, maar ze is egoïstisch en de hele wereld draait om haar, ze heeft niets voor een ander mens over en talent... niet zoveel!”

Wendy knipte met haar vingers. Jan schudde misprijzend zijn hoofd. „Vrouwen moeten altijd roddelen! Schaam je, Wen, ik dacht dat jij daar zo'n hekel aan had.”

„Dat is ook zo,” Wendy werd vuurrood. „Ik heb er het land aan, maar dit is de waarheid. Imel is glashard en Vincent is te... te kostbaar voor zo'n prul... daar!”

Astrid keek eens van Jan naar Wendy, die alweer lachte.

„Nou ja, waar maak ik me druk om! Gaan jullie mee? We hebben in ieder geval een gezellige middag gehad... op Iemeltje na...” Ze schaterde plotseling bakvisachtig. „Als je Imelda woest wilt hebben, dan moet je haar Iemeltje noemen! Ik heb het eens gedaan en ze vloog me bijna aan.”

Eenmaal op weg naar huis reden ze stevig door, want Astrid wilde niet te laat thuis zijn.

„O, jongens, nou hebben we niets voor Ien meegenomen!” riep Wendy, het klonk als een noodkreet. „Dat vindt ze altijd zo leuk, al is het maar een reep chocolade.”

„Heb ik voor gezorgd, terwijl jullie jurken kochten.” Jan grinnikte. „Zuurtjes in een heel mooi trommeltje. Dat kan ze tenminste nog gebruiken als het leeg is. Ien is een kleine voddenraapster, ze bewaart alles wat ze tegenkomt.”

Natuurlijk stond Ineke prompt aan het tuinhok.

„Nou vraagt ze natuurlijk wat we meegebracht hebben,” zei Jan vol-
daan, maar tegen haar gewoonte in vroeg Ineke verlangend: „Heb-
ben jullie Vin gezien en wanneer komt hij? Fred wou het ook weten,
want Vin zou postzegels voor hem bewaren.... o, fijn, dank je
zeg.... wat een leuke doos!”

„Ga je nog mee naar binnen?” inviteerde Wendy, maar Astrid
schudde lachend haar hoofd.

„Ik ga gauw naar huis. Je weet het consigne... niet thuisbrengen,
Jan.”

Zelfs Domershoven leek zonnig op deze middag, die zo vol afwis-
seling was geweest en tante Johanne keek opmerkzaam naar het
levendige gezichtje, waarover een zachte blos lag.

„Heb je jurken gekocht?” vroeg ze, terwijl ze aan tafel zaten.

„O ja, leuke, snoezige dingen. Ze worden thuisgebracht,” zei Astrid
afwezig, ze prikte verstrooid in een aardappel.

Het bleef een tijd stil, dan zei de oudere vrouw misprijzend: „Je
bent niet erg enthousiast, Astrid. Wat moet men doen om het jou
naar de zin te maken?”

Astrid keek op. „Ziet u me dan graag enthousiast, tante?”

„Wat een vreemde vraag,” tante Johanne haalde ontstemd de schou-
ders op.

„Nee, helemaal niet vreemd,” zei het meisje ernstig. „Ik durf nooit
erg blij te zijn, omdat ik bang ben.... dat.... dat u het me weer
afneemt.... ja, dat klinkt net alsof u zo wreed bent.... maar dat
geloof ik toch niet.”

„O, dank je wel,” het klonk lakoniek. „Wat geloof je dan?”

„Dat u me niet begrijpt, maar hoe kan dat nou ook? Er zijn beslist
wel oudere mensen die jongelui goed begrijpen, maar u kon dat
blijkbaar niet....” Ze haalde hulpeloos de schouders op. „Weet u,
tante Johanne, ik wil best een keer zeggen, wat ik precies denk en
misschien zet ik er m'n nieuwe vriendschappen mee op het spel,
maar een mens moet iets wagen. U denkt misschien dat het allemaal
door hun invloed komt, dat ik nu kan praten, maar dan komt het
toch niet, omdat ze iets bijzonders gezegd of gedaan hebben. Ik heb

alleen gezien, wat ik mis en toch.... we hadden het best leuk kunnen hebben, u en ik.... maar u wilde nooit. Kijk, ik ben nu alweer bang, dat u uiteindelijk weer niet goed zult vinden, dat ik met Wendy en haar familie om blijf gaan, omdat er wel weer eens iets zal zijn, dat u minder eh.... deftig vindt.... ik word gek van die deftigheid en ik haat het woord 'freule'.... Als Jan, Wendy's broer me in hun wagen thuis wil brengen, dan zeg ik angstig: 'Nee, ik loop liever, want het mag niet van tante Johanne.... Wat mag ik nou eigenlijk wel? In een kooitje zitten.... bah....'

Onwillekeurig had ze zich toch weer opgewonden, ze legde haar servet naast haar bord neer, nam het dan weer op om er haar tranen mee te drogen.... en dat voor Astrid, die anders nooit huilde.

Tante Johanne werd er vreemd door geroerd. Ze kuchte even. „Je hoeft niet bang te zijn, dat ik je omgang met de familie Mackenberg op enigerlei wijze zal tegenwerken,” merkte ze op. „Zelfs niet als Wendy's broer je thuis brengt.”

Astrid snoot van louter opwindning haar neus in het servet en frommelde het dan haastig in de zak van haar jurk.

„Wat doe je in vredesnaam?” Er klonk afgrijzen in tante Johannes

stem.

„Het was een vergissing,” prevelde Astrid, haar schouders schokten, ze wist niet of ze lachen of huilen moest. Toen deed ze het laatste maar en tante Johanne schudde zuchtend haar wijze hoofd. Die avond speelde Astrid geen toonladders, maar al haar lievelingsmuziek van Chopin, Debussy en tot slot het parelende 'Jeux d'eau' van Ravel, daarna sloot ze met een liefkozend gebaar de vleugel. Ze keek naar de foto van haar moeder, die boven haar schrijfbureautje hing. Ze had het talent van haar moeder geërfd, vreemd toch, dat ze haar moeder nooit had horen spelen. Vincent wist er, door zijn beroep natuurlijk, meer van, ofschoon hij haar als concertpianiste nooit kon hebben meegemaakt, want zestien jaar geleden kon hij hoogstens twaalf of dertien geweest zijn. Ze moest het hem toch nog eens vragen, wanneer ze tenminste de kans kreeg, zonder dat die donkere schone, Imelda, roet in het eten strooide.

„Iemeltje,” mompelde ze en ze grinnikte als een ondeugende kabouter.

De merel in de pereboom floot lustig haar morgenlied. Astrid werd

er wakker door en besloot meteen op te staan. Het was zo'n verrukkelijke morgen en ze had afgesproken om met Wendy naar de stad te gaan. Als je met een nieuwe garderobe begon, kwam er altijd nog zoveel bij waar je niet aan gedacht had. De jurken waren gisteren thuisgekomen en konden werkelijk tantes goedkeuring wegdragen. Astrid had ook niet meer nodig dan een vlot pakje om er alleraardigst uit te zien. Met genoegen bekeek ze haar spiegelbeeld, vanaf de kleine witte hoed tot de fraaie schoentjes.

„Lang niet kwaad, Astrid,” zei ze ernstig. „Heus wel de moeite waard. Waarom zou je het niet bekennen?”

Ze had gistermiddag op 'Zonneheerd' het voornemen kenbaar gemaakt om haar haren heerlijk kort en modern te laten knippen, maar er was een ware storm opgegaan. Dat lange, lichtblonde haar in een dikke knot onder in haar hals stond zo koninklijk, had Wendy bijna smekend gezegd.

„Het maakt je juist zo bijzonder en bijna niemand kan zoiets met succes dragen,” had ze er aan toegevoegd. „Doe nou niet zo zot om die mooie vracht te laten kortwieken.”

Nu voelde Astrid er maar bitter weinig voor om er koninklijk uit te zien, maar ze was toch voor de algemene aandrang gezwicht en zo torste ze nu een wrong.

Zingend liep ze naar beneden en in de hall nam ze de ochtendkrant van de tafel, geïnteresseerd door een foto op de voorpagina, dan sloeg ze het blad open en daar viel haar oog op haar eigen naam. Het artikel droeg als kop: 'Het meisje dat niet wist dat haar moeder beroemd was'. Met stijgende verontwaardiging en verbazing las ze door.

Vergetend dat haar tante erg gesteld was op haar dagelijkse portie nieuws bij het ontbijt vouwde ze het blad snel op en duwde het in haar handtas. Even daarna dacht ze daar wel aan, maar toen leek het haar toch het verstandigste om te zorgen, dat speciaal dit blad uit de ogen van de oude dame bleef. Ze greep Jan, die juist langs kwam, aan zijn mouw en fluisterde bezwerend: „Het ochtendblad is vanmorgen niet gekomen. Je moet me helpen, Jan!”

Jan vond het helemaal niet leuk, het druiste in tegen zijn plichtsbesef, maar Astrid ging toch voor, al begreep hij niets van de situatie. Het sloeg tien uur toen Astrid de oprijlaan meer afrende dan afliep en het kon haar niet schelen dat haar tante het zag.

„Lieve deugd, wat kijk jij als een donderwolk,” ontdekte Wendy on-

gerust, toen Astrid het kamertje binnen kwam zeilen. „Ga even zitten, kind, dan drinken we eerst nog een kopje koffie.”

„Neen,” zei Astrid kortaf. „Ik wil naar de stad.... nu direct. Ik heb een dringende boodschap te doen. Och toe, Wen, ga mee!”

„Nou, als het niet anders kan,” Wendy hees zich omhoog uit haar stoel en monsterde Astrids uiterlijk. „Je ziet er prima uit, Astrid. Daar hoort een zonnige blik bij.”

„Ga op het dak zitten,” raasde Astrid weinig parlementair, ze schopte een krukje uit de weg. „Ik ben ziedend...”

„Op wie in vredesnaam? Hé.... Astrid!” Maar deze jongedame was als een wervelwind naar beneden gestoven, waar ze op mevrouw Mackenberg stuitte, die het opgewonden standje opving.

„Dag Astrid, waar gaat dat heen? Komen jullie eerst koffiedrinken? Ik....”

Astrid keek langs haar heen, ze zag door de geopende voordeur, dat er een zwarte sportwagen voor het tuinhek stopte en ze stortte zich letterlijk het tuinpad op.

„Daar is Vin.” Wendy, die achter Astrid aangerend was keek haar moeder aan. „Wat mankeert die malle Astrid toch? Ze kijkt alsof ze Vin wil scalperen.”

„Het schijnt er warm aan toe te gaan,” merkte mevrouw peinzend op.

„Wat een kleine furie is dat als ze nijdig wordt. Enfin, we zullen het dadelijk wel horen. Ik begrijp er net zo veel of liever, zo weinig van als jij.”

Vincent, die rustig uit zijn wagen gestapt was zag opeens Astrid op zich toerennen. Eerst herkende hij haar niet, omdat ze er zo heel anders uitzag dan de vorige keer, maar toen hij wel zag wie ze was, gaf ze hem niet de gelegenheid haar te begroeten. Met fonkelende ogen en een vuurtode blos stond ze tegenover hem op het tuinpad.

„Hoe durfde je... hoe durfde je... wat intens laag van je! O, ik vind het geméén.... handel je altijd zo als de mensen je vertrouwen?”

Vincent doorliep alle stadia van verwondering. Zijn wenkbrauwen rezen omhoog en zijn ogen kregen een koele uitdrukking. Wat stond dat kind daar in vredesnaam allemaal te beweren?

„Zeg eens, vergeet je niet dat je freule Van Domershoven bent?,” vroeg hij lakoniek.

„Waai om,” tierde de freule, ze balde haar vuisten en ondanks alles

moest Vin toegeven, dat ze er verdraaid aardig uitzag met dat opgewonden kleurtje en fonkelende ogen, heel anders dan de vorige keer. Er zat blijkbaar pit genoeg in de jongedame, maar als ze soms dacht, dat ze haar boze buien op zijn hoofd kon ontladen, was ze toch aan het verkeerde adres.

„Zeg, jou kleine driftkop, als je wat te vertellen hebt, dan kun je dat op een behoorlijke manier doen,” zei hij kwaad, hij greep haar bij een pols. „Je hoeft niet te rukken om los te komen. Ik heb geen zin om jouw vuist onder mijn neus geschud te krijgen. Zo, en nou gaan we eerst naar binnen.”

Wendy gaf een gillette toen ze Vin aan zag komen, heel lakoniek lopend met Astrid, die als een boos kind meegenomen werd, aan zijn hand.

„Dag tante Ans, dag Wen,” zei Vincent, de serre binnenstappend. „Jullie moeten mijn vreemde binnenkomst maar verontschuldigen, maar het welkom was ook min of meer eigenaardig. Astrid wou me even spreken, voor zover ik het begrepen heb.”

„O, natuurlijk, Vin,” mevrouw lachte zo sereen, alsof het hele malle voorval op het tuinpad net zo alledaags was als het bellen van de melkboer. „Ik ga even voor koffie zorgen. Ga je mee, Wendy?”

„Zo, en nu ons gesprek.” Vin duwde Astrid in een stoel neer. „Zou je me nu eens willen vertellen, wat ik misdaan heb, maar graag een beetje rustig als het kan.”

„Ik heb niets te vertellen. Het is dáárom!” Ze opende haar tas en smeet het blad met het gewraakte artikel op de tafel. Hij nam het niet begrijpend op. Ze keek ingespannen naar zijn gezicht en langzamerhand zag ze hem wit wegtrekken onder het zonnebruin van zijn huid. Het was een artikel, dat geestig wilde zijn, maar het niet verder bracht dan tot een naargeestig soort venijn. Astrid werd er in voorgesteld als een soort domme Lize, die een dag van het boerenland naar de stad was overgeplant, zich daar tamelijk dwaas aanstelde en tenslotte aan de journalist vroeg of haar moeder een beroemdheid was geweest. Ach nee, daar wist ze niets van, het arme kind, in haar grauwe japonnetje, dat de hand van de dorpsnaaister verried en dat . . . besloot de schrijver tragisch, was de dochter van de briljante kunstenaresse, de mooie en verfijnde Marja Oosterga.”

Vin legde de hand op de schouder van het meisje, hij trok haar omhoog uit de stoel en hij dwong haar hem aan te zien.

„Het spijt me meer dan ik je zeggen kan, Astrid. Ik kan me voor-

stellen, dat dit artikel je oneindig gegriefd moet hebben en ik kan me ook indenken, dat je mij als de schuldige ziet. Tenslotte ken je mij niet en je hebt dit aan mij gevraagd, over je moeder.... dit artikel, het is een ellendige verdraaiing van de feiten, of liever een vervorming.... zoals het is, wanneer je in een lachspiegel kijkt. Geloof je nog, dat ik het heb gedaan, Astrid?"

Ze keek peilend in die oprechte, ernstige ogen en opeens schaamde ze zich, diep en hevig.

„Het spijt me zo, Vincent. Wil je me alsjeblieft mijn onbeheerste gedrag vergeven? Ik had wijzer moeten zijn, maar het viel me zo koud op het lijf. Ik.... ik weet nu wel, wie het geschreven heeft en och.... die woorden zijn niet meer terug te halen, maar een minne streek blijft het.... en als ik straks in de stad kom, dan zal ik dat wel eens gaan vertellen ook."

Vincent schoot in de lach. „Astrid, alsjeblieft, laat dat nu aan mij over! Wou je daar ook met je vuist gaan staan zwaaien?"

Een mat gevoel van onmacht kwam opeens over Astrid, ze streek het zware blonde haar achterover. Ach ja, het was voor Vincent ook ellendig, dat zijn meisje zoiets gedaan had, daar moest ze rekening mee houden. Vincent was duizend maal te goed voor dat wicht. Ze keek naar zijn donker, ernstig gezicht. Hij sloeg onverwacht zijn ogen op en Astrids ademhaling stokte even, alsof ze een te plotse-linge duik in het water had genomen.... die ogen van Vincent gingen dwars door je heen. Hij legde zijn hand zacht op haar schouder.

„Kom, meisje, een hoofdje dat gekroond is met zulk haar als dat van jou moet je altijd eeuwig fier rechtop dragen."

„Vind je dat lichte haar nou zo mooi?" Het klonk volkomen oprecht en zo onschuldig, dat het grappig was, maar Vincent zei kort-af:

„Het is méér dan mooi, het is vorstelijk en knip er alsjeblieft nooit aan. Zo, kleine meid, dat is afgehandeld. Zijn we weer goede vrienden?"

„O ja.... ja, natuurlijk, graag," stotterde Astrid, haar ogen stonden opeens vol tranen. „Wat moet je wel van me gedacht hebben!"

„Misschien vertel ik je dat later wel eens," zei hij raadselachtig. „Het gaat er maar om of we weer vrienden zijn. Toe, lach eens, doornroosje!"

„Meer doorn dan roosje," snikte Astrid in de zakdoek, die Vin haar

in de hand had gestopt en het klonk zo zot, dat ze meteen allebei in de lach schoten.

„Is de vrede getekend? Mogen we erin?,” vroeg Wendy, die voorzichtig om het hoekje keek. „Hoera, mams, kom maar binnen met de koffi!”

Tegelijk met mevrouw kwam Ineke binnen, ze stortte zich op haar neef.

„O, lieve deugd.... helemaal vergeten.... in de auto.... kom mee, urf!”

Vincent zette Ineke op zijn schouder en draafde het tuinpad af naar zijn wagen. Ze hoorden Inekes verrukte gil en daar kwam de kleine meid, bijna struikelend over haar voetjes, terugrennen.

„O mam.... Wendy.... Astrid.... kijken jullie toch eens gauw! Hij lag te slapen in de auto.... is het geen dotje?”

Ze keken allemaal vertederd naar het jonge hondje, dat in zijn slaapje gestoord, met onwennig knipperende oogjes rondkeek en aarzelend een roze tongetje langs Inekes wang haalde.

„Hoe noem je hem?,” vroeg mam geïnteresseerd.

„O, Vincent natuurlijk!,” riep Ineke stralend en ze begreep helemaal niet, waarom iedereen zo’n pret had.

„Je vindt het niet leuk!,” beschuldigde ze haar neef.

„Nou, als ik eerlijk mag zijn, niet zo bar,” gaf hij toe.

„Waarom noem je hem niet Pluisje?,” vroeg Astrid. „Ik vind het meer een grappig donsballetje dan een hond.”

Aangezien Ineke de naam leuk vond, vergaf ze grootmoedig de belediging haar hond aangedaan en zo deed Pluisje zijn intrede.

Toen Vincent hoorde, dat Wendy en Astrid naar de stad wilden gaan, bood hij aan om hen mee te nemen.

„Dan komen jullie bij mijn moeder lunchen,” bedong hij.

„Hè ja, dat is leuk,” stemde Wendy toe.

Astrid was een beetje stil op weg naar de stad. Ze had het land, omdat ze zich zo dwaas had aangesteld. Vincent was zo’n rustige sympathieke persoonlijkheid, dat had ze direct gevoeld bij hun eerste ontmoeting en toch had ze maar onbekookt aangenomen, dat hij haar vertrouwen geschonden had. Eigenlijk was de manier waarop hij de hele geschiedenis had opgenomen reusachtig sportief. Ofschoon ze nieuwsgierig was wat haar tante gezegd zou hebben, wanneer ze haar de tuin van ‘Zonneheerd’ door had zien sleuren als een stout schoolkind. Ze voelde eens aan haar haartoet. Hm.... neen, dat

toneeltje klopte niet erg met dat 'vorstelijk'. Haar ogen dwaalden naar Vincents glanzend donker hoofd, naar de mooie, stevige hand die op het stuurrad lag en ze zuchtte even.

Denk er om, Astrid, prentte ze zich in. Vincent is erg aantrekkelijk, maar denk er aan, dat er een Imelda bestaat. . . . Iemeltje!

Vincent kon er niets aan doen, dat hij onwillekeurig die wisselende uitdrukkingen van het sprekende gezichtje zag, telkens wanneer hij een blik in het spiegeltje wierp.

Hij was nog nooit zo verbouwereerd geweest als deze morgen, toen dat kleine, zachte ding zich opeens ontpopte als een vuurspuwende berg. Ze had blijkbaar tal van mogelijkheden en zijn eerste indruk, die hem gezegd had, dat je er niet kwam met haar alleen maar aardig te vinden, was wel bevestigd. Hij kon het haar niet eens kwalijk nemen. Enfin, hij had een goede pleister op de wond, dat wist hij zeker. Daarom had hij Wen en haar uitgenodigd voor de lunch.

Hij zette het tweetal midden in de stad af en de zwarte wagen stoof weg, regelrecht naar de krant, waar hij, tegen zijn gewoonte in, kwam binnenstuiven.

„Is Mel hier?,” vroeg hij aan de sportredacteur, die met verwarde haren achter zijn machine zat, wat bij hem het teken was, dat hij aan het spannendste gedeelte van zijn verslag was gekomen.

„Weet ik veel. . . . boven ergens,” mompelde hij vaag. „Stoor me nou niet, Vin, het loopt nou net gesmeerd. . . . Zeg, heb jij die wedstrijd. . . .” Hij keek verbouwereerd naar de dichtgeslagen deur. Zoiets waren ze van Vincent niet gewend. Enfin, die vent kon net zo goed eens een regenachtig humeur hebben.

Vincent was weer op weg naar beneden, toen hij achter zich het vlugge geklik van hoge hakjes hoorde.

„Vin, ik hoorde van Lex, dat je mij zocht!” Imelda stak haar arm door de zijne. „Neem je me mee om te lunchen?”

„Nee, beslist niet.” Hij trok zijn arm weg. „Luister eens Mel, jij bent verantwoordelijk voor dat artikel over dat meisje Van Domershoven. Moet ik je nog zeggen hoe ik daarover denk? Ik vind het min.” Imelda gooide haar mooie hoofdje achteruit met een uitdagend gebaar. „O ja, denk je er zo over? Een journalist houdt altijd oren en ogen wijd open en ziet overal stof voor een goed artikel te veroveren.”

„Was het een goed artikel?” Het klonk snijdend.

Imelda haalde luchtig de schouders op. „Wat wil je, Vin? De mensen zijn dol op dergelijke artikelen.”

„Sensatie-artikelen, opgebouwd uit verdraaide en halve waarheden,” sneerde hij. „Er bestaat nog zoiets als journalistiek fatsoen en dat heb jij nooit begrepen. Ik ben er trots op journalist te zijn, Mel, en ik doe ook heel wat voor nieuws, maar jij. . . je stelt je aan als het slechtste soort persmusket, als je iemands dierbaarste gevoelens op een dergelijke manier door de modder haalt. Als je de waarheid daarvan niet voelt, dan beklaag ik je.”

„Blaas de zaak toch niet zo op, Vin.” Ze stak aanhalig haar arm weer door de zijne. „Dat kind Van Domershoven is zo'n hoop opwinding niet waard.”

„Daar gaat het niet om,” zei hij ongeduldig. „Toe, Mel, ga in vredesnaam recht op staan en hang niet zo. We staan hier in de hall van de krant.”

„En als we nou ergens anders stonden, Vin?” vroeg ze zacht.

„Dat zou geen verschil maken, Mel.” Hij zuchtte.

Het bord, dat Mel voor haar hoofd had, moest beslist van eikenhout zijn, er drong niets doorheen. Ze was een vrolijke, charmante kameraad en buitengewoon decoratief, maar Imelda's steeds dringender wordende pogingen om hun vriendschappelijke verhouding inniger te maken, begonnen hem te benauwen. Hij wilde niet aan banden gelegd worden en wel het minst door Mel, waarvan hij niet hield en nooit gehouden had.

„Het heeft geen doel om boos op je te zijn, hè Mel?” Hij constateerde het wat mismoedig.

„Nee hoor, ik ben net het eendje, waar het water langs glijdt,” ze schudde haar zwarte haren. „Wees lief en zet me even bij mijn pension af.”

Vincent deed, wat hem verzocht werd en had intussen het onvolledige gevoel, dat hij absoluut geen succes had geboekt met zijn boze woorden en zijn beroep op haar gevoelens voor wat al of niet door de beugel kon. Een zeldzame vrijbuitersnatuur, die Imelda. Hij had nog nooit iemand ontmoet, die zo volmaakt onverschillig was voor de mening van anderen. Zo wist ze ook heel goed, dat hij niet van haar hield, maar evengoed deed ze, alsof dat er niet op aan kwam en het geen twijfel leed, wie uiteindelijk winnen zou. Hij had het altijd gezien met geamuseerde verwondering, maar dit was niet grappig meer. Imelda was tot veel in staat om haar werkelijke of vermeende

mededingsters te likwideren. Ze had blijkbaar een grondige hekel aan de kleine blonde Astrid. Misschien voelde ze intuïtief, dat hij Astrid aantrekkelijk vond, maar.... daar bleef het dan ook bij. Vincent was er reeds lang van overtuigd, dat hij beter zijn zwerversbestaan kon leiden, zonder een vrouw en een huis op de achtergrond. Hij had volmaakt genoeg aan het mooie, gezellige huis, waar zijn moeder woonde.

Hij haalde de beide meisjes op en binnen tien minuten stopten ze voor een laag, ouderwets landhuis, dat midden in een weelderige bloementuin lag.

Een lange, slanke vrouw kwam hen hartelijk tegemoet, ze had prachtig wit haar en dezelfde ogen als Vincent.

„Dag Wendykind, herinner je je eigenlijk nog wel, dat je een tante Miek hebt?” Ze kuste haar nichtje, dan drukte ze hartelijk Astrids hand. Ze keek in het geheel niet taxerend, zoals zoveel mensen dat tegenover een vreemde doen, ook al menen ze dat niet zo en waar-tegenover de andere partij dikwijls alleen maar een masker van, even-min gemeente, kille trots kan stellen.

„Wat een schattig huis hebt u!” Astrids ogen zwierven bewonderend door de gezellige, zonnige kamer. „Als Domershoven zo toch eens was.... wat zou ik er van houden! Ik begrijp niet hoe mijn moeder daar heeft kunnen leven!”

„Ze zal er niet vaak geweest zijn,” meende mevrouw Ewouts, ze keek over de welvoorziene tafel peinzend naar het blonde meisje. Marja Oosterga! Wie kende twintig jaar geleden die naam niet? Ze had gespeeld op concertpodia in de hele wereld, kranten en tijdschriften brachten recensies, foto's en levensbeschrijvingen. Had dit meisje het grote talent van haar moeder geërfd?

Voor het eerst hoorde Vincent hoe Astrids leven was geweest, nu ze er vlot over vertelde, omdat Wendy een grappig verslag gaf van Astrids bevrijding via Huurdemans Luka.

„Och, tante Johanne meent het niet zo kwaad, maar o..... om vrij te mogen zijn!” Astrid opende haar handen met een klein, wel-sprekend gebaar. „Vrij om te reizen en te spelen en te leren.... zoals mijn moeder en mijn vader, die met haar meetrok. Het duurde kort, maar het was mooi, het was de moeite waard. Tante Johanne hield niet van mijn moeder, ze leefde en leeft nog alleen voor haar kille standsbewustzijn. Wie wordt er rijker van en wie armer of ik op Domershoven de freule uithang?”

„O, maar je tante verandert wel,” zei Wendy troostend. „Alleen.... zoiets moet langzaam en met geduld gedaan worden, maar jij.... je wint het niet, tenminste niet altijd, met er op los te timmeren.”

Astrid keek op, ze zag Vincents ogen opeens twinkelen van pret en ze wist, dat hij dacht aan de scène voor het tuinhek van 'Zonneheerd'.

Na de lunch nam Vincent de beide meisjes mee naar zijn eigen domein en Astrid zei verrukt en bewonderend:

„Ooo.... Vincent, wat een heerlijke kamer.... al die boeken.... en mooie dingen.”

Op de grond lagen persjes, die zeldzaam mooi van kleur en tekening waren. Het licht viel ongehinderd binnen door het venster, dat het grootste deel van de vierde wand uitmaakte.

„Ja, ik heb al deze dingen stuk voor stuk bijeengezocht,” gaf Vincent toe, hij hield met argusogen zijn nicht in de gaten. „Wendy, je blijft van die pulletjes af! Ik ken je voorliefde om alles wat je mooi vindt, dichtbij te bekijken. Het heeft me al een keer een stukje zeldzaam porcelein gekost, weet je nog wel?”

Wendy stak meer oprecht dan vleiend haar tong uit. „Jakkas, Vin, wat weinig galant van je, om dat op te halen! Hè toe, laat dat snoezige speeldoosje nog eens tingelen, dan is het je vergeven.”

„Als je er maar met je vingers afblijft,” plaagde Vincent, hij zette het fijn bewerkte doosje op tafel.

Een rococopaartje danste op de maat van het tere tinkelende wijsje Vincent genoot van de verrukking van de meisjes, die allebei met de ellebogen op tafel en met hun neus bijna op het speeldoosje lagen.

„Hè, nog een keer, Vin,” smeekte Wendy.

„Nee, nu wil ik jullie nog iets anders laten horen.” Vincent zette het speeldoosje op de boekenkast. „Gaan jullie nou eens rustig zitten. Ik heb hier een prachtige opname van een pianoconcert van Schumann.”

Wendy wilde eerst protesteren, dat zo'n plaat te veel tijd in beslag nam, maar de plaat draaide al en het had geen doel om nog iets te zeggen, want Astrid was meteen voor haar omgeving verloren. Ze had zelf thuis een pickup met verschillende mooie pianoconcerten, maar geen had haar zo aangesproken als deze muziek. Ze zat met gesloten ogen achterover geleund en ze luisterde intens naar de wonderbaarlijke vertolking van het romantische concert. Haar ontging, wat Wendy wel hoorde. De opname was niet volmaakt en ruiste

vrij sterk. Vincent keek naar het nu heel bleke gezichtje, met de gesloten ogen. Toch was ze gespannen als een veer, hij zag het aan de manier, waarop haar handen om de stoelleuning knelden. Zo bleef ze zitten, onbeweeglijk, tot de laatste noot verklonken was. Toen keek Astrid op, haar ogen stonden vol tranen. Vincent stond met de plaat in zijn handen en hij wilde iets zeggen, maar Astrid hief met een snel gebaar haar hand op.

„Laat mij het zeggen, Vincent. . . . ik weet niet waarom ik er zeker van ben, maar dit. . . . dit is een plaat van mijn moeder.”

„Ja, Astrid,” zei Vincent zacht. „Die heb ik voor je kunnen veroveren. Je mag hem hebben en wees er maar zuinig op.”

„O, Vin. . . .” Die zachte, verrukte stem, de stralende ogen en het gebaar waarmee ze de plaat zacht tegen zich aandrukte, gingen regelrecht door het pantser rond Vincents hart.

„Maar hoe kon je dat nou weten?” informeerde de nuchtere Wendy op de achtergrond.

Astrid wendde zich aarzelend om. „Ik weet het niet, maar ik was drie jaar toen m'n moeder stierf en soms speelde ze thuis. . . . er moet iets van zijn blijven hangen ergens in mijn hoofd en mijn hart. O, ik ben toch zo gelukkig met deze plaat.”

Ze keerde zich weer naar Vincent en stak hem gul haar hand toe. „O, Vin, je hebt gewoonweg vurige kolen op mijn schuldige hoofd gestapeld,” bekende ze met een verlegen lachje. „Ik schaam me nou helemaal als ik aan morgen denk!”

„Niet meer aan denken,” raadde Vincent met een vrolijke lach, hij klopte haar vaderlijk op de schouder. „Ik ben blij, dat ik die plaat heb kunnen krijgen, als je 'm nou in vredesnaam maar niet in één ruk kaal draait.”

Ze schoten alle drie in de lach en eensgezind trokken ze naar beneden.

„Fijn voor je, kindje,” zei tante Miek met een zonnige lach en ze verraadde niet, dat Vincent haar één van haar eigen zorgvuldig gekoesterde zeldzame platen had afgebedeld en dat ze het er nog volkomen mee eens was geweest ook, toen ze had gehoord dat de plaat voor Marja's dochter was bestemd. Het was in ieder geval een welbesteed geschenk, dat zag ze wel. Het kind was helemaal opgeleefd. Arm ding, dat zoveel liefde tekort was gekomen!

Ze wuifde de meisjes na, die door haar zoon naar huis gebracht zouden worden. Wat een geluk, dat Imelda er niet bij was geweest.

Ze hield niet van dat meisje met haar harde, koude ogen, die smeltend werden zodra ze naar Vincent keek. O nee, geen meisje als Imelda voor haar warmvoelende Vincent. Nu ja, hij was niet erg gemakkelijk te veroveren, was te veel aan zijn vrijheid gehecht.

Bij het afscheid nemen knikte Vincent Astrid vriendschappelijk toe: „Het was toch wel een pleister op de wond van deze morgen, hè meisje? Denk vooral maar niet meer aan dat artikel.”

„O, dat. . . .” Astrids gezichtje werd opeens donker en stug. „Nee, daar zal ik niet meer over praten.”

Ze durfde er niet bij te zeggen, dat ze het wilde vergeten om hem, omdat het zijn meisje was, dat voor dat artikel verantwoordelijk gesteld moest worden. Had hij soms alleen daarom voor die plaat gezorgd?

Vincent reed weg, er was een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen. Als hij toch iets snapte van dat blonde kind! Meisjes. . . . vreemde wezens, die altijd anders reageerden dan je verwachtte.

Astrid liep naar boven, tante Johanne deed haar middagslaapje en het ogenblik was gunstig om de plaat nog een keer te laten draaien, helemaal voor haar alleen! Het zou net zijn, alsof moeder bij haar was en voor háár alleen speelde. Met liefdevolle, voorzichtige vingers legde ze de zwarte schijf op de grammofoon. Dan ging ze op de grond zitten, met haar hoofd geleund tegen het platenkastje. Langzaam drupten de tranen onder haar gesloten oogleden door en de muziek was als een warme sluier boordevol liefde en warmte rondom haar. De volmaaktheid van spel en techniek vielen haar niet op, alleen maar de lieflijke voordracht en de verukkelijke wetenschap, dat het haar moeder was die speelde, maakte alles goed en zonnig, ondanks de weemoed, die er een deel van was.

De ragfijne sfeer werd ruw verstoord door een kamerdeur, die wild opengegooid werd. Een stem riep snerpnd:

„Wie speelt hier. . . . wíé. . . .?”

Astrid sprong overeind, ze had nog het besef om snel de pick-up af te zetten, maar ze bleef met verwonderde ogen naar tante Johannes witte, verschrikte gezicht staren.

„Ik heb vanmiddag een plaat gekregen, waarop mijn moeder speelt,” zei ze dan langzaam. „Waarom dóét u zo vreemd, tante Johanne?”

„Och, dat concert. . . .” De oude vrouw zuchtte, ze wreef over haar voorhoofd, alsof ze wakker werd uit een benauwde droom. „Dat was het laatste wat ik hier van haar heb gehoord. Daarna kregen we

woorden.... zoals zo dikwijls tevoren. Een uur later ging ze op reis met je vader en ik heb hen nooit weer terug gezien. We begrepen elkaar niet, maar dit.... was ontzettend, dat had ik niet gewild.” „Als dat zo is, waarom zei u tegen mij onvriendelijke dingen over moeder,” Astrid kon niet nalaten om dat te vragen.

„Ik wilde niet, dat jij dat zelfde rusteloze leven zou leiden als je moeder, ik wilde je hier houden,” tante Johanne haalde de schouders op. „Ik hield niet van je moeder.... omdat.... wel, wat doet het er toe.”

„Omdat ze mooi was en omdat iedereen van haar hield,” dacht Astrid. „Wat is een jaloers mens ongelukkig en eenzaam.”

„U kunt toch immers niet vechten tegen mijn levensloop, zoals God die voor mij afgebakend heeft,” zei ze heel zacht. „Een sterk talent kun je toch niet onderdrukken, dat breekt zich toch wel baan en wat hebt u er aan om me tegen te houden. Het lukt heus niet. U hebt van moeder ook geen rustige slotvrouw kunnen maken en ik ben een echte dochter van mijn moeder en daar ben ik héél erg trots op.” „Moeten we tegenwoordig altijd heftig debatteren, zodra we samen zijn?” vroeg de oude dame mat. „We praten er niet meer over voorlopig. Kom nu maar naar beneden.”

Voorzichtig legde Astrid de plaat weg en liep achter de statige, rechte figuur van haar tante naar beneden. Sinds ze vrienden had, kon ze de moeilijkheden beter aan en zelfs tante Johannes wonderlijke denkwijze en manier van optreden ging ze anders bekijken. Ze vroeg zich alleen af, waardoor ze zo verbitterd was geworden. Het was bijna niet te geloven, maar lang geleden was tante Johanne ook een aardig jong meisje geweest, dat bewees het schilderij, dat in de grote, nooit meer gebruikte zaal hing.

„Wel een reuze aardig snoetje, maar vrij vinnig,” had Astrid ondeugend geoordeeld, toen ze op een regenachtige middag uit louter verveling de portrettengalerij van haar diverse voorouders had bezichtigd.

IV.

TUINFEEST OP DOMERSHOVEN.

Pleuni Huurdeman, de blozende gediensstige van huize "Zonneheerd" was bezig om de pannen te schuren met een ijver alsof haar leven

er van af hing, wat haar overigens niet belette om een vlotte conversatie met Wendy te voeren, die op de keukentafel zat en zilver poetste. „Echt een karwei, dat voldoening geeft,” zei Wendy tevreden, ze blies een blonde krul die voor haar ogen hing omhoog.

Pleuni grinnikte. Van haar kon ze dat werkje gratis krijgen en bovendien had ze geen tijd om overal handschoenen bij aan te trekken, zoals Wendy. Ineke, gehuld in een oude schort, hielp met inwrijven en het kon haar niet schelen, dat ze zich vuil maakte en een paar handen had, die niet meer toonbaar waren. Pluisje zat naast haar en probeerde of het vrouwtje niet tot een spelletje te brengen was. „Nou, allé, Pluis!” Pleuni stapte over het hondje heen. „Ga weg, kleine krent of je raakt onder de voet, tenslotte ben je niet zo groot als onze Luka!”

„Luka!” Wendy schoot in de lach. „Astrid heeft eigenlijk haar vrijheid aan Luka te danken.”

„Nou... het was vroeger maar een zielepoot,” zei Pleuni verbeterd. „Dat schaap mocht nou niks! Ze kon ons met zulke hongerige ogen aankijken, als we touwtje sprongen op het kerkeplein, maar altijd kwam die oude bediende haar halen en brengen. Hij had haar best willen laten spelen, maar die oude tante wist precies, dat ze binnen het kwartier thuis konden zijn. Ik denk ook wel eens, dat het zo nou in de oude tijd gegaan moet zijn met prinsen en prinsessen.... de arme zielen, maar waarom dat nou nodig was.... ik weet het niet. De ouwe dame heeft de teugels wel laten vieren. Astrid mag nou hier in en uit lopen en ze mag zelfs meedoen aan alles, waar jullie aan meedoen, maar dat tantelief nou zowaar het park beschikbaar heeft gesteld voor dat tuinfeest.... het sloot me met stomheid!”

„Ja, dat hoor ik!” Wendy schaterde, ze hief vermanend een pas ge-poetste vork op. „Kijk eens, meisje, tante Jopie is tenslotte geen onmens. Het is een heel goed doel, geld bijeenbrengen voor ont-heemden.”

„Laat ze maar nooit horen, dat je haar zo noemt,” ried Pleuni. „Dan kom je Domershoven beslist nooit meer in.”

Op dat moment vloog de kamerdeur open en Astrid zeilde binnen, met een stapel kartonnen dozen.

„Kijk eens, die heeft Jan voor me meegebracht. Hij heeft beslist een hele winkel van feestartikelen geplunderd.”

Dozen vol kleurige lampions verrukten Ineke zo, dat ze haar arbeid

vergat en met verliefde blikken al dat kleurigs zat te bekijken.

„Zoek maar een mooie uit, hoor,” zei Astrid goedig en natuurlijk koos het kind, met rode kleurtjes van pret, de bontste lampion, vol groen, rood en goud.

„Gelukkig dat het mooi weer is. Het zal wel storm lopen. Als we nu dadelijk met vereende krachten de lampions ophangen kan de zaak vanavond draaien.”

De organisatie van de zaak was in handen van de autoriteiten van het dorp, maar de jongelui hadden enthousiast hun medewerking verleend en weken lang gesjouwd, in de hoop dat het weer uiteindelijk geen spelbreker zou worden. Er lag een houten dansvloer, vlak bij de vijver, en er zou een bandje zijn en allerlei kermisachtige attracties.

Vincent zou, met de onafscheidelijke Melda, komen om een verslag te maken voor de courant. Hoe meer bekendheid er aan gegeven werd hoe vlotter de zilverstroom zou gaan en blijven vloeien, hadden de organisatoren geoordeeld.

„Even de lepels afpoetsen,” bedwong Wendy. „Ik kan Pleuni niet opeens laten zitten en ik houd er niet van om m'n werk half afge maakt te laten liggen.”

„Hè, mag ik helpen, Pleun?,” vroeg Astrid kinderlijk gretig.

„Ja hoor,” zei Pleuni, ze duwde haar een schone wollen lap in de handen en ze dacht tevreden: 'Nee, verbeekding heeft ze helemaal niet, ze is een verdraaid fideel kind, maar toch, je weet, je hoort en ziet dat ze. . . . nou ja, dat ze Astrid van Dovershoven is, en toch doet ze niets bijzonders, of komt het daar nou juist door?’

„Als een spiegel, hè?” Astrid beschouwde haar werk met genoegen. „Ze glimmen lekker veel meer dan de jouwe, maar ik heb stevige handen door al die pianostudies.”

„Ja, en Wen doet de hele dag niets anders, dan vermanend haar vinger opsteken tegen haar discipelen,” zei Jan, die de keuken binken kwam slenteren.

„Jantje is tegenwoordig overal te vinden waar Astrid gaat,” dacht de snuggere Pleuni, die een fijne neus had voor groeiende liefdes-histories. „Zal mij benieuwen of dit ooit iets wordt.”

Hardop zei ze: „Gaan jullie nou es allemaal m'n keuken uit! Ik kan me gewoonweg niet meer keren. Gaan jullie je lampionnetjes maar ophangen!”

„Ja, jongelui, komen jullie?,” vroeg mevrouw Mackenberg. „Pleuni,

we zullen je domein weer in eigendom geven, want de afgezanten van de pers zijn juist gearriveerd en die kunnen we toch heus niet meer bergen in de keuken. Zal ik even voor de koffie zorgen, Pleun?"

Pleuni schudde lachend van nee, ze kon zich onderhand niet meer verstaanbaar maken, maar gezellig was het hier altijd en druk ook! Over een rustige zaterdagmiddag gesproken!

Mevrouw Mackenberg zette het hele gezelschap in de grote serre. Astrid had Imelda beleefd maar niet hartelijk begroet en dat kon ook moeilijk van haar verwacht worden. Imelda was zich blijkbaar van geen kwaad bewust, ze babbelde en lachte en was onweerstaanbaar. Ze keek van onder haar oogharen goedkeurend naar de knappe student, maar die had slechts belangstelling voor Astrid.

Imelda, in een zachtroze nylon japonnetje, dat fan astisch kleurde bij haar zwarte haar en wonderlijk genoeg absoluut geen zoetelijke indruk maakte, boog zich voorover.

„Freule Van Domershoven, zullen we vanavond het genoegen hebben u te horen spelen?" Haar hoge lichte stem eiste opeens alle aandacht.

„Nee, juffrouw Goverts," zei Astrid laconiek en wijs geworden door ondervinding, was ze op haar hoede.

„Waarom niet?," vroeg Imelda gretig.

„O, ik studeer nog maar," Astrid glimlachte, ze vroeg onschuldig: „Dit is toch geen interview, juffrouw Goverts? Daar ben ik namelijk niet erg dol op. Ik ben altijd een beetje bang, dat mijn woorden verdraaid op papier komen, begrijpt u? Het lijkt me een moeilijk vak, journaliste. Je moet altijd zo precies weten, wat je wel of niet kunt schrijven."

Wendy hield haar adem in. Vincent beet zich op de lip, zijn mondhoeken trilden verdacht, in één flits gleden zijn ogen van Melda naar Astrid... en Imelda deed, wat nog weinig mensen haar hadden zien doen, ze kleurde, tot ze zo rood zag als een pioenroos in bloei. De hand, die het koffiekopje neerzette beefde licht.

Op dat ogenblik kwam de heer Mackenberg binnen en hij zei joviaal:

„Ha, wat zitten jullie hier allemaal genoegelijk!"

„Ja, hè paatje, dol!" Wendy lachte. „Kom, ga nou maar gauw zitten, dan zal ik u van koffie voorzien."

Het gesprek was weer algemeen en paps, onkundig van het feit, dat

hij de rol van bliksemaflaider had gespeeld, genoot van de gezelligheid.

„Mooi op haar nummer gezet, Astrid,” fluisterde Jan, terwijl hij zich naar Astrid toeboog.

„Waarschijnlijk heb ik me nu haar eeuwige vijandschap op de hals gehaald.” Ze haalde haar schouders op. „Ze moet maar weten, dat ik haar door heb en daarbij, ik kan slecht huichelen. Een schrijverspen in de handen van een persootje als Melda, wordt gauw een gifpen. Ze heeft geen zelfbeheersing.”

„Gaan jullie mee?” vroeg Joost, die intussen de dozen met lampions in de wagen geladen had. „Anders wordt het te laat.”

Astrid was stil. Het was nodig geweest om Melda op haar nummer te zetten, maar het leek wel het noodlot, dat Vincent er telkens getuige van moest zijn.

„Een doos te weinig,” gilte Fred, hij had zich al in de wagen gewrongen. „Is in de keuken blijven staan. Haal es even, een van jullie!”

Astrid ging de doos halen, botste in de gang bijna tegen Vincent aan.

„Geef maar hier die doos.” Hij nam het ding uit haar handen.

„Wat kijk je sip, meisje?”

„Het spijt me, Vin.” Ze zuchtte bedrukt. „Ik blijf alsmaar tegen jou beweren dat iets wat ik misdaan heb me spijt, maar...”

„Scherp tongetje in fluweel gehuld,” hij lachte. „Overigens een rechtvaardig tongetje.”

Ze wilde hem niet vragen of hij de bedoeling had begrepen van Melda's vraag: 'Speelt u vanavond?' Ze hadden notabene over kermis-attracties gesproken en pal daarop kwam de jongedame met die poeslieve vraag, waarmee ze natuurlijk maar had willen beweren, dat ze Astrids spel als een kermisattractie beschouwde. Een goede verstaander heeft maar een half woord nodig en aan Astrids intelligentie mankeerde niets.

„Vergeet het, kleine meid,” zei hij vaderlijk. „En kom nou maar mee. Ze worden daar buiten ongeduldig.”

Tante Johanne recipieerde als een waardige slotvrouw, ze maakte minzaam kennis met de hele club jongelui. Ze liet hun overigens gauw aan hun werk over en trok zich terug op haar kamer, nadat ze beloofd had over een uurtje thee op Astrids kamer te laten brengen.

„Wat een kast van een huis!,” merkte Jan op. „Ik heb het nooit zo dichtbij bekeken.”

„O, je kunt straks je hart ophalen!” Astrid trok een lang gezicht. „Donker hout, een griezel van een harnas, krakende trappen.... brrr.... ik heb er nooit aan kunnen wennen.”

Het viel Vincent op, dat ze later in huis, terwijl ze de trap opliepen, allemaal onwillekeurig hun stemmen dempten en dat tekende voor hem wel heel zuiver de invloed van dit grote sombere huis op een klein eenzaam kind en later op het opgroeiende meisje, dat zich aan alle kanten ingesloten en misdeeld voelde.

De grote kamer van Astrid was een oase, met lichte, smaakvolle meubelen en voorzien van alle mogelijke comfort, zoals een prachtig elektrisch haardje, radio met pick-up en een elektrisch kookplaatje, zodat ze ook zelf thee kon zetten. In materieel opzicht liet tante Johanne haar pleegkind niet verkommeren.

„Gossie, wat een leuke tent!” flapte Joost eruit, die zijn leeftijd getrouw zijn hart op het alleruiterste puntje van zijn tong droeg. „Een aparte eigen huishouding!” Imelda keek keurend rond en liet zich behoedzaam in een met licht damast bekleed stoeltje zakken. Vincent zat op de pianostoel en bladerde geïnteresseerd in de muziek, zonder zich aan het gelach en gepraat rondom hem te storen.

„Die is in zijn element, hoor,” Wendy knipoogde tegen Astrid. „Hier, breng jij hem zijn thee maar, dan kunnen jullie samen over zijn geliefkoosde onderwerp bomen.”

Vincent keek afwezig op, dan verhelderde zijn gezicht. „Zeg, je hebt hier walsen van Brahms voor piano vierhandig liggen.”

„Ja, jammer, dat ik nooit iemand heb kunnen vinden om ze met me door te nemen,” betreurde Astrid. „Ik vind het trouwens niet genoegelijk om met een kruk dergelijke dingen te spelen.”

Ze keken elkaar even aan, dan knikte Vincent lachend. „Ga zitten en laten we het eens proberen. Ik weet niets van jouw spel en jij niets van het mijne....”

Geanimeerd verdiepten ze zich in een korte bespreking van hun opvatting. Toen begonnen ze te spelen en het ging buitengewoon goed, ze genoten er beiden van. Achter hen was het stil geworden. Ze vulden elkaar aan en één ogenblik was er, dat Vincent instinctief aanvoelde, dat Astrid te vroeg wilde invallen. Even lag zijn hand waarschuwend op de hare.

Een spontaan applausje barstte los na afloop van hun samenspel.

„O, wat enig klinkt dat!,” jubelde Wendy.

„Wat speel jij goed,” zei Astrid bewonderend.

„O, maar jij ook, alleen zou ik je graag eens goed horen spelen, om je spel werkelijk te kunnen beoordelen.”

Ze aarzelde even, dan knikte ze, maar Imelda tikte Vincent op de schouder.

„Wordt het geen tijd om naar 'Zonneheerd' terug te gaan? We zullen toch op tijd moeten eten als we hier vanavond weer op tijd willen zijn.”

„Kom, Mel, laat dat nu maar aan Wen over, die zal ons wel vertellen wanneer we naar huis moeten,” weerde Vincent af, hij fronste de wenkbrauwen. „Ga in je stoel zitten en luister.”

Astrid begon zonder meer. Ze speelde een weinig bekende ballade van Chopin, Jardin dans la Pluie van Debussy en daarna het parelende Jeux d'eau van Ravel, een klein programma van korte werken, dat verscheidenheid genoeg bood en haar talent van alle kanten belichtte. Als toegift speelde ze nog een prelude van Skriabin, waarna ze met een resoluut gebaar de vleugel sloot, gracieus en vlinderachtig dankend voor de fanatieke bijvalsbetuigingen van haar klein gehoor.

„Volhouden, meisje, nooit opgeven,” zei Vincent met warme bewondering in zijn ogen. „Je hebt je moeders prachtige talent werkelijk geërfd en gebruik het goed.”

„Ik kan niet verder komen dan nu,” zei Astrid triest.

„Natuurlijk komt het in orde,” troostte hij. „Daar moet je niet aan twifelen.”

Op dat ogenblik gaf Imelda een gil en Wendy riep verschrikt. „Lieve deugd, Mel, wat dóé je?”

„Ik heb een stapel grammofoonplaten afgesleept,” Mel had verschrikte hand voor de mond geslagen. „Het spijt me, ze zijn allemaal kapot.”

„O, Astrid, en de plaat van je moeder is er bij!” Wendy hield de twee stukken in haar handen, er stonden tranen in haar ogen. „Die is niet te vervangen, Mel.”

Ze stonden er allemaal verslagen bij. Astrid keek de kring rond, haar ogen waren raadselachtig.

„Ja, zie je, ik was vanaf het begin bang, dat er wel eens iets met zo'n oude plaat kon gebeuren en jullie weten nog niet half hoeveel moderne zegeningen die kamer van mij wel bevat.” Ze opende de kast en wees op een bandrecorder.

„Helemaal opgenomen, hoor, en veilig bewaard. Wat een geluk, dat ik het diezelfde avond nog heb gedaan.”

Ze draaide de kast secuur op slot en liet de sleutel in haar tas glijden.

Er was een zucht van verlichting opgegaan en Mel zei witjes: „Gelukkig, dat was dus de storm in een glas water. Ik zal je die andere platen vergoeden, hoor.”

„Niet nodig,” weerde Astrid af. „Misschien vinden jullie het wel vreemd, dat ik zo’n ding bezit, maar het helpt me geweldig met studeren. Ik laat dat ding werken en dan kan ik later kritisch naar mijn spel luisteren. Je kunt je niet voorstellen hoeveel ik daarmee heb geleerd.”

Ze keek het vrolijke gezelschap na en wuifde verstrooid. Natuurlijk, Imelda veroverde een plaats naast Vincent. Nu, misschien was het haar goed recht, maar Astrid hoopte van harte, dat als ze zich ooit mocht verloven, ze niet zo op een klit zou gaan lijken als Mel. Het moest voor Vin wel een ramp zijn om geen stap te kunnen doen zonder dat Mel zich er mee bemoeide. Hij bleef er vrij onverschillig onder. Misschien waren ze verloofd, maar dan kwam er van Vins kant beslist geen erg tedere liefde aan te pas. Kon hij zijn gevoelens zo goed verbergen? Een koele natuur had hij beslist niet. Vincent was.... Astrid zuchtte ongeduldig. Ze was beslist teveel met Vincent bezig en als ze daar geen stokje voor stak, zou het haar alleen een hoop narigheid bezorgen. Imelda mocht dan een onaangenaam wicht zijn, maar Astrid was beslist niet van plan om haar Vincent af te nemen, gesteld dat ze er de kans voor kreeg.

Het park van Domershoven lag stralend en feestelijk in de glans van honderden lampionnetjes, die zacht dansten in de zomerbries. Het gazon leek van groen fluweel en het bandje speelde een wals van Strauss. Het geluid van lachende, pratende stemmen roesde door de tuinen, in de lommerrijke lanen en rond de vijver. Domershoven leek opeens een sprookjesslot. Astrid, frêle in een zachtgeel nylonjurkje, dwaalde wat verloren tussen al die pret en luidruchtigheid rond, maar ze durfde zo alleen eigenlijk nergens aan mee te doen. Jan en Wendy maakten zich verdienstelijk. Jan stond zich schor te schreeuwen bij de 'kop van Jut' en Wendy balkte met een fenomendale handigheid porties poffertjes.

Mijnheer en mevrouw Mackenberg zaten op het terras met tante Johanne en een stelletje oudere notabelen te praten. De jonge, enthousiaste burgemeester probeerde op verschillende plaatsen tegelijk te zijn, tenminste, die indruk had Astrid. Hij bleek deze avond een voorliefde voor de poffertjeskraam te hebben.

„De mensheid heeft vanavond gelukkig een onverzadigbare trek in uw baksels,” zei hij met een vergenoegde grijns, die er weinig ambtelijk maar erg genoegelijk uitzag.

„Goed voor de kas, en ik heb het er voor over, maar zelf lig ik bijna in zwijm,” gaf Wendy vlot terug. „Ik ga door tot deze pan beslag op is en dan schei ik er heus mee uit.”

Ze ging ongestoord door met de bediening van haar lachende door elkaar pratende klanten, zonder verder aandacht aan de edelachtbare heer te kunnen schenken.

Astrid zuchtte. Nee, hier kon ze helemaal niet tussen komen. Ze waren allemaal reusachtig in de stemming, maar het weer werkte ook ongewoon mee. Ze dwaalde naar de vijver en ging op de rand zitten. Het was hier koel en rustig en de muziek en het vrolijk geroes hoorde je hier ook nog. Ze zat er nog geen vijf minuten toen ze voetstappen hoorde en het lichtend puntje van een sigaret zag.

„Zo, heb jij je hier verstoep!” Vincent ging naast haar zitten. „Een gezellig plekje heb je uitgezocht, elfje. Ja, je zit daar zo decoratief met je gele jurkje en je blonde haar op de vijverrand.”

„Decoratief. . . . zeker voor de sterren en de maan!” spotte Astrid. Vincent lachte zachtjes en Astrids angst dat hij haar te vlugge uitroep met een nietszeggend compliment zou beantwoorden, smolt weg. Met een zucht van verlichting leunde ze achteruit. Het was wonderlijk, maar ze had zich nog nooit met iemand zo op haar gemak gevoeld als met Vincent. Het plekje bij de vijver was opeens een stukje van het paradijs geworden.

„Luister eens wat een lieve wijs het bandje speelt,” zei ze dromerig. „Weet je hoe dat heet?”

„Ja, dat is een Iers liedje, Smilintrough.” Hij floot het liedje even mee, dan voegde hij er aan toe: „Ik heb het liedje in mijn jongensjaren trouwens gehoord in een film die dezelfde naam droeg. Ik was op de leeftijd waarop alles diepe indruk maakt. De film speelde in de vorige eeuw. Er kwam een trouwpartij in voor en op de treden van het altaar werd de bruid per ongeluk doodgeschoten, omdat ze de kogel opving, die voor haar geliefde bedoeld was. Hij werd name-

lijk bedreigd door een medeminnaar die de kerk binnengedrongen was. De bruidegom treurt een levenlang over het meisje en aan het slot trouwt een neef van hem met een dochter van de man, die zijn meisje destijds raakte. Dat liedje was door de hele film het Leitmotiv. Het klinkt misschien overdreven, maar de film was toch goed."

"Jullie recensenten hebben anders dikwijls wonderlijke maatstaven," merkte Astrid op. "Wat de mensen gezellig en mooi vinden is sentimenteel en alles wat raar, verwrongen, existentialistisch of surrealistisch is, of abnormale dingen uitpluist, dat is góéd.... dat wordt 'De Film van de Maand' of van het Jaar, zonder te vragen of de mensheid daar nou behoefte aan heeft, aan al die uitgeplozen zielsconflicten en verwrongen karakters en meer zulke abnormaliteiten. Ik ben tenslotte blij, dat jij die film toch wel goed vond. Ik kan me best voorstellen, dat je iets wat diep in je leven ingrijpt nooit meer vergeet, zoals die man in die film."

"Jij zegt nooit: 'ik weet het niet' hè Astrid?," vroeg hij zacht plagend "Jij hebt een gedecideerde mening."

"Ik had tijd genoeg om overal over te denken." Ze zuchtte en huiverde even, want er kwam wat meer wind opzetten.

"Heb je het koud?," vroeg Vincent bezorgd. "Waar is je jasje of je stola of hoe zo'n ding heet?"

"Op mijn kamer, maar ik heb het niet koud," weerstreefde ze.

Vincent's arm gleed om haar heen, hij legde zijn hand op haar arm. Het was zo'n vanzelfsprekend beschermend gebaar, dat het dwaas zou zijn geweest om te protesteren.

"Je jukt verschrikkelijk, want je voelt zo koud aan als een steen," constateerde hij ongerust. "Je blijft geen minuut langer zitten en we gaan samen dansen, dan word je weer warm."

Hij trok haar op en hield haar hand in de zijne. Astrid vroeg zich af waar hij Mel gelaten had en misschien was het niet erg edel van haar, maar ze wilde zo verschrikkelijk graag een keer met Vincent dansen, dat ze er niets voor voelde om die jongedame in de armen te lopen op weg naar de dansvloer.

Ze trok hem een zijpad in, dat een beetje omliep, maar dat praktisch op de dansvloer uitkwam. De list lukte, want ze konden zich zonder ontmoetingen tussen de dansenden mengen. Astrid genoot met volle teugen en haar ogen straalden.

"Je danst als een elf zo licht," Vincent lachte. "Zie je wel, Astrid,

ik heb vanavond een elfjescomplex. Je hebt het nu niet meer koud, hè?"

Hij gaf haar hand een vriendschappelijk drukje. Het was prettig om met Astrid te dansen en even kreeg hij een bijna onbedwingbare neiging om terloops die wonderlijke zilverblonde haren aan te raken. Wat had ze toch voor bijzonders? Hij had op zijn zwerftochten wel vrouwen ontmoet, die werkelijk beeldschoon waren en toch geen indruk op hem gemaakt hadden, maar Astrid was.... schei uit, Vincent, laat dat kind met vrede, ze heeft al problemen genoeg en jij gaat binnenkort weer weg, hield hij zich voor. Ze was te goed om een beetje mee te flirten en hij voelde wel, dat ze niet moeilijk te veroveren zou zijn, omdat ze verlangde naar liefde en hartelijkheid. Imelda danste met Jan voorbij en Wendy was, op de dansvloer, in ernstig gesprek met mr. Van Voorde, de burgemeester. Ze keken helemaal niet waar ze dansten en botsten met een vaart tegen Astrid aan, die daardoor helemaal in Vincents armen terecht kwam. Verbouwereerd stonden ze alle vier stil. Het duurde niet lang of het hele clubje had elkaar gevonden aan een tafel op het terras. Mel had de stoel naast Vincent in beslag genomen en Jan had Astrid veroverd. Mr. Van Voorde zat naast Wendy. Ze hadden pret en de kwinkslagen vlogen over en weer en niemand kon de vele onderstromingen op het gladde oppervlak vermoeden.

In tante Johannes ogen was een peinzende blik, telkens als ze naar het geanimeerde gezichtje van Astrid keek; het meisje was net een kwijnende plant, die eindelijk in de zon is gezet.

De opbrengst van het tuinfeest had alle verwachtingen overtroffen en de aandacht die de pers aan de actie wijdde bracht de bal inderdaad verder aan het rollen.

„Ik wou, dat ik meer kon doen,” zei Wendy met een zucht. „Het is zo weinig, een druppel in de zee.”

„Maar een ontelbaar aantal druppels vormen een zee,” troostte haar moeder. „Je bent, wat dat betreft, een moeilijk kind, want je vraagt je altijd af, of wat je doet, nou echt wel kan helpen omdat het zo weinig is, tegenover zoveel leed. Ik geloof, dat je het zo nooit moet bezien, want dan verlies je de moed. Als missionarissen of zendelingen er zo over dachten, dan konden ze beslist nooit de moed opbrengen om het geloof te gaan verkondigen. Eén mens alleen kan

niets, we zijn allemaal maar schakels en zonder Gods hulp lukt het zeker niet."

Wendy drementelde de tuin in. Ineke rende haar na, ze stak haar arm door die van haar zuster. Pluisje danste met jolige sprongen om hun heen.

„Mag ik mee als je naar Astrid gaat?," bedelde ze. „Ik vind het daar zo leuk!"

Wendy keek eens op haar horloge.

Het was een mooie, warme zondag en de hele omgeving leek ingedommeld. Soms kon de stilte en de rust Wendy benauwen. Ze verlangde opeens naar de stad, naar een mooie film of een gezellige operette.

„Zullen we hollen?," vroeg Ineke.

„Veel te warm," zei Wendy. „Let maar op pluis, die gaat dadelijk achter de konijnen aan."

„Pluis heeft gevochten," Ineke leek buitensporig trots op deze neiging van haar trouw huisdier. „En weet je met wie? Met dat Fikkie van mr. Van Voorde! Hij heeft ze zelf van elkaar gehaald."

„Pluis had zeker geen kans tegen Fikkie?" Wendy schoot in de lach.

„Nee, maar bang was Pluis niet," verdedigde Ineke de eer van haar hond. „Fikkie z'n baas was er helemaal niet boos om. Ik vind, dat we een erg leuke burgemeester hebben, jij niet?"

„Eh.... ja.... jawel," Wendy tuurde naar de blauwe lucht.

„Ik heb...," sprak Ineke peinzend, „nog nooit een burgemeester gezien vóór deze.... zijn ze allemaal zo?"

„Zo.... hoe?," vroeg Wendy geamuseerd.

„Nou.... eh.... vrolijk en zo.... hij lacht leuk," Ineke knikte tevreden. Het bleef even stil, dan voegde deze verbijsterde jongedochter er dromerig aan toe: „Zou ik vragen of hij met me trouwen wil?"

„O, Ien, gek schaap!" Wendy ging op een stuk boomstam zitten en gierde, dubbelgebogen van de lach. „Het is geen schrikkeljaar...."

„Wat is een schrikkeljaar?," vroeg Ineke met verheffing van stem.

„Ooo....!" Wendy begroef haar gezicht in haar zakdoek. „Wat ben jij toch een kleine schutter.... een schrikkeljaar."

„Dat is als de dame aan de heer mag vertellen, dat ze hem aardig vindt," zei een mannenstem lakoniek.

Wendy hief een rood, warm gezicht op en zag tot haar schrik, dat

mr. Van Voorde door de smalle laan achter hen was komen aanwandelen en verschrikt vroeg ze zich af, hoeveel hij gehoord had van dat zotte gesprek. Ineke kende dergelijke bedenkingen niet, ze zei stralend:

„O, is het dat! Ik zei net tegen Wendy, dat ik. . . . Wendy!”

De naam klonk als een noodkreet, ze keek beschuldigend omhoog.

„Je moet me niet zo stijf vasthouden, ik heb het warm. . . . ik stik bijna.

„Ja, we moeten ook verder gaan,” Wendy glimlachte schichtig, ze had haar hand graag op Inekes mond geprangd als ze gedurfd had.

De jeugdige burgervader rook beslist lont, want in plaats van er diplomatiek en elegant overheen te praten, vroeg hij, en er tintelde een ondeugend lichtje diep in zijn grijze ogen: „Wat wou je zeggen, kleine meid? Wij zijn immers goede vrienden geworden, hè?”

„Nou, daarom juist,” betoogde Ineke hartstochtelijk. „Ik zei tegen Wendy, dat ik burgemeesters aardige mensen vind, als ze allemaal zijn zoals u en toen zei ik, dat ik best met u trouwen wou. . . . is dat nou zo gek!”

„O. . . .” kreunde Wendy, ze zakte machteloos op de boomstam neer en toen gebeurde het, dat de burgervader prompt naast Wendy op de boomstam neerzank, zijn aardige blonde kop achterover gooide en schallend lachte, wat voor Wendy het sein was om ook weer te gaan lachen. Het kleine meisje stond voor hun en staarde naar het lachende tweetal, met misprijzende en een beetje verdrietige oogjes. „Het was dus wel erg gek, hè?” vroeg ze kleintjes en het klonk zo beschaamd, dat ze opeens allebei zagen, dat het kleintje na aan traantjes toe was, met vuurrode bloesjes en een trillend lipje.

„Ach welneen, kleine puk!” Mr. Van Voorde trok Ineke naar zich toe. „Je moest eens weten, hoe fijn ik het vind, dat je me wel mag. Ik vind jou natuurlijk ook erg lief, maar ik geloof, dat ik een beetje te oud voor je ben. Als jij groot bent loop ik met een stokje en een witte baard.”

„Over tien of twaalf jaar,” Wendy trok haar wenkbrauwen op.

„Wat een milde fantasie! Enfin, tegen die tijd zal ze wel over haar eerste liefde heen zijn, denk ik, die duurt niet eeuwig.”

„Och, eeuwig. . . . daaraan geloven niet veel mensen meer tegenwoordig.” Het klonk een beetje cynisch.

„Dat heeft niets met verleden of tegenwoordige tijd te maken,” zei Wendy eenvoudig. „Het is misschien ouderwets, maar ik geloof er

toch nog in... eeuwig... als klein kind vond ik het een vreselijk woord, ik was bang voor het begrip 'eeuwig'.... zonder einde." „Ben je nu nog bang, Wendy?" Hij zei haar naam zo zacht, dat ze het meer raadde dan verstond, ze klemde haar handen om haar knie. „Nee." Ze schudde haar krullen. „Ik ben alleen maar bang voor iets anders.... dat ik mijn beroep verkeerd gekozen heb. Ik wist niet wat ik wilde, maar ik hield van kinderen en daarom.... maar het bevredigt me niet.... ik zou uit willen vliegen, ander werk doen.... mensen helpen, iets opbouwen. Religieuzen in de missie doen prachtig werk.... ik...."

„Wendy!" Ze schrok van de harde hand op haar arm, van de felle schrik in zijn stem en het plotseling verbleken van zijn gezicht. Toen wist Wendy, dat ze hem onbewust door haar woorden een beschermend masker had afgerukt. Een zachte glimlach gleed over het gezichtje van het meisje.

„Nee, ik bedoel niet, dat ik daar roeping voor voel of ooit zal voelen, maar het werk trekt me.... ik doe het heus niet om de sensatie of om iets van de wereld te zien of.... nou ja, hoe je het noemen wilt.... ik weet wel, dat wat ik nu doe, ook nuttig werk is, maar het ligt me eenmaal niet zo."

Onno van Voorde kon zich inderdaad dit sprankelende kind niet voorstellen, rustig lesgevend.

Zeker een half uur zaten ze daar nog op de boomstam, ernstig in gesprek, de hoofden naar elkaar toegebogen, het dorp leek nog te dommelen en niemand stoorde hun. Ineke was bramen gaan plukken en vermaakte zich best, tot ze zich tenslotte toch ging vervelen en zich het voorgenomen bezoek aan Astrid herinnerde.

„Gaan we nog verder?" vroeg ze. „Ik heb het warm!"

De beide jonge mensen keken naar het blauwe bramensnoetje.

„Ach, natuurlijk, arme Ineke. Gaat het je vervelen? Nou, Wendy gaat met je mee, hoor," troostte Van Voorde.

Hij nam afscheid van Wendy met een stevige handdruk en peinzend keek hij het tweetal na, dat nu vlug doorstapte.

„Wendy... Wendyline...," zei hij zacht en hij voelde nog de hevige en zo veelzeggende schrik, die als een kille hand om zijn hart gesloten werd, toen Wendy zo zorgeloos gebabbeld had over religieuzen in de missielanden. Vreemd was dat, dat een meisje plotseling zoveel voor je kon gaan betekenen. Hij had haar dadelijk aardig gevonden en het zou misschien nog weken of maanden geduurd heb-

ben voor hij zich gewonnen had gegeven of zich bewust was geworden hoeveel Wendy voor hem betekende, maar Wendy had, volkomen onbewust, met de schok-therapie gewerkt.

Astrid lag in een hangmat tussen de bomen en deed een poging om te lezen.

„Astrid.... oe.... hoe!” Ineke rende armzwaaiend naar haar toe. „We hadden al veel eerder bij je kunnen zijn, maar we hebben in het bos met de burgemeester zitten praten.”

„Ja?” Astrid opende lui een oog, ze gluurde tussen haar wimpers door en kwam langzaam overeind. „Vlotte knaap, onze burgervader....” Wendy plofte op het gras neer en keek met twinkelende ogen omhoog. „Ja, en Ien heeft hem ten huwelijk gevraagd.”

Astrid sloeg van louter pret bijna uit de hangmat. Wendy bekeek aandachtig een grasspriet, begon er dan verstrooid op te kauwen. „Tja.... hij kon er niet op ingaan, hoewel het hem speet, maar.... we raakten zwaar aan het bomen. Ik zou zo graag van school weg willen. Je weet wel, dat er verschillende kampen zijn, waar de vluchtelingen, die hier een huis en een bestaan zullen krijgen, opgevangen worden. Daar moeten ze zich eerst aanpassen, wat bijkomen.... en later gaan ze dan naar de plaats waar ze zullen wonen en werken, een nieuw leven zullen moeten opbouwen, waar ze zich één zullen moeten gaan voelen met een volk, dat een andere aard en andere levenswijze heeft, een ander klimaat.... Naar zulk werk verlang ik. Mensen uit Oostenrijk, uit Triëst, uit Griekenland, ja, waar vandaan niet? Ik houd van de mensen, Astrid!”

„Ja,” zei Astrid, ze legde even haar hand op Wendy's schouder. „Ik kan me voorstellen, dat je er zo over denkt. Wat heerlijk als je een ideaal hebt, dat zo gemakkelijk te verwezenlijken valt.”

Ze zwegen een poos, dan keek Astrid peinzend naar Wendy. „Ik wou, dat ik maar wist, hoe het nou verder moet,” zei ze. „Snijder, mijn pianoleraar heeft ronduit gezegd, dat hij me niet verder meer kan helpen. Ik denk, dat het conservatorium het beste zal zijn.”

„Wel, praat dan met je tante,” ried Wendy. „Ja, ik weet het wel, dat het bijna onbegonnen werk is, maar tenslotte heeft ze de laatste tijd al dikwijls toegegeven. Je moet vooral niet boos worden als het niet direct lukt, beloof me dat nu. Ik wil je ook wel helpen, maar misschien is het beter als je alleen de aanval opent.”

„Ja,” Astrid zuchtte, ze kwam overeind. „Lieve ziel, waar is Ien gebleven? Pluis is ook als verdwenen. Zullen we eens gaan kijken?”

Ineke kwam niet te voorschijn, maar Jan, met een wonderlijk strooien hoedje op het hoofd, was bezig om een rozenstruik op te binden. Tuinieren was een van zijn vele functies.

„De kleine meid en de hond zitten bij de freule op het terras aan de achterkant.” Er twinkelde iets in de ogen van de oude man. „Ik heb de jongedame juist limonade gebracht.”

Tante Johanne was op Ineke gesteld, ofschoon het kind, gewoontegetrouw de wonderlijkste dingen kon verkondigen.

„Ik ben benieuwd,” zei Astrid, ze had al bij voorbaat pret.

Op het terras zat tante Johanne, als altijd kaarsrecht op een rieten stoel. Ineke zat op een poef, met haar handjes om haar opgetrokken knieën geslagen, ze hield haar kopje scheef als een nieuwsgierige vogel.

„Limonade door een rietje is vreselijk lekker, hè?” vroeg Ineke stralend.

„Ik drink ze nooit door een rietje,” merkte tante Johanne op. „Maar de smaak blijft toch hetzelfde, nietwaar?”

„Zéker nietwaar!” doceerde Ineke, ze hief vermanend een wijsvinger.

„Door een rietje slobbert het zo leuk.”

„O.” De deftige neus tegenover haar trok in kieskeurige plooitjes.

„Dat is niet netjes, meisje. Hondjes slobberen, maar meisjes niet.”

„O, maar ik wel, hoor,” beled Ineke in alle gemoedsrust, ze wierp haar vis à vis een stralend onschuldige glimlach toe, zo haar goede opvoeding te grabbel gooiend. „Waarom zit u zo erg recht, mevrouw?”

„Dat is goed voor de rug.” Het klonk tamelijk afgemeten.

Ine liet haar beentjes op de grond glijden en strekte haar rugje, dan trok ze een lelijk gezicht:

„Dat is niet waar, hoor. Hij doet er pijn van. Astrid zit altijd erg mooi, hè?”

Ineke nam Pluisje op haar schoot. „Hij bijt niet, zoals Luka. Dat is die grote hond, die u bijna gebeten heeft. . . .”

De twee meisjes, die even stil hadden gestaan achter de ribesstruiken om naar de conversatie te luisteren, vonden dit het juiste tijdstip om te voorschijn te komen, want je wist met Ineke nooit waaraan je toe was.

Gelukkig liet Ineke zich prompt afleiden. Ze keek begerig naar de glazen limonade, die voor de meisjes werden neergezet.

„Ik zal jou maar niet meer geven,” zei tante Johanne voorzichtig.

„Je zou er misschien maagpijn van krijgen.”

Ine knikte braaf en vergenoegde zich er mee, een stukje ijs uit Wendy's glas te vissen, waar ze verzaligd op zoog.

„Weet je al, dat het terrein aan de Zuidhoek aangekocht is voor dat kamp?” vroeg de oude dame aan Wendy.

Ze had juist deze middag van Onno van Voorne gehoord, dat de oude freule, tegen hun verwachting in, het terrein, dat aan Domeshoven behoorde, wilde afstaan tegen een fantasieprijs, maar ze wilde tante Johannes triomf niet bederven.

„O, daar zal het bestuur blij mee zijn,” zei ze. „Dat hadden ze vast niet gedacht. Het ligt zo gunstig en er zal in korte tijd wel heel wat werk verzet moeten worden om het kamp niet alleen bewoonbaar maar ook gezellig bewoonbaar te maken. Tenslotte gaat het om mensen die al sinds jaren niet meer weten wat een tehuis is.”

„Ja, dat is onnoemlijk leed,” gaf tante Johanne toe en dan met een misprijzende blik op Astrid. „Maar mensen die een tehuis hebben, waarderen het niet, zijn er ontevreden mee.”

Wendy gaf Astrid een voorzichtige schop onder het serretafeltje.

„O neen, hoor, ik ben dol op thuis,” zei ze warm. „Het is bij ons altijd zo gezellig en vrolijk en boven de sfeer van thuis gaat niets.”

„En die malle jongens kunnen bij jullie in een paar seconden tijd de boel zo heerlijk op z'n kop zetten!” Astrid schaterde nu voluit. Tante Johanne glimlachte. Och, het was ook wel zo. Astrid was vrolijkheid en jonge mensen tekort gekomen. Ze genoot zo intens van haar vriendschap met de mensen van 'Zonneheerd'.

Wendy dacht: „Hier zitten we nou! Allebei met een gesprek voor de boeg.” Misschien kon Astrid het ijzer ook beter smeden nu het heet was. Tante Johannes stemming was vrij mild. Ze stond op om weg te gaan.

„Ga je mee, Ien?” vroeg ze. „Roep pluisje en ga mee.”

Ine liet zich met tegenzin van de poef glijden, ze zei: „Die ijzeren meneer in de gang, is die echt geweest?”

De drie volwassenen schoten eendrachtig in de lach.

„Wel, je dacht zeker, dat 't een verstening was?” vroeg Astrid.

„Neen, hoor, dat was maar een extra velletje, om oorlog in te voeren. Of hij er hard mee kon lopen of ongezellig mee paardrijden, zo'n ridder, dat weet ik ook niet. Ik zou maar nooit proberen te klauteren anders gaat het je net als die deftige lieden, waarvan er één voor de aardigheid zo'n helm had opgezet en toen kon hij 'm niet meer af-

krijgen, tijdens een vergadering nota bene.... ik weet niet wie er allemaal aan te pas moesten komen om hem van zijn hoofdtooi te ontdoen."

„Hoe ziet hij er van binnen uit?," vroeg Ineke. „Die ijzeren man."

„Kaal," zei Wendy kort. „Toe, juffrouw zeurpiet, ga mee."

Astrid bracht hen naar het hek.

„Doe nou wijs en ga terug. De stemming is boterzacht. Je weet wat je te doen staat," ried Wendy.

Astrid wuifde het tweetal nog even na, dan slenterde ze terug naar het terras, waar tante Johanne weer zat te handwerken.

„Dat kind ziet er teer uit," merkte ze op.

„Wie.... o, Ineke!," zei Astrid afwezig. „Ja, het is een pop, maar ze is hier toch nooit meer ziek. Daarom zijn ze toch juist hier komen wonen."

Het bleef lang stil, dan kuchte Astrid zenuwachtig en ze ging recht-op zitten.

„Tante Johanne, mijn pianoleraar kan me niets meer leren. Wanneer laat u me inschrijven voor het conservatorium?"

Ze vroeg het zo lakoniek, alsof ze informeerde wanneer de volgende trein vertrok. Tante Johanne legde haar handdoek neer en keek naar het uiterlijk zo kalme gezichtje met de waakzame ogen.

„Je geeft het niet op, hè?" Het klonk een beetje moe.

„Nooit," zei Astrid rustig. „U kunt me tegenwerken voor een paar jaar, en dat zal me verdriet doen, want dat is een onnoemelijke achterstand, maar opgeven.... ik kàn het niet."

„Je moeders aard verloochent zich niet in jou," het klonk tamelijk schamper.

„Nee, gelukkig niet, ik ben er trots op," Astrid keek peinzend naar het grijze hoofd tegenover haar, dat weer over het eeuwige borduurwerk werd gebogen. „U doet net, alsof ik een of andere misdadige neiging geërfd heb. Ik wou, dat ik wist, waarom u mijn moeder niet kon uitstaan. Zo was het toch, nietwaar?"

„Opdat je er niet allerlei geheimzinnigs achter zoekt, wil ik je dat wel vertellen." Het klonk koeltjes. „Ik was ook eens jong, Astrid, en ik leerde van iemand houden, die niet bij mij paste. Ik zei neen, ofschoon ik dolgraag ja had gezegd. Mijn ouders vonden het ook geen voorbeeld voor mijn broer, die veel jonger was en een eigenzinnig karakter had. Trouwens, ik wist wat ik aan de familie verplicht was, maar alle warmte en geluk gingen uit m'n leven. Ja, en toen vloog

mijn broer uit en hij lachte om alle vastgeroeste tradities en dwaze vooroordelen. Hij deed rustig wat ik niet had willen en durven doen. Hij trouwde een doodarme muziekstudente. Toen jij werd geboren waren ze al bijna tien jaar getrouwd en haar ster was hoog gerezen aan de kunsthemel. Ze zei er nooit iets over, maar toch weet ik, dat ze me dwaas, oud en beschimmeld vond. . . . en later. . . . besloot ik dat jij anders zou worden."

„Zoals u," Astrid constateerde het rustig. „Het lijkt een beetje op een wraakneming, maar. . . tante Johanne, niet móéder, maar uw eigen standsbewustzijn heeft uw leven gemaakt zoals het nu is en ik. . . wel, ik móét toch m'n eigen weg gaan. Ik wil warmte en zon in m'n leven, ik wil m'n pianostudie. . . tante Johanne, kunt u niet inzien, dat u het toch niet kunt winnen van mijn eigenzinnige ik? Ik ben volkomen mijn moeders dochter. . . ja, en van mijn vader die ook behoefte had aan liefde en zon en de mensen en de wijde wijde wereld. . . . zoals ik."

Intussen dacht ze verbijsterd: 'Waar haal ik het allemaal vandaan. . . het is natuurlijk wáár, maar de woorden vloeien gewoonweg als water van m'n lippen!'

„Je wilt hier weg?" Het klonk zacht.

Astrid knikte. Ze had medelijden met de eenzame oude vrouw, ondanks alles. Een gelukkig leven had ze niet gehad, door het najagen van een hersenschim.

Wie was er haar uiteindelijk dankbaar voor?

Zij, Astrid, zeker niet! De krampachtige pogingen om haar liefde voor het kille Domershoven in te prenten waren, juist daardoor, zo schromelijk mislukt. Voor haar part mocht monumentenzorg zich later over die kast van een huis ontfermen, maar zij wilde er beslist nooit wonen.

„Ik zal eens met Wendy's vader overleggen." Het klonk stug.

„Hij is beter bekend in de stad dan ik, want natuurlijk zou ik willen weten, bij wie je in huis komt."

Astrid wist niet wat ze hoorde. Had tante Johanne werkelijk door dat ze niet alleen naar het conservatorium wilde, maar ook weg van Domershoven?

„Ze zullen bij de familie Mackenberg wel alles van je plannen weten. Het klonk onwillekeurig weer zuur. „Je hebt het zeker genoeg uitgebazuind."

Astrid schoot in de lach, ze boog zich voorover en legde haar hand

op de bottige schouder van haar tante, een zeldzaam gebaar, want de oude dame hield niet van die aanhaligheden.

„Ik kom heus wel telkens weer naar huis,” beloofde ze spontaan. „Ik ben u zo dankbaar.”

„Als je maar nooit vergeet, dat hier je tehuis is,” besloot tante Johanne en daarmee was de zaak voorlopig van de baan.

V.

WENDY KIEST OPNIEUW EN ASTRID TOONT DE PORTRETTENGALERIJ.

Wendy trommelde een roffel tegen het venster, ze keek met niets-zeggende ogen de tuin in. Achter haar wist ze haar ouders. Ze zuchtte ongeduldig. Waarom kon ze nou niet ineens zeggen wat ze op haar hart had? Moeilijk was 'het natuurlijk wel, maar ze behoefde toch werkelijk niet bang te zijn zoals Astrid.

„Wen, als je niets te doen hebt, kom dan gezellig hier zitten,” zei haar moeder. „Je verduistert het licht gewoonweg.”

Mijnheer Mackenberg legde zijn boek neer. Wendy zag, dat het 'De oddenrapers van Emmaus' was, over het werk van Abbé Pierre en plotseling zag ze daar een vingerwijzing in. Het was zo moeilijk om plompverloren te zeggen: „Ik wil van de school weg”, maar hier vond ze een prachtige inleiding.

„Een boeiend boek, hè paps,” zei ze.

„Ja zeker, over boeiend werk. Ik geloof, dat zo het ware christendom moet zijn, een overvloed van liefde voor je medemens.”

„Ik wou, dat ik in Parijs woonde,” zei Wendy. „Alleen maar, omdat ik dolgraag zulk werk zou doen. Ja, en nu kan ik het ook wel zeggen. Ik voel me niet meer op m'n plaats op school, ik wil weg.” Het bleef even heel stil na die rustig geuite woorden. Dan zei mijnheer Mackenberg: „Maar wat wil je dan? Je zegt dit toch niet in een opwelling? Ik neem aan, dat je hierover langer hebt nagedacht. Ja, dat weet ik wel zeker. Denk je, dat ik niet gemerkt heb hoe stil je de laatste maanden was als we op weg naar huis waren. Toch had ik dit niet verwacht. Vertel eens wat je dan wilt gaan doen?”

Eerst aarzelend, maar al gauw vlotter vertelde ze van de werkkring, die haar aangeboden was. Werk, waarmee ze het hart van de dingen raakte.

„Als er ooit mensen hulp nodig hebben gehad, dan zijn het de verjaagden, die hierheen mogen komen.” Wendy vouwde haar handen in een smekend gebaar. „Heus, het is geen opwelling van me, geloof dat toch niet! Ik vind het heerlijk om mensen te kunnen helpen, zo’n werkkring wilde ik vroeger al, maar toen wist ik er geen raad mee en daarom werd het de school, maar het bevredigt me niet, er is méér te doen. Ja, ik wéét wel, dat het onderwijs ook opbouwend werk is, maar voor mij is het niet genoeg. Och toe, laat me toch gaan!”

„Je weet, dat wij je nooit iets tegen je zin hebben laten doen,” zei haar moeder, ze legde haar hand op die van haar dochter. „En ik geloof ook niet, dat je lichtvaardige besluiten neemt.”

Mijnheer Mackenberg was opgestaan, hij wandelde rusteloos door de kamer. Wendy zat onbeweeglijk, haar blonde hoofd licht gebogen, dan voelde ze een hand op haar schouder.

„Als jij je gelukkiger voelt, wel... dan moet het maar. Tenslotte is het voor jou zoiets als een roeping en die studie van je, wel, die is niet weg, daar heb je altijd wat aan. Zie je, ik geloof, dat er niets goeds van komt iemand in een bepaalde richting te dwingen en tenslotte ben je geen kind meer.”

„Dank u,” zei Wendy, ze sprong op en sloeg haar armen om haar vaders hals, daarna bukte zij zich over haar moeder en kuste haar stevig. „Schatten zijn jullie allebei... ik ben zo geweldig blij!”

„Waarom wordt hier omhelsd en waarom is Wen zo blij?” informeerde Jan, die binnen kwam slenteren. „Is ze verloofd?”

„Ja, met mijn nieuwe werk,” Wendy lachte stralend. „Ik ga weg van school en de opbouw van het kamp hier, dat maak ik mee vanaf de eerste paal in de grond.”

„Wat voor kamp?” vroeg Jan weinig intelligent. „Ga je kamperen?”

„Nee, eend.” Zijn zuster daalde meteen uit hoger sferen. „Het kamp voor de... nou ja, voor de tussenlanding, de trait d’union tussen het vroegere en het nieuwe leven.”

Jan floot zachtjes, hij gleed nonchalant in een stoel neer.

„Is er nog thee, moeder? Ik ben uitgedroogd! Zeg, Wen, heeft de edelachtbare heer dat enthousiasme voor de goede zaak in je kleine oortje gefluisterd?”

„Je bent een onverdragelijk mispunt!” Wendy’s stem schoot fel uit.

„Dat vind ik gemeen van je! Kom jij alleen thuis om mijnheer de cynische wereldwijze student uit te hangen? Blijf dan op je kamer, naarling!”

Wendy vloog de kamer uit, de deur met een daverende slag achter zich in het slot gooiend. Het was zoiets ongewoons, ruzie in 'Zonneheerd' en de onbeheerste uitval van de gelijkmatige, vriendelijke Wendy sloeg Jan gewoonweg met stomheid.

„Waarom zeg je dingen die je niet kunt verantwoorden?,” vroeg zijn moeder stroef. „Je kunt niet je hele leven voor enfant terrible spelen. Wendy heeft een besluit genomen, een ernstig besluit, met haar hele hart en jij maakt er iets belachelijks van, alsof Wendy dit alleen wil doen, omdat mr. Van Voorde in dat werk zit.”

„Lieve help, moeder, het was een plagerijtje.” Jan haalde geprikkeld de schouders op. „Van Voorde en Wendy hadden op die feestavond alleen maar ogen voor elkaar.”

„En wat dan nog?” De stem van zijn vader klonk streng. „Twee mensen die elkaar sympathiek vinden zouden geen beter terrein kunnen vinden om elkaar te leren kennen en vrienden te worden, elkaar te leren waarderen. Ze kan zich dan altijd nog beter mee laten slepen door zijn enthousiasme voor een zo goede zaak, dan door jouw vrienden, die niets liever willen dan het kind van de ene fuif naar de andere sjouwen. Weet je, Jan, vorig jaar heb ik me geërgerd aan die vriend van jou, Charles Hogendaël. Ja, je vond dat prachtig, dat die schatrijke, verwaande knaap aandacht aan jouw zusje besteedde, maar gelukkig was Wendy zelf wijzer.”

„Nou ja, als u het zo hoog opneemt.” Jan trok zijn schouders op. „Goed hoor, ik zal haar niet meer plagen als ze er niet tegen kan.” „Je wilt het niet begrijpen,” zei zijn moeder geduldig. „Plagen en plagen is twee. Je moet nooit grof worden.”

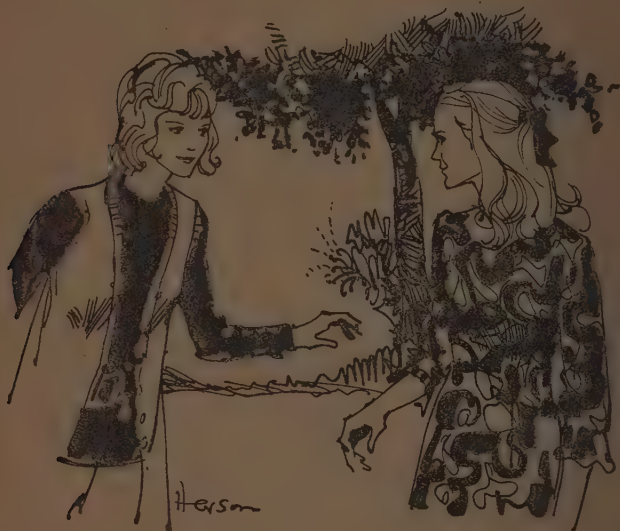
Ze begreep best, dat Jan toch geen ongelijk zou bekennen, dat lag niet in zijn aard, maar koppig was hij toch ook niet en Wendy evenmin, zodat ze, al was het dan niet overdreven hartelijk, toch gewoon met hem praatte, toen hij zich aan tafel uitsloofde om galant te zijn en haar allerlei dingen aangaf, die ze niet nodig had.

Na tafel kwam Astrid, en Wendy, die Jans gezicht op zag helderen, dacht bitter: 'Wat zou hij woedend zijn, wanneer ik iets durfde insinueren over zijn zichtbare voorliefde voor Astrid! Hij is zo verliefd op haar, dat hij niet eens merkt hoe vermoeiend ze hem vindt.' Wendy was hem juist voor en holde het tuinpad af, Astrid tegemoet. „Zeg, ik heb toestemming om te veranderen. Is het niet enig?,” vroeg ze stralend.

„Wat heerlijk voor je.” Astrid schudde haar enthousiast de hand.

„Zeg, ik heb het ook gewonnen, hoor. Ik mag naar de muziekschool en dan ga ik ergens in de stad op kamers.”

„Aan één kant jammer, dat ik nou van school ga,” betreurde Wendy. „Anders konden we samen een gezellige kamer zoeken. Enfin, laat er maar geen gras over groeien. Ik hoorde van Jan, dat Vincent nog even langs zou komen. Ik vraag me af. . . .”

Ze zweeg haastig, toen ze Astrids blozend gezichtje zag. Waaide de wind uit die hoek? Ze schrok er werkelijk van. Dat beloofde niets dan verdriet voor Astrid. Iedereen verwachtte zijn verloving met Imelda. Ze had willen zeggen: „Ik vraag me af, waarom Vincent de laatste tijd 'Zonneheerd' zo goed weet te vinden.”

Vincent was nu eenmaal zo, maandenlang zag je hem niet en dan kwam hij weer bijna iedere dag. Het was een heel onschuldige opmerking, maar Astrid zou het misschien anders opvatten en ze wilde er toch voor oppassen om het kind hoop te geven.

„Wel, wat vraag je je af?,” vroeg Astrid nieuwsgierig, maar het antwoord werd Wendy bespaard, omdat Jan dichterbij was gekomen.

„Dag Astrid, hoe maak je het?” Zijn stem was als fluweel. „Ik heb je zolang niet gezien.”

„Voor het laatst op het tuinfeest,” zei Astrid lakoniek, ze keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Al was hij dan Wendy's broer, ze had een hekel aan hem als hij zo stroperig deed.

„Maar dat is lang voor mij,” voegde hij er zacht aan toe.

Ze wilde een bits antwoord geven, maar dan schoot ze opeens in de lach en gaf hem een vriendschappelijke duw tegen zijn schouder.

„Och, jong, doe toch niet zo melig! Dat is niets voor mij.”

Ze wilde hem voorbij glippen, Wendy achterna, die naar Ineke was gelopen, maar Jan hield haar tegen.

„Je bedoelt, dat ik niets voor jou ben, hè?”

„Ja, de broer van mijn beste vriendin,” zei Astrid vlug.

Verschrikt zag ze, dat hij werkelijk verslagen leek. Zou hij er meer mee bedoeld hebben dan een spelletje? Och nee, daar behoefde ze ook niet bang voor te zijn. Wendy had eens opgemerkt: 'Jan heeft een hart van elastiek. We zijn de tel kwijt van de meisjes, die hij geadoreerd heeft'.

Ze keerde zich om, toen ze een auto hoorde stoppen. Vincent stak groetend zijn hand op, ze zag met een snelle blik, dat hij alleen was.

„Dag Astridje.” Hij sloeg kameraadschappelijk zijn arm om haar schouder, zo liepen ze het tuinpad af. Jan zag het met ergernis. Zoiets moest hij eens wagen!

Astrid keek omhoog, haar ogen tintelden opeens van pret.

„Dag oompje,” lispelde ze braaf en ze schoot hartelijk in de lach om zijn verbouwvereerde gezicht.

„Doe ik zo oomachtig?” vroeg hij half lachend.

„Ja, alsof je dertig jaar ouder bent dan ik.” Astrid glimlachte sereen.

„Maar het geeft niet, hoor. Het mag wel! Ik voel me tien zodra ik jou zie.”

„Jou kleine...” Hij schudde haar lichtelijk en liet haar toen los.

„Kattekop wou je zeggen, hè?” Astrid had een speelse bui, ze huppelde compleet om zijn lange passen bij te houden.

„Zeg, Vin, heb je Astrids grote nieuws al gehoord?” vroeg Wendy, nadat hij zich in een serrestoel geïnstalleerd had, alsof hij er de eerste uren niet meer uit wilde komen.

„Nee, wat dan?” Vincent zat opeens rechtop, een vage onrust in zijn hart.

Het kind zou toch niet verloofd zijn met die vlinderachtige neef van hem? Het zou jammer zijn van haar gedroomde carrière en ze was veel te goed voor hem.

„Astrid mag naar de muziekschool en ze gaat in de stad wonen,” vertelde mevrouw Mackenberg. „Weet je een goed adres voor haar?”

Vincent rookte peinzend zijn sigaret. Binnenkort ging hij weer voor een paar maanden op reis en moeder klaagde over de eenzaamheid, ze wilde iemand in huis nemen. Hij wilde niet toegeven, dat de gedachte Astrid in zijn ouderlijk huis te weten hem wonderlijk roerde, dat hij er naar verlangde haar onder de hoede van zijn moeder te weten. Zorgvuldig zijn woorden kiezend deed hij het voorstel. Astrid had er wel oren naar, maar op de achtergrond van haar gedachten zweefde de Imelda's ongenoegen rond als een giftig insectje.

„Wil je het liever niet?” Vincents ogen zochten vragend de hare en ze knikte haastig.

„O ja, dolgraag, ik vind je moeder een schat en jullie huis is zo dolgezellig, maar je vergeet, dat ik veel piano moet studeren en....”

Nee, ze kon toch moeilijk vragen of Imelda het wel goed vond. Dat zou een verkeerde indruk geven.

„Mijn kamer is geluiddicht gemaakt en daar staat een goede piano,” stelde Vincent haar gerust. „Je hindert er niemand mee.”

„Het zou wel een prettige oplossing zijn,” meende mevrouw.

„Ik zal wel vragen of moeder morgen je tante opbelt,” beloofde Vincent. „Nu je eenmaal toestemming hebt, moet je de zaak maar niet op z'n beloop laten.

„O, dat doe ik beslist niet, dat heb ik ook nooit gedaan,” Astrid keek peinzend. „Weet je, ik geloof, dat tante Johanne mijn gezeus hartelijk moe is en dat ze er eigenlijk niet goed meer tegenop kon, maar ik zal hard werken. . . . o, wat zal ik werken.”

Vincent keek haar aan. Dat ze wilde slagen was geen behoefte om te schitteren, het was geen eerezucht. Astrids verlangende woorden waren als een antwoord op zijn gedachten. „Er is zoveel muziek in de wereld, zoveel mooie muziek, dat het leven me tekort lijkt om al dat moois te laten leven. Als ik niet spelen kon dan... dan... ging ik dood van louter heimwee.”

„Astrids ziel is louter muziek, hè meisje?” Mijnheer Mackenberg glimlachte.

„Speel je wel eens iets van jezelf?” Vincent gebruikte met opzet het woord componeren niet.

Astrid kleurde. „Ja soms komen er wel eens aardige melodietjes in mijn hoofd op, maar ik vind het nooit de moeite waard om ze vast te leggen, als ik ze eenmaal gespeeld heb.”

„Misschien is het op zekere dag wel de moeite waard,” Vincent knikte haar hartelijk toe.

Later brachten Wendy en Vincent Astrid naar huis. De zon scheen onbekommerd op Astrids blonde haar, dat telkens opnieuw Vincent blik trok.

Astrids tante nodigde hen uit om binnen te komen en Vincent nam de gelegenheid te baat om te vragen of hij de schilderijen, het antiek en het porcelein mocht bezichtigen, waar Domershoven rijk aan was. „Met alle plezier, als u 't goed vindt, dat Astrid u rond leidt,” zei tante Johanne minzaam, ze mocht de correcte jongeman graag.

„Mag ik u dan gezelschap houden?,” vroeg Wendy, ze vond het sneu dat de oude dame weer alleen zou blijven, terwijl ze kennelijk blij was geweest met het bezoek.

Astrid en Vincent liepen de hal door en naast elkaar de brede, eideloois lijkende trappen op.

„Donker en somber allemaal, hè?,” zei ze, het klonk kinderlijk.

„Ja, een heel groot huis voor zo'n klein meisje,” gaf hij toe. „Nu pas kan ik me goed voorstellen, hoe alleen je bent geweest al die jaren.”

„Ik was doodsbang 's avonds, als ik naar boven ging,” bekende ze.

„Ik ben het nog... en ik wen er nooit aan. Het is dan net alsof er uit iedere donkere hoek iets op me zal springen. Onze Jan weet dat wel en hij is iedere avond op zijn post om me bij te lichten. Oude huizen hebben wel sfeer, maar mij weegt die sfeer te zwaar. Ik voel me alleen thuis op m'n kamer en ik ben ook wel graag op de grote zaal. Ik vind het er niet gezellig, maar ik ben er toch ook niet angstig... kijk, hier zijn we er.”

Ze duwde de deur open. De zaal liep over de gehele lengte van het huis. De muren waren behangen met schilderijen, Astrids voorouders.

„Een indrukwekkende rij,” Vincent keek rond.

De zaal lag in het halfduister en er leek iets bewaard van de oude sfeer, toen hier feesten werden gegeven en de mensen, die vanaf de wand op hun neerkeken, hier rondgingen.

„Een heel stel van die gezichten boeien me helemaal niet,” gaf de nazaat van al de illustere baronnen te kennen. „Misschien ligt het wel aan de schildertrant van die tijd. Weet je, de mensen op Rembrandts schilderijen, die léven, alsof ze zo zullen gaan spreken, ze zijn na

al die eeuwen nog zo werkelijk, zo menselijk, tot in de kleinste gezichtsrimpel, maar dit hier... een poppengezicht met een pruik er op en een paar ziellose glazen kniekers erin, geen rimpel en geen vouwtje. Zo is geen enkel mensengezicht, dat is een masker!"

Aldus luidde de explicatie die freule Astrid gaf bij de beeltenis van haar verste voorvader. Vincent beet op zijn lip. Hij was er van overtuigd, dat tante Johanne het anders gedaan zou hebben. Hij hoorde haar stem vol trots: 'Hier ziet u baron Willen Jan van Domershoven de stamvader van ons geslacht...'

De tegenstelling was komisch en Vincent amuseerde zich kostelijk. Astrid merkte er niets van, ze wandelde naar het tweede schilderij, ze annonceerde met een onverschillige armzwaai: „Daar heb je z'n gade. Zou ze heus zo'n houten gezicht gehad hebben? Het enige mooie zijn haar paarlen.... Kijk, dat bolwangige jongmens is hun zoon.... en die dame er naast is natuurlijk z'n vrouw. De vrouwen moeten in die tijd allemaal op elkaar geleden hebben of de schilder had maar één recept, dat weet ik niet..."

Astrid wandelde verder, met Vincent braaf achter zich aan. „Dat is onze Adolar. Hij moet volgens overlevering wel een leuke knaap zijn geweest al ziet hij er niet naar uit en die vrouw met haar drie kinnen was zijn ega, ze kregen tien kinderen, ze ziet er wel moederlijk uit met al die kinnen...."

Toen bulderde Vincent opeens van het lachen. Astrid bleef stil staan, ze keek hem zo onschuldig verwonderd aan, dat hij nog harder begon te lachen.

„O, Astrid!" Hij legde zijn handen op haar schouders en schudde haar door elkaar. „Tante Johanne zou beslist méér eerbied eisen bij de beschrijving van je trotse voorgeslacht. Je bekijkt het zo heerlijk nuchter, ik kan er niets aan doen, dat het me zo heerlijk aan het lachen maakte."

„O, het hindert niet, hoor," zei Astrid sereen. „Ik kan het ook niet helpen dat ik ze bar lelijk vind, maar er komt nog wel een massa dat de moeite waard is. Laten we maar een stelletje overslaan, dan zal ik je mijn favoriet laten zien."

Ze liep haastig vooruit en wees naar een doek, dat een jong meisje met lachende bruine ogen en dansende krullen voorstelde. Iedere lijn van het gultige gezichtje leefde.

„Dat is mijn vriendin," zei ze trots. „Is het geen schat, mijn betovergrootmoeder? Je weet niet hoe ik als kind verlangde, dat ze tegen

me zou praten. Het was helemaal niet zo moeilijk om te geloven, dat ze me kende.... kijk maar...."

Ze nam Vincents hand en trok hem naar rechts, daarna naar links en het wonderlijke was, dat het leek alsof de ogen je volgden, zo knap was het portret geschilderd.

Vincents hand liet het handje, dat zo vertrouwend de zijne gegrepen had niet meer los. Hij kon zich opeens zo heel goed kleine Astrid voorstellen, zo alleen, dat de betovergrootmoeder haar vriendin werd, waarmee ze praatte omdat een schilder erin geslaagd was haar warme, levendige persoonlijkheid vast te leggen.

"Paste betovergrootvader goed bij haar?," vroeg hij met een glimlachende blik naar het blonde hoofdje, dat maar net tot aan zijn schouder kwam, hij trok haar mee naar het volgend schilderij en bekeek het nadenkend. „Laat mij eens raden, Astrid. Ouder en bedachtzamer, maar hij heeft goede ogen en een gevoelige mond en er is een humoristisch trekje om. Hij moet wel genoten hebben van de speelse invallen van zijn vrouw en hij zal haar niet gauw berispt hebben als zij het niet nauw nam met de etikette, want ze moet Domershoven wel boordevol zon gegoten hebben."

"Hoe weet je het zo?," zong Astrids stem. „Het lijkt wel alsof je onze kroniek kent. Laten we de rest maar gauw bekijken, het gaat om de laatste drie schilderijen, die zijn interessant. Weet je van wie dit is?"

Vincent keek verwonderd naar het trotse, scherpe maar heel knappe gezichtje.

"Ja, dat is tante Johanne," Astrid zei het met een diepe zucht. „Beeldig, hè? Maar allesbehalve gemakkelijk en je kunt het trotse standsbewustzijn van haar gezicht schrapen. Ze heeft er velen niet gelukkiger door gemaakt."

"Ze zal het zelf ook moeilijk hebben gehad, altijd," zei Vincent alleen, terwijl ze verder liepen.

"Dit zijn mijn vader en mijn moeder," Astrid fluisterde, even klemde haar vingers vaster om de zijne. „Pasten ze niet goed bij elkaar, allebei zo mooi en vrolijk!"

Vincent knikte, hij beantwoordde troostend de druk van Astrids hand. „Ja, en ik probeer te ontdekken op wie hun dochttertje lijkt." „O, maar ik ben helemaal niet mooi," zei Astrid volkomen argeloos. Vincent vond het niet nodig om haar te vertellen, dat overal waar ze ging de ogen getrokken werden naar dat uitzonderlijk mooie lich-

tende haar, dat ze van haar muziek had geërfd. Soms leek het op een stralenkrans en Vincent begon over te hellen tot de mening, dat iedere vrouw zulk haar behoorde te hebben.

„Zullen we de rest maar tot de volgende keer bewaren?,” vroeg Astrid. „Er is zoveel, daar kun je wel uren mee zoek brengen. Ik wou je alleen nog het spinet laten zien.... hier staat het. Is het niet snoezig?”

„Ja,” zei Vincent, hij stond heel dicht naast haar. „Sla eens een paar tonen aan. Ik vind de klank altijd zo wonderbaar.”

Ze sloeg een paar accoorden aan van Schumanns 'An die Musik' dan keek ze glimlachend naar Vincent op, maar de lach gleed weg voor de vreemde uitdrukking van zijn ogen.

„Jij.... in de namiddagzon van dat spinet.... het is een sprookje.... slotvrouwe met een kroon van gesponnen zilver op je hoofdje.” Heel voorzichtig raakte hij haar haren aan. „Het is nog zachter dan het eruit ziet.”

Astrids ademhaling ging sneller, ze sloeg de ogen neer. Er zweefde iets in de lucht, zo teer als een herfstdraad, die tussen hen gesponnen werd, een vleug betovering en verwachting. Toen begon de zware klok in de gang te slaan, met een geratel van katrollen en een wonderlijke dreunende klank.

Ze schrokken op alsof een ruwe stem hun tot de orde had geroepen. Vincent deed diep ademhalend een pas achteruit. Die klok was maar juist op tijd gaan lawaaien. Nog een minuut en hij had in de bar van stralend blond haar en diepblauwe ogen de bezitster ervan in zijn armen genomen. Met een meisje als Astrid speelde je niet ernstig.... wilde hij zich binden? Neen, beslist niet. Er kwamen dan zoveel complicaties in zijn drukke leven en bovendien, Astrid stond eindelijk op het punt haar vleugels uit te slaan. Zij mocht zich even min nu al binden, dat zou fnuikend zijn voor haar carrière. Een beetje duizelig sloot Astrid voorzichtig het oude instrument. Wat was er toch tussen Vincent en haar? Ze hoefde zichzelf heus niets wijs te maken, ze was vanaf het eerste ogenblik verliefd op Vincent geweest, ondanks Imelda. Toen ze hem beter had leren kennen was die verliefdheid overgegaan in liefde, die haar leven zou kunnen vullen. Ze speelden eigenlijk een gevaarlijk spel, want als Vincent van Imelda hield, waarom kwam hij er dan niet rond voor uit? Had zij aanleiding gegeven tot dat verlangen in Vincents ogen? Ze had toch nooit met hem geflirt? Je kon met Vincent immers zo echt goede

vrienden zijn, desnoods hand in hand met hem lopen, dan was het nog anders, dan wanneer je dat met Jan deed, die in een dergelijke situatie prompt vervelend pleegde te worden. Vincent was geen flirt, zoals Jan, daarvan was ze overtuigd en een klein, triomfantelijk duiveltje stak zijn zwarte kopje op. Ze kon hem van Imelda afhalen, als ze echt wilde.

Ze schrok van haar oproerige gedachten. Wat een verbeelding heb je, kindlief, spotte ze met zichzelf. Zelfs al kon je het, dan deed je het nog niet, Van Domershovense trots bezit je toch nog wel.

Beneden zei tante Johanne minzaam: „U hebt zeker lang niet alles kunnen bekijken?”

Vincent trok zijn stoel dichterbij die van de oude dame en begon een levendig gesprek, terwijl Astrid zwijgend thee schonk. Wendy zag Astrids gezicht zo gesloten als in het begin, toen ze pas hadden kennis gemaakt. Het schilderijen bekijken scheen Vin ook niet bar gekomen te zijn. Ze kende hem te goed om niet te zien, dat hij onrustig was.

Op weg naar 'Zonneheerd' was hij stil en hij gaf verstrooide antwoorden.

„Ich weisz nicht was soll es bedeuten...” zong Wendy zachtjes. „Hè hoe kom ik nou opeens aan dat oude ding. Eigenlijk wel toepasselijk, Vin.”

Vincent keek haar aan en schoot in de lach. „Nee, schooier, je zong het met opzet. Leer mij Wendy maar niet kennen. Als je eens een keer stil bent behoef je nog niet 'traurig' te zijn, wel?”

„Nee. . . .” aarzelde Wendy, dan lachte ze hardop. „Nee, maar het komt omdat Astrids haren me altijd aan dat sprookje of de legende, hoe je het noemen wilt, van de Lorelei doen denken.”

„De hoofdtooi alleen hoop ik.” Vincent glimlachte zacht. „Gelukkig heeft Astridje niets van een sirene.”

„O, maar dat kan iedere vrouw zijn, als het nodig is,” sprak Wendy. Ze schoten beiden in de lach, maar tenslotte was Wendy niet eens zo heel ver van de waarheid af, alleen had de Domershovense trots zegerierend de sireneneiging verslagen.

ASTRID ONTDEKT DE STAD.

Mevrouw Ewouts schikte nog eens de viooltjes in het lege bakje dat de koffietafel opvrolijkte. Ze hield van een bloemetje op tafel, het hele huis stond trouwens altijd vol, het hele jaar door, ook als de bloemen schreeuwend duur waren. Ze noemde het zelf haar enige ernstige maar gezellige verkwisting. Ze had minstens zes maal op de klok gekeken. Vincent was de nieuwe huisgenote gaan halen en ze verheugde er zich echt op, vooral nu Vincent weer voor maanden wegging. Ze had direct van Astrid gehouden. Onwillekeurig gingen haar gedachten naar Imelda's bezoek, dat ze kort geleden onverwacht had gebracht. Ze kwam wel meer, maar dan belde ze meestal even op om te vragen of mevrouw thuis was. Nu kwam ze zo maar binnenrollen.

„Mevrouw en ik zijn boven aan het werk,” had het meisje gezegd. „O, dan ga ik wel even mee,” zei Imelda meteen en ze voegde de daad bij het woord.

Boven had ze met verwonderde ogen rondgekeken in de lichte, zonnige kamer.

„O, wat maakt u het hier gezellig!,” had ze verrukt gekweeld. „Krijgt u logees?”

„Astrid komt hier wonen, ze gaat naar de muziekschool, wist je dat niet?,” vroeg mevrouw rustig.

„Vin zal het de moeite niet waard hebben gevonden om over te praten,” Imelda had een achteloos schoudergebaar, maar Vincents moeder wist bijna zeker, dat ze regelrecht naar hem toe gegaan was. Vincent had er later niets over gezegd dan een koel: „Ik ben Imelda geen verantwoording schuldig. Ze is een opgewonden standje. Als ze niet oppast zal ze zich nog eens in grote moeilijkheden brengen met haar redeloos jaloerse geaardheid.”

Vincents wagen die voor het tuinhok stilstond, onderbrak de bezorgde gedachten van zijn moeder. Astrid kroop uit de wagen, ze zwaaide geestdriftig, dan draaide ze zich om en begon haar bagage bij elkaar te graaien.

„Ja, dat is weer echt vrouwenmanier,” plaagde Vincent. „Geen systeem, hier de kop en daar de staart.... Zo verlies je de helft onderweg. Neem jij nou alleen je jas, je reistas en dat kleine koffertje, voor de rest zorg ik wel.”

„Nee, Vincent, mijn bloemen voor je moeder,” protesteerde ze. „De mooiste rozen die ik vinden kon. Ze zijn toch niet geplet?”

„Geef maar hier die tas, hier zijn je bloemen, volkomen onbeschadigd. Ga maar vast naar binnen.”

Astrid vond mevrouw Ewouts in de hal, ze sloot het meisje in haar armen en kustte haar stevig op allebei haar wangen.

„Welkom, meisje. Wat leuk, dat je er bent. Ik heb me er zo op verheugd.”

„O, maar ik ook!” Astrid straalde van blijdschap. „De mooiste rozen van Domershoven moeten maar voor me spreken.”

„Wil je eerst je kamer zien en je spullen boven brengen?” noodde mevrouw. „Kom, ik breng je even, dan kan ik meteen zien of het heus naar je zin is.”

Daar behoefde ze niet aan te twijfelen. Astrid bewonderde de lichte, zonnige kamer en ze liep direct naar het balco .

„Wat genoeglijk allemaal!” haar stem had een jubelende klank. „Ik voel me net, alsof ik mag gaan logeren. Hier is alles zo gezellig en licht, heel anders dan dat donkere, kille Domershoven.” Ze was als een blij kind, dat ieder ogenblik iets nieuws ontdekte.

Vincent klopte op de deur en op het tweestemmig 'ja' zeilde hij naar binnen, beladen met alle bagage, die hij midden in de kamer deponeerde.

„Blijven jullie geen uren boven?” verzocht hij dringend. „Ik had me voorgesteld om gezellig samen te lunchen, maar ik heb niet veel tijd.”

„We komen direct,” beloofde zijn moeder. „Ga maar vast en zal je niet tevoren alle krentenbroodjes stelen?”

„Doet hij dat?” vroeg Astrid met tintelende ogen.

„Altijd,” beledigde zijn moeder, waarop Astrid schaterend beweerde, dat ze nu tenminste uit de eerste hand zijn fouten en gebreken opgediend kreeg en dat ze daar maar blij om was. Ze gingen meteen naar beneden. Astrid was toch klaar en, oordeelde ze ondeugend, het was beter voor de krentenbroodjes.

Het was een genoeglijk uurtje. Astrid babbelde zo vrolijk en onbekommerd als Vincent haar nog nooit had horen doen. „Eet ook maar eens een hapje,” ried hij vaderlijk. „Weet je, overmorgen ga ik er vandoor, maar vanavond moeten we je komst toch vieren. Ik moet beroepshalve naar een bijzonder muzikaal evenement. De negeropera 'Porgy and Bess'. Heb je er zin in?”

Astrid maakte bijna een lichtsprong van pret. „Ik begrijp alleen niet hoe je aan plaatsen komt, buiten jouw eigen plaats. Ik heb gehoord, dat de mensen er zelfs 's nachts voor in de rij hebben gestaan.” „Je mag moeders kaart hebben. Ze krijgt bezoek vanavond.” Vincent lachte om haar beduusde gezicht. „Het is heus waar, hoor. Je hoeft je niet bezwaard te voelen.”

Astrid vroeg zich af, waarom Imelda niet meeging, maar het kon haar eigenlijk niet schelen. Ze was vreugdedronken van haar eerste dag in de stad en de warme, liefdevolle omgeving, bij Vincents moeder. Vincent had ook alles in orde gemaakt voor haar inschrijving op de muziekschool, dus zag de toekomst er hoopvol uit.

Ze bleef die middag thuis en ruimde haar kamers op. Later dronken ze samen met mevrouw thee en in dat rustige uurtje kwamen ze elkaar nog veel nader.

„Ik zou het prettig vinden als je me tante Miek wilde noemen, net als Wendy,” zei mevrouw Ewouts zacht.

Astrid ging er zo spontaan op in en ze zei zo vlot 'tante Miek' alsof ze dat al jaren gedaan had.

„Hebt u het niet dikwijls eenzaam, als Vin weg is?,” vroeg Astrid peinzend.

„Ja, dat wel. Vins vader is jong gestorven en ik had alleen Vin, maar ik heb er angstvallig voor opgepast, dat ik zijn vrijheid nooit heb belemmerd. Ik heb hem nooit durven verwennen, omdat ik vader en moeder tegelijk moest zijn en toch wilde ik ook niet te streng zijn, maar zelfstandigheid. . . . ja, die moest hij vanaf klein kind leren.”

„Nou, dat is wel gelukt.” Astrid knabbelde peinzend op een koekje.

„Weet u, Vin maakt een geweldig zelfverzekerde indruk, maar dan in de goede zin, alsof hij zich overal thuis zou voelen of het nu een tent in het oerwoud is of een koninklijk paleis. Ik wou, dat mijn tante het ook zo bekeken had, dan zou ik me ook zekerder gevoeld hebben. Ze heeft me altijd zo met m'n neus bovenop Domershoven en de Domershovende tradities gehouden, dat ik er meteen voor m'n leven genoeg van heb. . . . arme tante Johanne, ze méént het wel goed en ze is maar een eenzame ziel. Als ik er aan denk, dat ze nu alleen zit, doet het me pijn, maar ze zou er niet weg willen en ik kan toch moeilijk in de toren gaan zitten en een leven lang blijven wachten op. . . . ja, waarop?”

Vincents moeder luisterde zwijgend. In ieder geval had Domershoven Astrid geen kwaad gedaan, al had het niet langer moeten duren. Een

raspaardje was ze, dat in ieder gezelschap op zou vallen. Ze was. . . . Mevrouw Ewout zocht naar een juiste omschrijving. Ze was fris en lieflijk als een bloem, geen roos of een orchidee, maar een narcis. Ze moest daar weer aan denken, toen Astrid klaar stond om uit te gaan in een wijd uitwaaiierend geel cocktailjurkje, ze droeg een beeldig rood halssnoer met armband en oorknopjes.

„De familiejuwelen,” zei ze ondeugend. „Geen diamanten, maar het is beeldig, hè? Ja, moeder droeg het stel graag, het is voor mij bewaard gebleven. Ik weet niet van m'n tante dat moeder het graag droeg, maar van onze trouwe Jan.”

Mevrouw Ewout zag Vincents ogen met warme bewondering op het meisje rusten.

„Je kunt met Astrid te voorschijn komen, jongeman!,” zei mevrouw zo trots, dat Astrid in de lach schoot en haar spontaan omhelsde. „O, tante Miek, u lijkt wel een trotse balmoeder! Enig vind ik dat.” Vincent was vriendelijk en attent, maar tamelijk stil onderweg. Het was maar goed dat hij overmorgen wegging, dacht hij grimmig. Hij ging langzamerhand op een verliefde schooljongen lijken, die aan niets anders meer dacht dan aan de, in dit geval, zilverblonde haren en viooltjesblauwe ogen van zijn aanbedene. Astrid had een fris, heel licht parfum gebruikt, als een ijle wolk in de wagen hing, totaal verschillend van de zwoele geur, die Imelda altijd drukkend omhulde.

„Wat druk is het,” genoot Astrid, toen ze in de hal van het theater waren aangeland. „Die feestelijke sfeer alleen is al bijna genoeg. Je komt helemaal in de stemming.”

Vincent had heel goede plaatsen en Astrid keek geïnteresseerd rond, ze amuseerde zich kostelijk, maar zodra het doek opging was ze volkomen verdiept in zang en spel. Wat een élan en wat een verrukkelijk, eeuwig jong enthousiasme, dacht ze. Deze mensen trokken al jaren de wereld door met deze opera en toch, je kon nergens iets van sleur ontdekken. Ze gingen er zo totaal in op, ze gaven zich zo volkomen alsof dat alles nieuw voor hun was. Vincent bekeek dit alles misschien op kritische beroepsmanier. Astrid genoot onbekommerd en met volle teugen.

„Heb je genoten?,” vroeg Vincent, toen ze, na het ovationele applaus waaraan Astrid geestdriftig had meegedaan, de zaal verlieten. „Ik vond het zeldzaam boeiend en wat een stemmen!”

„Het was een wonderlijke belevenis,” zuchtte Astrid er van. Soms had

ik wel eens het gevoel, dat ik geen oren en ogen genoeg had om zoveel kleur, beweging en geluid te verwerken."

„Ja, ze leggen er hun ziel in en het mooiste vind ik, dat er geen 'sterren' zijn in deze groep. De rollen worden vaak overgenomen en anders verdeeld, zelfs de hoofdrollen. Ze zijn allemaal muzikaal tot in hun vingertoppen. Het is... o, dag Mel!"

Vincent keerde zich om toen Imelda hem bij zijn arm greep. „Ik ben hier met mijn zuster en zwager." Ze knikte vluchtig tegen Astrid, met een snelle taxerende blik. „Zeg, Vin ik moet je nog even iets vragen. Heb je een minuut?"

Ze trok hem met dwingende hand opzij en hij kon zich moeilijk losrekken in de gestadig voortlopende kompakte mensenmassa. „Zeg, Vincent, je hebt me beloofd om dat artikel over Kathleen Ferrier nog even voor me door te lezen voor je op reis gaat."

„Ik heb het gelezen en je krijgt het morgenochtend, dat had ik je trouwens vanmiddag al beloofd," zei Vincent kort. „Ik moet nu heus kijken waar Astrid gebleven is."

„Mel, waar blijf je toch?" Haar zuster tikte haar op de schouder. „Hallo, Vin, we hebben ons suf gezocht naar dat vervelende kind."

„Nou, ontferm je maar gauw over haar!" Hij wuifde en baande zich haastig een weg door de drukte. Het zou hem waarschijnlijk meer moeite hebben gekost om Astrid terug te vinden wanneer ze een minder opvallende haarkleur had bezeten. Ze had zich willoos mee laten voeren met de grote stroom, verdiept in haar gedachten. Ze had aangenomen, dat Melda verhinderd was geweest om mee te gaan om nu tot de op zijn minst verbijsterende ontdekking te komen, dat Melda er op eigen gelegenheid heen was gegaan. Ze waren dus beslist nog niet verloofd, al zou dat dan misschien niet lang meer op zich laten wachten. Mannen doorzagen zulke dingen niet zo vlot, maar zij begreep best, dat Melda Vincent met opzet had weggetrokken. Nu ja, ze kwam desnoods ook wel alleen thuis, maar voor ze de haal bereikt had was Vincent weer naast haar.

„Wat wil je, Astrid, nog ergens een kopje koffie drinken?" vroeg hij, haar arm door de zijne trekkend.

„Nee, ik wil liever naar huis." Het klonk stroef.

„Ben je moe van zoveel zang en beweging!," plaagde Vincent. „O, heeft het kleine meisje kuurtjes?"

„Die heb ik nooit," sprak Astrid vinnig, ze trok haar arm los.

Vincent grinnikte, hij nam haar arm en hield ten overvloede haar

hand vast. Het leek wel een kibbelpartij van een verliefd stel, dacht hij spottend, en dan zei ze nog, dat ze nooit aan kuurtjes leed! Op hetzelfde ogenblik zag Astrid ook het belachelijke van haar gedrag in en daarbij, ze had uit een ooghoek gezien, dat Melda hun weer in het vizier had gekregen, dus keek ze naar Vincent omhoog met haar meest ontwapenende glimlach.

„Je hebt gelijk, hoor. Ik zit boordevol kuren, tot aan m'n kruin toe en helaas heb jij er al een paar keer kennis mee gemaakt.”

Vincent wuifde vriendelijk maar volstrekt niet schuld bewust naar Melda. De manier waarop Melda voortdurend beslag op hem legde begon pijnlijk te worden, dat had hij vanavond ondervonden. Als hij niet oppaste dreef ze hun vriendschap zo op de spits, dat hij vandaag of morgen met haar verloofd was, zonder dat hij het zelf wist en daar bedankte hij voor.

Melda stond bij de wagen van haar zwager en vergat in te stappen, zo intens keek ze naar Vincent en Astrid. Als Vin soms dacht dat ze hem zonder meer aan die pas ontdekte freule zou afstaan, kende hij haar toch heus nog niet. Een Imelda Goverts liet zich zo maar niet opzij schuivan, al had Astrid dan ook het voordeel, dat ze bij Vincents moeder woonde. Enfin, voorlopig ging hij tenminste een paar maanden naar het buitenland.

De eerste dag van Astrids bezoek aan de muziekschool viel samen met Vincents vertrek. Ze voelde zich een beetje verdrietig, omdat hij er niet meer zou zijn als ze straks thuis kwam.

„Goed je best doen, meisje,” vermaande hij vaderlijk.

„Ja, opa!,” zei ze brutaal. „Nou dag hoor, tot ziens dan maar.”

„Brrr.... wat onverschillig!” Vincent kneep zijn ogen half dicht, hij zat op een stoelleuning haar voorbereidselen tot vertrek te bekijken.

„Je kan best wat hartelijker zijn. Drie maanden is lang en als ik terugkom heb je natuurlijk volksstammen vrienden en vriendinnen.”

„En wat dan nog?,” vroeg ze tartend, met een onbedwingbare neiging om onvriendelijk te zijn, die ze niet verklaren kon.

„O, ik gun het je,” zei Vincent, zonder zijn luie houding te veranderen. „Maar dan heb je mijn vriendschap niet meer nodig.”

Astrid legde haar tas neer, ze bleef hem even aankijken met een ongelovige uitdrukking in haar ogen. Het klonk bijna alsof hij jaloers

„Ik heb jouw vriendschap altijd nodig, Vin,” zei ze heel zacht, ze

strekte haar handen naar hem uit. Vincents houding veranderde al bij toverslag. Hij sprong overeind en nam haar handen in de zijne. „Daar ben ik blij om, meisje en nu . . . tot ziens!”

Mevrouw Ewouts kwam binnen en de spanning was gebroken. Astrid voelde zich helemaal niet vrolijk, toen ze om half tien de stoep van de muziekschool beklom. Verloren stond ze rond te kijken, de tas in haar armen geklemd. Een groepje jongelui liep haar voorbij, ze keek hun verlangend na. Een klein, donker meisje keek om en kwam op haar toelopen.

„Bij wie moet u zijn? O, bij Lankers. Ga maar mee, ik breng u weer even. . . . hé, jongens, kom eens even terug!”

Ze wendde zich weer tot Astrid en lachte haar bemoedigend toe. „Je voelt je natuurlijk als de kat in het vreemde pakhuis, maar heus, pakhuis valt mee en wij ook. Ik weet nog best hoe ellendig zo'n eerste dag is. Ik ben Lodi Ritman, viool. . . .”

Ze noemde in volgorde de rest van het groepje, met het hoofd doek van hun verblijf op de muziekschool. Het maakte alles veel gemakkelijker. Lankers bleek een vrij kort aangebonden heer te zijn, maar zijn manier van lesgeven beviel Astrid vanaf het eerste ogenblik. Hij was, op zijn beurt, ingenomen met deze wel zeer talentvolle leerling, al zou hij haar dat zeker niet laten blijken. Hij had Marij Oosterga goed gekend en het verheugde hem, dat hij haar dochter verder mocht opleiden, maar dat waren allemaal dingen, die het kind niet behoefde te weten, oordeelde hij. Hoewel ze toch een gevorderde leerling was, ontbrak gelukkig ieder spoor van eigenwijsheid. Ontdekte hij tot zijn genoegen.

Aan het einde van de eerste les, keek hij nadenkend naar het meisje dat rustig haar boeken bijeenschoof en systematisch in haar tas opborg.

„Viel het mee?,” vroeg hij kort.

Astrid aarzelde even, dan schudde ze ontkennend haar blonde hoofd. „Nee, het verschil in opvatting zat me dwars. Het is gemakkelijker om iets te leren dan om iets af te leren, wat je sinds onheuglijke tijden op een bepaalde manier is ingeprent. Dat komt natuurlijk doordat ik te laat hier ben gekomen. Ik had mijn hele opleiding hier moeten hebben, maar dat kon niet, jammer genoeg.

„Ja, je moeder had dat voorrecht wel,” zei hij, en toen ze verrast opkeek voegde hij er aan toe: „Ik ben oud en al heel lang aan deze school verbonden.”

„Maar hoe wist u, dat Marja Oosterga mijn moeder was?,” vroeg ze verwonderd. „O, ik begrijp het al. Vincent vertelde het natuurlijk.” „Ja,” zei hij eenvoudig. „Je moeder heeft hard gewerkt om er te komen.”

„Ik zal nog harder moeten werken,” meende Astrid. „Ik heb veel in te halen en bovendien zullen er altijd wel vergelijkingen gemaakt worden tussen moeder en dochter.”

Ze was blij om dit korte gesprek, dat voor haar toch een ruggeleuning betekende. Lankers had haar moeder les gegeven en hij had begrip getoond voor de moeilijkheden van haar muzikale opleiding.

Beneden vond ze Lodi Ritman op zich wachten. Ze informeerde hartelijk of het was meegevallen en Astrid ging ongewoon toeschietelijk op haar woorden in. Ze slenterden samen langs de zonnige straat. Lodi vertelde op haar vrolijke manier over de school, de leraren en de meest markante leerlingen. Astrid stelde er levendig belang in.

„Ik was vroeger klaar dan jij en ik heb je gehoord,” bekende Lodi. „Je bent toch zeker niet bepaald een beginneling, hè?”

Ze gingen samen op een bank in het park zitten en ze babbelden gezellig, daarna had Astrid het gevoel, dat ze een nieuwe vriendin veroverd had.

Lodi was, op haar beurt, buitengewoon geïnteresseerd door het simpele verhaal van Astrids leven. „Dus jij woont op een soort kasteel,” resumeerde ze, met grage tanden happend aan een krentenbroodje, het andere had ze Astrid aangeboden.

„En je bent dan toch maar zo gewoon juffrouw Van Domershoven?” „Jijja.... eh.... nee....” Astrid verslikte zich in een hap brood, ze werd vuurrood en Lodi klopte haar bedarend op de rug.

„Foei, wat benauwd!,” verzuchtte Astrid.

„Ja, hè? Heus?” Lodi grinnikte ondeugend, ze zei bijdehand: „Of was het slechts een afleidingsmanoeuvre?”

„Ja, zoiets,” bekende Astrid wanhopig. „Waarom vraag je dat nou ook? Als je er ooit over praat tegen de anderen op het conservatorium, dan vil ik je.”

Lodi beloofde het prompt, ze vond Astrid een fideel kind.

Mevrouw Ewouts was blij dat haar pleegdochter zo boordevol opgewonden verhalen thuis kwam. Ze hoorde nog Vincents dringende stem, toen hij haar tot afscheid hartelijk gekust had.

„Pas je erg goed op Astridje, moeke?”

Dat bleek ook nodig te zijn, want Astrid, eenmaal losgelaten op de stad, na haar rustige leventje op Domershoven, begon een ware harts-tocht voor uitgaan te ontwikkelen. Ze was erg gezien onder haar medeleerlingen en aan aanbidders ontbrak het haar ook niet. Ze had al een paar maal een reprimande opgelopen voor verzuimde lessen of het tonen van weinig interesse. Mevrouw Ewouts zei er wel iets van, natuurlijk deed ze dat, maar het resultaat was, dat Astrid in tranen badend naar haar kamer vluchtte en uitriep, dat niemand haar ook een pretje gunde. Ze was tenslotte toch ook maar één keer jong! Ze deed immers geen kwaad, maar ze was dol op uitgaan en wat hinderde dat nu? Wendy, die haar op een zaterdagmiddag opwachtte zei een beetje gepikeerd:

„Ik heb drie keer tevergeefs geprobeerd om je te spreken te krijgen, maar je bent er nooit! Gracious, Astrid, wat zie je er uit!”

„Als je gekomen bent om me verwijten te doen,” begon Astrid heftig, maar toen had ze opeens spijt en ze stak haar arm hartelijk door die van haar vriendin.

„Och toe, laten we nou niet kibbelen! Vertel nou eens van thuis en hoe gaat het met je nieuwe bezigheden?”

„Tante Johanne vraagt of je niet eens wat meer thuis kunt komen. Eens in de maand is erg weinig,” zei Wendy zacht. „Ze mist je echt.”

Astrid beloofde het vlot en Wendy wist, dat ze beslist niet in deze hypermoderne uitrusting zou komen. Tante Johanne zou haar subiet terughalen naar Domershoven en ze zou er nog gelijk in hebben ook! Het kind was gewoonweg dronken van de stad en van het pretmaken.

„Hoe gaat het met de studie?,” vroeg Wendy.

„Wel goed, geloof ik,” zei Astrid vaag. „Zeg, weet je wie ik ook vaak ontmoet. Melda! Je hebt er geen idee van hoe ze meevalt.”

„O ja?,” vroeg Wendy, het klonk bijna grimmig, ze had Astrid kunnen schudden van woede. „En hoe gaat het met Lodi, dat leuke kind van de muziekschool?”

„Lief, maar weinig gecompliceerd,” mompelde Astrid, ze haalde de schouders op, het was een kopie van Melda's bekende gebaar.

Wendy zweeg perplex. Neen, het was geen wonder, dat tante Miek, die geen dochters gewend was, haar gewoonweg niet aan kon. Astrid hing snikkend om haar hals en klaagde, dat ze toch geen kwaad deed en dat niemand haar ook een pretje gunde! Tante Miek was

dol op Astrid, ondanks het kleine geraffineerde nest, dat er uit het tere, liefvallige freuletje dreigde te groeien. Astrid snapte niet eens, dat ze aan Mels leiband liep. Mel kon haar niet hard genoeg bederven naar haar zin, omdat ze drommels goed wist, dat juist Astrids onbedorven karakter en eenvoud, het waas van ongereptheid, haar grootste charme betekende. Ze wist niet eens, hoe precies ze in de roos had geschoten, want op dat ogenblik had Vincent in Salzburg, waar hij was in verband met de Festspiele ter gelegenheid van het Mozartjaar, twee brieven gekregen. Een brief van zijn moeder, waaruit hij las hoeveel ze van het huisgenootje hield, hij las ook tussen de regels door, hoe de jongedame zijn moeder om haar vinger wond, zodat de situatie haar min of meer boven het hoofd was gegroeid. „Ik vind zoons gemakkelijker dan (pleeg)dochters van achttien lentes!,” schreef ze.

De tweede brief, van Mel, was onomwonden, ze schreef:

„Astrid en ik kunnen best samen opschieten, maar ze is dan ook geweldig veranderd. Ze rookt als een schoorsteen, verft haar nagels vuurrood en manoeuvreert zo handig alsof ze nooit anders gedaan heeft met make-up. Zo vindt iedereen haar heel wat aantrekkelijker.”

„O ja, Melda?,” mompelde Vincent grimmig. „Wel, dan ben ik bang, dat ze haar langste tijd aantrekkelijk is geweest!”

Zijn werkzaamheden hielden hem hier niet langer vast en in plaats van rechtdoor naar Parijs kon hij ook naar huis rijden. Hij bedankte er voor om zijn moeder te laten tobben met de te grote verantwoordelijkheid voor Astrid. Ze had natuurlijk streng op moeten treden, maar ze had zo gehoopt, dat het meisje zich gelukkig zou voelen. Daarop speculeerde het kleine nest!

Astrid stak haar hoofd om de kamerdeur. „Dag schat, ik ga maar, hoor. Jan wordt ongeduldig. Hoor maar!”

„Kom je niet te laat thuis, Astrid?,” zei mevrouw. „Geen minuut na twaalf en dat is laat genoeg.”

„Maar dan wordt het pas leuk,” protesteerde Astrid. „Dan gaan ze dansen!”

„Twaalf uur, Astrid,” hield mevrouw vol. „Eigenlijk is het al te laat. Als het nu één keer zo was, maar het gaat aan de lopende band. Ga nu maar.”

Ze keek Astrid na en overwoog onrustig, dat het zo niet langer kon.

Ze zou tante Johanne moeten waarschuwen, maar dan was het afgelopen met Astrids studie, ofschoon... studeerde ze eigenlijk nog wel ernstig?

Die avond, om één uur, stak Astrid heel voorzichtig de sleutel in het slot en sloop naar binnen. Ze bukte zich om haar schoentjes uit te trekken. Tante Miek was gelukkig naar bed gegaan, want alles was donker. Toen ging de kamerdeur open, het licht werd aangedraaid en daar stond, lang en dreigend, Vincent.

„O.... Vin.... hoe.... hoe kom jij hier!,” fluisterde Astrid, ze week instinctief achteruit voor de harde, taxerende blik in zijn felblauwe ogen, die haar van het hoofd tot de voeten opnamen.

„Kom binnen.” Het was geen verzoek maar een bevel.

Op dat hoogst ongelukkige ogenblik werd de Van Domershovense fierheid vaardig.

„Nee, ik denk er niet aan. Ik ga naar bed,” zei ze en ze begon de trap op te lopen. „Morgen kunnen we praten, als er tenminste iets te praten is.”

„O neen, we praten nu!” Een lange arm schoot uit, ze werd gewoonweg weg van de trap geveegd.

Vincent wandelde met zijn vrachtje onder zijn arm de zitkamer binnen en schopte de deur dicht. Daar zette hij haar tamelijk onzacht op haar voeten.

„Ben je gek geworden? Wat denk je wel?” Ze stampvoette, wit van woede en ze balde haar vuisten.

„Dat vraag ik jou nu juist. Stel je niet aan en ga zitten.”

Hij duwde haar in een stoel en bleef er zelf voor staan. „Zo gedraag jij je als je losgelaten wordt! Astrid met de hoge idealen, die wilde werken voor haar toekomst! Wat is er van je werk terecht gekomen? Raak je nog een toets aan? Het doet er niet toe, hoe ik ne weet. Je bedriegt mijn moeder door op haar gevoel te werken. Je speelt het arme meisje, dat nooit eens uit mag, je smeert je gezicht en je nagels vol... schaam je je niet?”

Astrid zweeg koppig. Wat ging het hem aan? Ze speelde met een sigaret en toen zat Vincent opeens dicht bij haar op de armleuning van haar stoel en zijn arm lag om haar schouders.

„Luister eens, meisje, wie heeft jou die onzin van maar ééns jong te zijn in je bolletje gepraat?” Hij vroeg het zacht. „Denk je nu heus dat je hier iets goeds van overhoudt? Je verknoeit je kostbare tijd en... wat ik nog erger vind, je kostbare zelf.”

„Je vond me toch maar een provinciaaltje, die Unschuld vom Lande.” Het klonk bitter. „Mel heeft het me zelf verteld.”

„Wat ben je toch een goedgelovig wichtje,” zuchtte Vincent vertwijfeld, hij trok haar dichter naar zich toe en keek vertederd neer op het zilverblonde haar. „Hoe kon jij nou provinciaals zijn! Ik vond je juist zo ontzettend lief, zo bijzonder en nou. . . . je zier er, op een haar na, uit alsof je door de stempel bent gerold, geen grein van je eigen lieve persoonlijkheid.”

„Als jij er zo over denkt,” fluisterde ze dromerig, ze nestelde haar hoofd met een zucht van geluk tegen hem aan. Het gebaar was in al zijn eenvoud zo veelzeggend, dat Vincent even zijn adem inhield. De vraag die hem op de lippen had gelegen, of ze hem had gemist, durfde hij niet te uiten. Voorzichtig hief hij zijn hand op en raakte haar hoofd aan.

„Gelukkig, dat je niet aan je haar hebt geknipt,” zei Vincent gedompt.

„Nee, want ik wist, dat jij het op deze manier het mooiste vindt.” Dit was weer zo helemaal de oude lieve openhartige Astrid, dat hij begreep hoe dun dat vernisje van harde wereldwijsheid was.

„Goed, maar dan wordt het voortaan ook weer als vroeger,” stelde hij vast. „Zullen we morgen samen spelen? Dan kan ik horen wat je de laatste tijd allemaal wel hebt uitgevoerd.”

„Dan word je weer opnieuw nijdig.” Astrid grabbelde naar een onvindbare zakdoek.

„Nee, vast niet.” Hij droogde haar gezicht af met zijn zakdoek. „Zo, en nou naar boven en eerst al die rommel van je gezicht af. Morgen praten we nog wel verder.”

„Gelukkig heb ik tijd genoeg. We hebben immers kerstvakantie. Blijf je thuis met Kerstmis, Vin?”

„Ik kan met Kerstmis terug zijn, maar ik moet overmorgen gaan, hoogstens voor drie dagen.”

„O. . . .” Astrid kwam overeind. „Zeg, Vin, blijf je nog op?”

„Even een verslag afmaken, dat niet vlotten wilde zolang ik op jou wachtte en me op zat te winden omdat je zo laat kwam,” lachte hij.

„Nou zal het wel lukken.”

Astrid verdween naar boven, maar een kwartier later kierde de kamerdeur weer open.

„Vin, tante Miek is wakker geworden en ze vraagt of je nog naar bed gaat, het is twee uur. . . . o ja, en Vin. . . . is het zo beter?”

Een frêle figuurtje, gehuld in een donkerrode housecoat gleed naar binnen, het haar als een zilveren waterval los om de schouders en het gezichtje daaronder, ontdaan van make-up glansde zo fris als een bloemblad.

Vincent staarde haar zwijgend aan, dan liep hij de kamer door. Voorzichtig draaide hij een zilverblonde krul om zijn vinger. „J hoor, prinses Duizendschoon,” zei hij teder. „Ik kreeg de schrik van m'n leven, toen ik je vanavond binnen zag komen, maar dit maakt alles goed en nou... als de weerlicht naar boven en zeg maar tegen moeder, dat ik binnen een kwartier klaar ben.”

Het huis lag al lang in diepe rust voor Astrid in slaap viel. Prinses Duizendschoon... het had zo lief geklonken! Er bestond niemand als Vincent en ze had hem zo verschrikkelijk gemist! Mel had gezegd, dat Vin van vlotte meisjes hield.... o, die verdraaide Mel... hoe lang zou het nog duren voor ze er achter was, dat Mel haar altijd op dwaalwegen voerde.

De volgende morgen vroeg ze zich af, waar ze nu moest studeren, nu Vincent waarschijnlijk zelf zijn studeerkamer nodig had, maar hij had blijkbaar al een heel programma klaar.

„Als jij nu eerst studeert, dan werk ik in de zitkamer en dan rijden we vanmiddag, met moeder, naar 'Zonneheerd'. Dan kun jij je tante bezoeken en ik heb nog een plan, maar dat zeg ik nog niet.”

Astrid aarzelde, ze had eigenlijk deze morgen bestemd om een spannend boek uit te lezen, maar dit durfde ze niet te bekennen. Vincent kon behoorlijk autoritair zijn, ze trok dus maar gehoorzaam naar boven, met een laatste verlangende blik op het boek. Braaf speelde ze de voorgeschreven studies, automatisch, ontelbare malen. Om half elf kwam tante Miek koffie brengen. Ze benutte de rustpauze uitgebreid. Vincent kwam naar boven, hij droeg een blad met twee koppen koffie.

„Moeder en ik kunnen net zo goed hier koffiedrinken,” vond hij.

„Ben je klaar met studeren?”

„O, mag ik uitscheiden?” vroeg ze met een ondeugende tinteling in haar ogen.

Als ze gedacht had, dat hij verlegen zou zijn, had ze het toch mis.

„Het was geen luxe, dat je met geweld achter de piano werd gedeponeerd,” meende hij.

„Koffie met concert,” Astrid draaide rond op het pianostoeltje.

„Wat zal ik spelen? O, ik weet het al!”

Ze speelde een prelude van Rachmaninoff en een prelude van Prokofieff. Vincent en zijn moeder vergaten hun koffie, zo intens genoten ze.

„Was het goed?,” vroeg ze eenvoudig. „Ik heb zo'n voorliefde voor Rachmaninoff, ik vind hem zo romantisch. Mijn ziel krijgt altijd vleugeltjes als ik Rachmaninoff speel of hoor spelen.”

„Die muziek past bij jou en je fluwelen aanslag,” merkte tante Miek op.

„O, maar ik speel ook niet graag moderne muziek. Geef mij maar Chopin, hoewel ik me er toch niet helemaal op zou willen specialiseren, het publiek wil dan praktisch niets anders meer horen. Kijk maar naar Askenase. Een van mijn uitverkorenen! Hij is inderdaad een prachtige Chopinvertolker, maar hij is ook veel méér dan dat alleen. Het is ieder jaar hier in Holland 'Askenase speelt Chopin' en de zaal loopt vol, terecht overigens, maar hij vertolkt andere componisten precies zo fantastisch goed en je krijgt bijna geen gelegenheid om dat ook eens te horen.”

„Ja, ik heb hem in het buitenland vaak gehoord,” zei Vin peinzend. „En jij moet nog heel veel leren, maar het talent heb je zeker. Je moet alleen nooit geloven, dat je er met talent alleen komt. Paderewski studeerde zijn levenlang iedere dag uren om zijn vingers soepel te houden.”

„Nou, maar ik schei er nu in ieder geval uit.” Astrid zuchtte. „Spelen is verrukkelijk, maar dat eeuwige studeren... boei!”

Tante Miek verzamelde de kopjes en trok hoofdschuddend af. Precies een speels kind! Midden in een ernstig gesprek gooide ze er opeens met haar hoed naar en Vincent werd er nooit boos om. „Hè, Vin, mag het speeldoosje nog eens draaien? Het klinkt zo schattig!,” bedelde Astrid. „Ik ben gewoonweg verliefd op dat ding.” „Nou, dat is nogal ongevaarlijk. Draai het maar op,” zei hij. Astrid kleurde van verrassing. Ze herinnerde zich nog wel, dat Wendy er niet aan had mogen komen. Met voorzichtige vingers draaide ze het tere mechaniekje op. Wie er meer genoot, Astrid van het speeldoosje of Vincent van de overgegeven aandacht van het meisje, was dubieus.

„Je mag het meenemen, hoor. Het is aan jou besteed, als je er zo intens van kunt genieten.”

Astrid kwam overeind, ze keek hem met ongelovige ogen aan. „Bedoel je heus, dat ik het hebben mag, houden mag?”

„Ja, natuurlijk. Of wil je het niet hebben?,” vroeg hij.

„O... wat enig! Dank je, Vin, ik ben er dolblij mee!” Ze zag er uit alsof ze hem graag om de hals zou vallen, als ze gedurfd had. Vincent zou een dergelijke dankbetuiging beslist wel op prijs hebben gesteld. Ze glipte langs hem heen om haar schat in veiligheid te gaan brengen.

Na de lunch reden ze naar 'Zonneheerd', waar ze met gejuich werden binnengehaald.

Wendy was op haar werk.

„Dan kunnen wij misschien beter ineens met ons plan op de propen komen,” meende tante Miek na de uitgebreide begroeting. „We vieren het kerstfeest bij jullie, zoals was afgesproken, maar voordien moet Vincent voor vier dagen naar Parijs. Ik ga mee en als jullie en tante Johanne geen bezwaar hebben, dan nemen we Wendy en Astrid ook mee.”

„O, was dat het plan?” Astrid was natuurlijk enthousiast. „Het lijkt me enig. Mag Wendy, tante?”

„Ik heb geen bezwaar en ik denk, dat haar vader het ook wel goed zal vinden. Als Wendy vrij kan krijgen en jij krijgt toestemming dan kan het doorgaan. Je ziet wel, de weg is nog vol voetangels en klemmen!” Mevrouw Mackenberg lachte. „Ik zal je tante wel opbellen. We zijn heus goede vrienden geworden en ze heeft beloofd dat ze de eerste kerstdag ook hier zal komen dinieren. Het is trouwens eigenaardig, zo goed als Ine en tante Johanne met elkaar omgaan. Ine vindt alles prachtig wat tante Johanne zegt, ze schijnt haar zeldzaam boeiend te vinden en de oude dame ergert zich nooit aan Ine, soms erg bizarre uitlatingen.”

Astrid keek Vincent vragend aan. „Klinkt allemaal hoopvol! Zullen we eerst samen even naar Wendy gaan? Misschien kan ze dan zo gauw mogelijk vragen of ze vrij kan krijgen.”

„Kleine tiran!” Vin kwam zuchtend overeind uit zijn luie stoel. „Nou, vooruit dan maar. Ik wil het terrein van Wens werkzaamheden ook wel eens bezichtigen.”

Op de bosweg reed de wagen van mr. Van Voorde hen achterop. Hij stopte en vroeg of ze mee wilden rijden, als ze tenminste van plan waren naar het kamp te gaan. Het was toch zeker nog wel een kwartier lopen. Astrid zag meteen de kans schoon om over de vrije dagen te beginnen.

De toestemming kwam vlot genoeg, maar toch zag Vincent dat de

burgemeester zijn wenkbrauwen fronste. Hij had trouwens al lang begrepen uit welke hoek de wind waaide.

Mr. Van Voorde vertelde, dat er juist gisteren een nieuw transport mensen was gearriveerd. Deze keer uit Oostenrijk, wat heel wat minder moeilijkheden meebracht dan de gezinnen uit Athene, die drie weken geleden op Schiphol waren geland. De taal bracht zwarigheden, zodra de mensen geen Frans Duits of Engels spraken.

„Hebt u met veel nationaliteiten kennis gemaakt?,” vroeg Vincent.

„O ja, Slowenen, Kroaten, Oekrainers, Hongaren... enfin, noem maar op!” Mr. Van Voorde stopte voor de ingang van het kamp.

„Maar de samenwerking is prima en de mensen die hier komen zijn, ondanks de vreemde omgeving, toch alleen maar blij en gelukkig, omdat ze een nieuwe toekomst tegemoet gaan en omdat ze hier in het kamp al orde, gezelligheid en reinheid vinden. Jullie hebt toch geen idee wat die mensen, stuk voor stuk, geleden hebben. Van ieder leven apart zou je een boek kunnen schrijven, maar het zou een trieste serie worden, zonder een glimp zon of geluk. De mensen moesten daar wel demoraliseren. Het leven is wreed voor hen geweest, jaren en jarenlang en ieder mensenleven, dat gered kan worden is kostbaar.” Ze vonden Wendy in een kamertje, dat als kantoor diende en ze vond het geweldig leuk, dat ze kwamen, maar mee naar huis gaan kon ze zeker niet. Er was nog zoveel te doen!

„En je krijgt nog wel vijf dagen vrij om naar Parijs te gaan!” Onno van Voorde knikte haar toe. „Je hoeft helemaal niet te protesteren. Die paar dagen kan je assistente het heus wel af. De nieuwe bewoners zijn gearriveerd en de eerste moeilijkheden opgelost.”

„Ik snap er niets van!,” zuchtte Wendy. „Het lijkt op wartaal.” Het onverwachte reisje lokte haar echter wel aan, toen ze alles begreep.

„Als het echt kan....” Ze aarzelde. „Ik bedoel natuurlijk niet, dat ik onmisbaar ben, maar ik ben ingewerkt en dan....”

„Je bent wel onmisbaar,” zei Van Voorde, het klonk heftig. „Je hebt dag en nacht gewerkt.... Ja, ook 's nachts, als er een stel doodvermoeide mensen aankwam, op van de reis en de nachtelijke busrit. Wie ontving ze, wie stelde ze op hun gemak en wie zorgde dat ze gerieflijk onderdak kwamen? Jij toch zeker! Je bent de steun en toeverlaat en de vraagbaak voor iedereen. Ik wist wel, dat dit werk jou zou liggen, maar dat je zo kon organiseren en tegen alle moeilijkheden opgewassen bleek, dat wist ik niet en dat wist je zelf

waarschijnlijk ook niet eens. Ja, kijk maar niet zo verwijtend, het mag best eens gezegd worden. Natuurlijk neem jij vijf dagen vrij.” „Dat is dus in orde,” Vincent klopte Wendy op haar schouder. „Fijn, dat je hier zo op je plaats bent. Mogen we nu eens rondlopen?” Ze bewonderden het frisse, goed onderhouden kamp. De kinderen speelden er onbekommerd, zoals overal op de wereld, zoals ze waarschijnlijk ook in de voorbije jaren hadden gespeeld zonder behoorlijk speelgoed. Gelukkig dat kinderen zo'n rijke fantasie bezitten. Ze gingen binnen in een van de kamers, waar de kachel lustig brandde. De man, die gebrekkig Duits sprak, koesterde zich kennelijk in de behaaglijkheid van het vuur.

„Heel wat anders dan dat tochtige, ijskoude en lekkende hol waar we vier jaar gewoond hebben.... alles anders hier, ja.... maar iedereen is goed voor ons en dat moeten we belonen door ook goed te zijn.... warmte, een goed bed, goed eten en alles schoon....” De vrouw knikte. Ze begreep zijn woorden, maar zelf kon ze zich niet verstaanbaar maken. De drie kinderen waren al de beste vrienden met Wendy, die bij hen hurkte en zich met de donkere krulbollen onderhield in een allerwonderlijkste ratjetoe van talen, waarnaar de anderen met geamuseerde verbazing luisterden. Het wonderlijkste was, dat Wendy en het drietal elkaar blijkbaar opperbest verstonden of althans begrepen.

„O, die spreken zó Nederlands,” verzekerde Van Voorde. „De volwassenen zijn leergierig genoeg, maar de kinderen leren spelenderwijs.”

Ze namen afscheid van het gezin en Wendy, die beloofde vroeg thuis te zullen komen, mr. Van Voorde bleef achter, hij had nog een en ander te bespreken.

„Wendy voelt zich daar als een visje in het water,” zei Astrid zacht, toen ze samen met Vincent de weg naar Domershoven insloeg. „Wen is veranderd. Zo knap en stralend en zo zelfstandig. Je weet dat je, onder alle omstandigheden, op haar kunt vertrouwen en dat ze overal raad op zal weten.... en toch is ze niet vervelend of betweterig. Ze is alleen maar echt flink. Ik wou, dat ik ook zo was!”

Ze dacht met diepe schaamte aan het lege pret najagen van de laatste maanden en hoe Vin daarop gereageerd had. Wat moest hij haar een prul vinden!

Vincent trok haar arm door de zijne en troostte: „Kijk maar niet zo sip, hoor kleintje. Niet iedereen kan een leidinggevende figuur

zijn. Ieder mens heeft zijn speciale hoedanigheden die hem goed of aantrekkelijk maken. Je moet een ander nooit met jezelf vergelijken en daar een copie van trachten te worden. Dat is jouw fout geweest. Je probeerde Mel te imiteren: Mel is... wel, op haar manier ook zoals ze nu eenmaal moet zijn, maar haar uitdagende stijl past niet bij jou. Wat loop ik te preken, hè?"

„O, het hindert niet. Ik mag jouw preken wel,” plaagde ze, voorzichtig haar arm lostrekkend.

Als tante Johanne hen zo zag arriveren, dacht ze minstens dat Vin en zij verloofd waren. Astrid zuchtte verdrietig. Vincent vond haar aardig zoals hij Mel aardig vond, maar daar bleef het dan ook bij. Zij geloofde al lang niet meer, dat hij plannen had om zich met Mel te verloven. Vincent vrijbouterde liever alleen door de wereld, daar was zij intussen wel achter gekomen. Over Mel was ze beslist zachter gaan denken, sinds ze zelf zo wanhopig veel van Vincent was gaan houden. Het was hard als je ondervond, dat zijn goedheid en hoffelijkheid verder niets betekende, al maakte je jezelf dat nu ook nog zo graag wijs.

Ze liep voor hem uit het bordes op en duwde de deur open. De oude Jan stond daar met een stralend gezicht vol pretrimpeltjes.

„Ik zag u aankomen, freule! Ik ben blij dat u er bent. Het is erg rustig hier tegenwoordig... té rustig. Gelukkig dat juffrouw Wendy en de kleine Ineke nog wel eens leven in de brouwerij brengen.”

„Fijn om jou weer eens te ontmoeten, Janusje.” Astrid schudde zijn hand. „Je bent altijd mijn steun en toeverlaat geweest en je geleide iedere avond als ik naar boven ging zal ik beslist nooit vergeten! O, en Jan, je hoeft me niet aan te dienen, hoor. Ik ga tante verrassen.”

Ze wandelde naar de zijkamer en duwde de deur open. Tante Johanne keek op, toen verhelderde haar gezicht, het werd bijna zonnig.

„Astrid! Kind, wat een verrassing!” Ze kuste haar nichtje hartelijk op beide wangen.

„Heeft mevrouw Mackenberg nog niet gebeld?” vroeg Astrid. „Nu, dan ben ik met recht onverwacht binnengerold.”

Het werd werkelijk een gezellig uurtje en de toestemming voor de reis werd vlot gegeven, toen Wendy's moeder opbelde, wat Astrid een zucht van verlichting ontlokte. Ze had nog wel even in angst gezeten.

„Tante Johanne, ik wilde nou nog graag even naar boven, naar mijn vleugel....” Ze aarzelde. „Ik moet er even op spelen. Ga je mee, Vincent? Ik wilde nog wat muziek meenemen.”

„Het is mij boven te koud,” zei tante Johanne huiverend. „Ik zal Jan een glas warme wijn boven laten brengen, maar blijf er maar niet te lang.”

Astrid keek Vincent verschrikt aan. „O, mijn vleugel! De grote temperatuurverschillen zijn natuurlijk funest!”

„Ik heb wel af en toe gestookt boven, Astrid,” merkte haar tante op. „Maar ik kan toch moeilijk dag en nacht de elektrische haard laten branden om de temperatuur konstant te houden.”

Vincent overwoog, dat ze haar vleugel toch weg zou moeten halen als ze niet meer op Domershoven wilde wonen. Daarover moest ze dan maar met zijn moeder overleggen.

Astrid begon muziek uit te zoeken. Het was, volgens Vincent, een indrukwekkende verzameling pianowerken, vooral van haar uitverkorenen.

„Romantisch concert, hè Astrid?,” plaagde Vincent.

Astrid haalde de schouders op. „Wat wil je? Ik heb een paar maanden geleden iedere avond aan de radio gebengeld om de verschillende uitverkorenen te horen spelen voor de internationale wedstrijd 'Koningin Elisabeth' in het Paleis voor Schone Kunsten in Brussel. Op één avond waren er een Belg, een Amerikaan en een Rus, maar dat weet je zelf wel, want je bent er naar toe geweest. Ik vond het boeiend, juist door het verschil in opvatting. De een muntte uit door intelligentie, de ander door fantastische technische gaven en één had een aanslag zo formidabel, dat de recensenten niet alleen naar de toetsen keken, maar ook naar de poten van de vleugel of die er niet onder bezweken. Een concert van Prokofieff, knap gespeeld een heel moeilijk werk, maar.... een lauw applausje, maar later volgde een concert van Liszt, het werd beloond met gejuich en stormen van bijval. Het zal toch wel een select publiek zijn geweest, de mensen bewonderen de technische vaardigheid die nodig is voor een concert als van Prokofieff, maar ze genieten als ze muziek horen die zingt. Wat is daar tegen? Je wilt de mensen toch werkelijk iets geven. Wat kan het ze uiteindelijk schelen of een pianist zoveel technische vaardigheid bezit, dat hij de zwaarste muzikale problemen uit zijn mouw schudt? Ze willen muziek horen, die gerust sentimenteel of ouderwets of weet-ik-wat mag zijn, als het hen maar

buiten de sfeer van het alledaagse trekt. Muziek is immers de ziel van het leven zelf."

"Ja, maar op zo'n concours wordt ook zwaar op technische vaardigheid gelet, hoewel... dat niet alléén natuurlijk. Er was een Amerikaan, die een werk van eigen bodem speelde, nieuw en modern. Goed vertolkt en de pers was wel enthousiast, maar zoals je zegt, het trekt niet voor het grote publiek. Er is meestal weinig zangerigs in. Je moet de muziek leren begrijpen, er naar toegroeien."

"Ja, zeker net als naar een schilderij van Picasso!" Astrid schoot helder in de lach. "Kunst met een heel grote K, maar ik vind hem zo griezelig, onbegrijpelijk. Ze mogen er over toeteren zo hard ze willen en hem een groot kunstenaar noemen, voor mijn part is hij het en ik zal niet de moeite nemen om het te ontkennen, maar... geef mij dan toch Rembrandt maar. Al die ontroerende mooie pen-tekeningen, die leven..."

Jan klopte op de deur, hij schoof voorzichtig naar binnen met de beloofde wijn, die er aanlokkelijk uitzag.

"Mooie kleur!," genoot Astrid, ze bekeek het glas waardierend.

"Ja, echt geschikt om 'vriendschap' mee te drinken!" Vincent grinnikte ondeugend.

"Hoe doe je dat?," informeerde Astrid belangstellend. "Niet dat het nodig is, want wij zijn al vrienden, maar het lijkt me reuzeleuk." Plechtig dronken ze uit hun glas, met de armen in elkaar gehaakt, het ging een beetje moeilijk en Astrid wedijverde met een rode roos, omdat je nu eenmaal niet op een dergelijke manier uit je glas kon drinken zonder in elkaars onmiddellijke nabijheid te geraken. Haar hoofd raakte het zijne, maar Vincent bleef de situatie meester. Hij zette zijn glas neer en nam dat van Astrid ook aan, waarna hij ze behoedzaam op tafel zette.

"Leuk spelletje, hè? Maar je knoeit er verschrikkelijk mee!" Hij trok haar naar zich toe en drukte even zijn wang tegen de hare met een speels liefkozend gebaar. "Kijk maar niet boos, want dat hoort er een beetje bij... eigenlijk een beetje méér."

"O...," zei Astrid, ze greep naar haar glas en nam zo'n grote slok, dat ze benauwd begon te hoesten en daar was ze eigenlijk blij om, want als je zo hoestte was het ook helemaal niet gek, dat je zo rood zag als een papaver in volle bloei. Luchtig pratend pakte ze de muziek nu verder in, maar toch was Astrid stiller dan eerst. Wat gingen dergelijke dingen Vincent toch allemaal vlot af. Je kon hem

niet van flirten verdenken, het was een vanzelfsprekend gebaar, dat voor hem misschien weinig betekende. Ging hij zo ook met Mel om? Een zoen, een vluchtige aanraking, ofschoon . . . hij had heus geen moeite gedaan om haar te zoenen, dacht Astrid triest. Ze was alleen maar het kind, dat je standjes kon geven of goede raad, maar dat je niet ernstig nam.

„Wat scheelt er aan, kleintje?,” vroeg Vincent. „Je kijkt zo bedrukt. Valt het afscheid van Domershoven je toch zwaar?”

„Ach, verhip!,” snauwde Astrid, ze schudde zijn hand van haar arm. „Laat me met rust!”

„O, dat hoef je geen tweede keer te vragen, nest,” beet Vincent haar onberedeneerd woedend toe.

Het had zowaar op een daverende kibbelpartij om niets uitgedraaid, wanneer tante Johanne niet juist binnen was gekomen om afscheid te nemen. Ze kuste haar nichtje op beide wangen.

„Nu meisje, geniet maar van Parijs en tot Kerstmis dan. Ik verheug me er heus op.”

„Ik ook, tante,” zei Astrid zacht, ze streelde even een magere schouder. „We hadden het ’t vorig jaar met Kerstmis wel erg stil samen, hè?”

Op weg naar huis zweeg Vincent stug, zijn gezicht vertoonde overeenkomst met een donderwolk en bij iedere stap begon de toestand Astrid meer te benauwen. Het was natuurlijk ook dwaas geweest om zo uit te vallen, maar aan de andere kant viel het ook niet mee om bakzeil te halen.

„Maar je hebt schuld, mal kind,” zei haar andere ik streng. „Vin is altijd lief voor je en dat jij daar nou niet tevreden mee bent, daar kan hij niets aan doen. Je bent een onuitstaanbare kat!”

Astrid kuchte. ze keek onder haar oogharen door naar Vincent, die niets hoorde of zag.

„Vincent, als je zo akelig blijft doen, ga ik niet mee op reis!,” ging ze tot de aanval over.

Eerst keek Vincent haar stomverbaasd aan, toen drong de humor van deze echt vrouwelijke handelwijze tot hem door. Hij leek ook wel dwaas om zich zo’n kuurtje van dat kleine nest zo onberedeneerd hevig aan te trekken en opeens schaterde hij het uit.

„Nee, ik ben ook begonnen, hè?” Hij stond stil en schudde haar dooreen. „Schaam jij je niet een beetje?”

„Ja, heel erg. Ik zal nooit meer stout zijn, oom!” Ze ging op haar

tenen staan, trok zijn hoofd naar beneden en gaf hem een zedig kusje op zijn wang.

Hoe ze tot zoiets kwam begreep ze zelf niet, maar ze had blijkbaar raak geschoten, want ze smaakte het onverwachte genoeg de zelf-verzekerde Vincent te zien blozen als een schooljongetje. Ze genoot er buitensporig van, dat hij nu eens geen raad wist met een situatie, haar glimlach en haar ogen waren engelachtig lief en onschuldig, té onschuldig. Misschien begreep hij nu eindelijk eens waarom ze 'ach, verhip' gezegd had.

Vincent nam haar handen, die nog op zijn schouders lagen en duwde ze zachtjes naar beneden zonder ze los te laten. „Kleine heks, je bent zo veranderlijk als een buiige dag in april. Je kunt van jou nooit zeker zijn.”

Het lag hem op de lippen om haar te vragen of ze met haar diverse aanbidders op dezelfde grillige manier had omgesprongen en of ze haar daarom zo boeiend vonden. Vreemd, maar die aanbidders van Astrid zaten hem lelijk dwars, zijn gedachten haakten er telkens aan vast.

Uitbundig genoten Wendy en Astrid van het reisje naar Parijs en tante Miek vond, dat het dan ook wel aan het tweetal besteed was. „Morgen ben ik vrij. Wat willen jullie?” informeerde Vincent aan het diner. „Gaan we systematisch de bezienswaardigheden afwerken, voor zover de tijd het toelaat?”

Wendy bleek wel iets voor musea te voelen en mevrouw wilde gezellig winkelen.

„En jij, Astrid?” informeerde Vincent.

„Ménilmontant,” zei deze merkwaardige jongedame. „Ik wil groot Parijs niet speciaal zien ofschoon ik dat wel aardig vind, maar ik wou daar zo graag rondzwerven. Als er iets is, waaraan geen mens denkt om daar nou eens heen te gaan, laten we het dan juist doen... weet je zoiets, Vin?”

Vincent knikte. „Jawel, en waarschijnlijk vindt Wendy het, juist door haar werk, ook erg interessant.”

„Maar waar gaan we dan heen?” vroeg Wendy, die haar musea niet direct prijs wilde geven.

„Naar een heel klein schoenmakerijtje in Montmartre. Het is een typisch winkeltje in een duistere omgeving, etgens onder aan de Butte. O, die man zit er al een levenlang.”

„En wat is er voor bijzonders aan?,” informeerde mevrouw. „Er zullen toch wel meer schoenmakers in Montmartre huizen?”

„Ja, natuurlijk, maar dit mannetje heeft een uithangbord en daar staat simpelweg op: 'Liefdewerk voor de ouden van Montmartre'.”

Toen waren ze voor het bezoek gewonnen. De winkel zag er zo, op het eerste gezicht, uit zoals iedere andere schoenmakerij. De oude man, die door Vincent Marcel genoemd werd, bleek zijn bezoeker goed te kennen. Hij begroette hem met een zonnige glimlach.

„Marcel, deze dames stellen veel belang in je werk,” Vincent trok een bankje dichterbij en sleepte een paar krukjes aan. „Wil je er iets van vertellen?”

De meisjes hadden nieuwsgierig de wonderlijke wandversiering bekeken, die bestond uit bizarre reclamebiljetten, foto's en kartonnetjes. Ze ontcijferden er bekende en onbekende namen op.

„Namen van mensen die me helpen,” zei Marcel trots. „De voor-naamste hangen daar.”

„Och ja,” zei Wendy stil, ze bekeek het schrijven van de sympathieke presidentsvrouw, dat ze enige maanden voor haar vrij onverwachte dood had gestuurd aan Marcel en daarnaast hing een ingelijste brief van de paus.

„Aan hoge belangstelling voor uw werk ontbreekt het niet,” merkte Astrid op in haar vloeiend Frans. „Maar nu weten we nog altijd niet, wat voor werk dat is.”

„Dat is gauw verteld,” Marcel glimlachte. „We helpen de vele ouden van dagen. Ze hebben het zo arm, al die duizenden. We geven alles wat ze nodig hebben, brandstof en levensmiddelen en liefst met gulle hand, maar ja. . . . dat gaat niet zonder hulp van alle kanten, dat begrijpt u wel. Ga maar eerst mee kijken waar we alles opslaan. Met ontzag keken ze naar de keurig opgestapelde kleren. Het zag er allemaal schoon en nieuw uit. Ook in de afdeling levensmiddelen was alles systematisch gerangschikt en verpakt.

Astrid bekeek het met ontzag en toen kwam, aarzelend, de vraag die Vincent al lang van een van beiden had verwacht: „Maar als uw vak schoenmaker is en u moet daarvan bestaan, wanneer hebt u dan tijd voor zo'n tijdrovend werk als dit!”

„Ik begin vroeg, om vijf uur in de morgen.” Marcel bleek dat een heel gewone zaak te vinden. „Tenslotte moet het werk gedaan worden en voor dat andere werk? Ik ben er nooit te moe voor, want ik doe het met liefde. Het is trouwens een wonder van hoeveel

kanten je hulp krijgt, spontane hulp en dan geloof je weer in goedheid en mensenliefde. Zo is er een dame die het schrijfwerk voor me doet, ofschoon ze gedeeltelijk verlamd is en dan de theaterknecht van de Moulin Rouge. P'itt Pote noemen ze hem hier."

"Een volkse vertaling van trouwe kameraad," vertaalde Vincent. "En dat is hij ook, want hij sjouwt heel wat af met zijn handkarretje. O ja, en allerlei grote instellingen helpen en geven.... géven maar, dikwijls zonder dat er om gebedeld behoeft te worden, hoor. Trouwens, ik houd niet van vragen, maar voor m'n oudjes ben ik een onbeschaamde bedelaar als het nodig is."

"Wat wordt er hier veel gedaan en op zo'n directe wijze," Wendy zei het met warme bewondering. "Zoals Abbé Pierre en zijn voddenrapers en u en uw helpers dat doen, zonder formulieren, zonder bureaucratie, zo maar... inééns helpen. O, dat vind ik wonderbaarlijk! Zo moest het overal zijn."

"Maar zo was het niet altijd," Marcel strekte met een typisch Frans gebaar zijn handen, voor hij naar een schoen greep, die hij bedenkelijk bekeek, omdat hij zo deerlijk versleten was.

"U weet toch, hoe Abbé Pierre het volks- en regeringsgeweten heeft wakker geranseld.... néé, niet geschud.... hulp moet altijd snel en spontaan komen wil ze doeltreffend zijn. Mensen die aan de grond zitten zijn niet te helpen met beloften, formulieren en bureaucratie."

"Hè, mogen wij nou ook direct iets geven voor het goede werk?," vroeg Astrid spontaan. "Het kan me niet schelen of ik voor de rest niets meer kopen kan in Parijs."

"Dat wou ik ook graag," stemde Wendy in. "En jij, Vincent?"

"Waarom dacht je, dat ik jullie hierheen gebracht had?," plaagde hij. "Om jullie uit te schudden natuurlijk, maar goed, ik doe zelf ook mee."

"Natuurlijk is het maar een druppel in de zee," zei Astrid zacht. "Maar veel druppels vormen een zee."

Wendy keek haar getroffen aan. Dat waren dezelfde woorden, die haar moeder nog niet zo lang geleden tegen haar gezegd had.

"Ik ben blij voor iedere druppel om mijn zee van ellende te lenigen," zei Marcel zacht.

Na een hartelijk afscheid van de wonderlijke man met zijn grote liefdevolle hart, dwaalden ze onder Vincents leiding nog verder door het pittoreske stadsdeel, in gedeelten die de toeristen niet zoeken. Ze zagen er een paar krotwoningen, zo ongelooflijk ellen-

dig, dat ze het beslist niet voor waar hadden aangenomen, wanneer erover gelezen hadden. Het was niet meer dan een hol in de grond onder een bouwvallige krat, donker en vuil, met alleen een paar gongjezakken en een strozak, verdere meubelen waren er niet. Waar noodzakelijke verwarming vandaan kwam konden ze niet ontdekken. „Als je zoiets niet gezien hebt geloof je het niet,” zei Wendy stomp. „Dat de mensen daar maar aan voorbij kunnen lopen, aan zo’n ellende.”

„Ze zouden hier niet eens weg willen,” merkte Vincent op. „Ook wel uit dat krot, bijvoorbeeld naar een bouwsel met een dak, woonruimte en behoorlijke verwarming, dat wel, maar niet uit hun geliefde wijk.”

Van hun drie dagen in Parijs, boordevol bezienswaardigheden, uitgangen en schittering, bleef toch die ene middag van hun bezoek aan Marcel en het Montmartre, dat weinigen kennen, het langst voortleven.

VII.

HET LUNCHCONCERT.

Astrid studeerde ingespannen en zonder zich een rustpauze te gunnen, uur na uur gleed voorbij. Weer werd het zomer en buiten gegleden de bloemen, maar het meisje achter de vleugel had er geen aandacht voor. Het was, zoals gewoonlijk, rustig in huis. Tante Miek zat in de tuin en Vincent was in Italië voor studiedoeleinden in verband met zijn boek.

Zachtjes klierde de deur open. Tante Miek kwam binnen.

„Astrid, kom je beneden?” vroeg ze. „Je moet nu heus eten, kind. Je ziet er uit als een schim!”

Ze verwonderde zich er over, dat zo’n frêle kind zo’n uithoudingsvermogen had. Uren en uren aan één stuk, ieder ogenblik dat ze thuis was bracht ze door aan de piano. Iedere verloren seconde van die eerste maanden in de stad had ze honderdvoudig ingehaald. Mevrouw had het vage idee, dat Astrid nog ergens over tobdde, maar ze had zich met haar volle energie op de studie geworpen. Het was eigenlijk een vrij overladen programma op zo’n muziekschool, liep de peinsde mevrouw Ewouts. Het piano studeren eiste al zoveel en d

nog al die andere vakken. Bij Astrid werd het in ieder geval dikwijls nachtwerk, dat wist ze maar al te goed.

Astrid hield abrupt op en liet Ravel verder aan zijn lot over. Ze stak haar gespreide handen omhoog, bewoog haar pijnlijke vingers en masseerde haar polsen.

"Mijn vingertoppen staan in vlam!" bekende ze. "Ik geloof dat ze peurs worden. Ik ga mee naar beneden, tante Miek."

Mevrouw Ewouts bediende haar zorgvuldig en ze zei streng: "Astrid, je moet heus proberen wat beter te eten. Je wordt broodmager. Ik begrijp trouwens niet waar jullie, muziekstudenten, de moed en de kracht vandaan halen. Het is niet normaal, het is uitputtend, tenminste zoals jij werkt."

"Ik had veel in te halen," Astrid zuchtte, ze keek bedenkelijk naar de boterham die op haar bordje geschoven werd, de derde. "U mag denken, dat ik zelfingenomen ben, maar ik weet, dat ik de achterstand allang heb ingelopen en aan de kop lig, om in sportterminologie te spreken. Ik geniet er nog iedere dag van, dat ik nu n'n eigen vleugel heb. De studie is inderdaad zwaar, maar ook ongelooflijk boeiend.... ik móét verder, dag in, dag uit, want.... druppels vormen de zee.... Ik houd me altijd voor.... zoveel druppels in een zee, zoveel noten op je vleugel voor je.... ééns.... volmaakt zult kunnen vertolken, wat de onsterfelijken met hun muziek bedoelden en dat is een grote opgave, tante Miek, een héilige opgave."

"Vincent zal er van opkijken hoe je vooruit bent gegaan," mevrouw Miek gaf een brief omhoog, die met de middagpost gekomen was. "Hij komt de volgende week thuis."

"O, dat is prettig," Astrid keek even op en mevrouw Ewouts kon niet ontkennen, dat het meisje nog niet zo heel lang geleden spontaan op een dergelijk bericht gereageerd zou hebben. Het liet haar blijkbaar vrij onverschillig of Vincent thuis kwam, maar ze wist niet hoe Astrid zich maandenlang getraind had om Vincent uit haar leven te schrappen. Vincent, waarvan ze hield, maar die kwam en ging en haar behandelde als een kind, een zusje, waarvoor hij vlot de moeilijkheden uit de weg ruimde, maar dat ook niets méér betekende dan zijn druk bezet leven. Zodra hij het huis verliet was hij haar vergeten en ze kon er geen verwijt van maken, zonder in dezelfde fout te vervallen als Imelda. Ze moest eenvoudigweg het roer omgooien, even voor haar studie en haar hart sluiten voor Vincent. Het had

geen doel om hoop te koesteren, dat wist ze onderhand wel. Ze hield trouwens nooit Vincents schertsend antwoord op een luchtige opmerking vergeten, die een van zijn vrienden had gemaakt:

„Ik? O, ik ben de eeuwige vrijgezel, maar misschien vind ik toevallig nog wel eens de ideale vrouw: lief, zacht en huiselijk... eentje dat het eens is met de woorden: 'My home is my castle'."

De dag die volgde op het bericht van Vincents thuiskomst kwam ze Imelda tegen, toen ze tijdens het lunchuur gauw een broodje ging eten in een caf taria, dat dicht bij de school lag. Imelda, mooi en vrolijk als ooit! Ze bekeek Astrids gezichtje met de holle wangen. De ogen in dat gezichtje leken bijna te groot. Florissant was anders, oordeelde Imelda.

„Vin komt thuis, h ?," opende ze de conversatie. „Hij heeft gisteren geschreven."

Ze vertelde er wijselijk niet bij, dat ze het op de redactie had gehoord. Astrid reageerde er helemaal niet op en Imelda ging onverwachts droten verder:

„Een echte zwerver, onze Vin. Je kunt hem niet aan banden leggen. Hij zou het haten! Van Vincent houden betekent hem vrijlaten."

„Ja," zei Astrid zacht, ze streek vermoeid over het zilverblonde haar. De rijke pracht, waar Imelda zo jaloers op was, zoals ze op al wat van Astrid ijverzuchtig was. Heimelijk moest ze toegeven, dat het kind iets bijzonders had, iets, dat aangeboren was en niet te imiteren viel. Astrid speelde afwezig met een suikerklontje, zonder poging het gesprek gaande te houden. Zou Imelda vrijwillig of noodgedwongen tot deze zienswijze zijn gekomen?, vroeg ze zich af.

Tijd om daar verder over na te denken had ze niet, want Lodi kwam ademloos binnenrollen.

„O, Astrid, of je onmiddellijk bij mijnheer Lankers kunt komen, er is haast bij!"

Ze sleepte Astrid, die er niets van begreep, met geweld over de vloer. Imelda zag de overhaaste aftocht met opgetrokken wenkbrauwen. Aan. Wat een zot geëxalteerd stelletje waren die muziekstudenten toch!, oordeelde ze. Wat zou er nu weer aan de hand zijn!

„Heb je geen idee wat er aan de hand is?," vroeg Astrid, ze draafde naast Lodi voort.

„Hij heeft me niets verteld," weerde Lodi af.

Astrid stond lichtelijk naar adem snakkend voor haar leermeester. Hij keek haar peinzend aan. Astrid staarde niet begrijpend terug.

wendig een beetje kribbig wordend. Moest ze daarvoor in draf
erheen komen om zich te laten aankijken alsof ze een nieuwe
anwinst voor de diergaarde was?

Een étude de concert van Liszt ligt jou, hè?," vroeg hij opeens. „En
het allegro de concierto van Granados kan je wel dromen."

Astrid begreep er nog steeds niets van, maar knikte instemmend.
Juist! Nu, ik neem aan dat je de lunchconcerten kent?"

Ja, natuurlijk, daar gaan we zelf tussen de middag wel eens heen."
Ze knikte nu enthousiast. „Enig zo'n programma van een uurtje in
de middagpauze. De zaal is niet zo bar groot, maar hij loopt altijd
tot de laatste pauze vol."

Ja, nu, Marita Wellinger zou morgenmiddag dat lunchuurtje vullen,
naar een regiment lastige griepbacillen heeft het anders beslist. Zou
ze erin willen vallen?"

Ik?"

Astrid gaapte hem met open mond aan, dan voelde ze, dat ze
niet bepaald intelligent keek en klapte hoorbaar haar kaken op elkaar.
Ja, je helpt er iedereen mee uit de verlegenheid," hield Lankers
rustig aan. „Gebruikelijk of niet, nood breekt wetten en het is een
aardige voorbereiding voor jou. Zo erg officieel is dat optreden
semaal niet. Je kijkt net alsof ik je met het hele orkest in het
concertgebouw heb neergezet om een concert van Beethoven te ver-
volken."

Het lijkt me erg prettig en erg griezelig," zuchtte Astrid. „Natuur-
lijk dóé ik het."

Natuurlijk dóé ik het."

Jouw romantische inslag zal het ook wel doen, hoor," voorspelde
haar leermeester laconiek.

Ofschoon Astrid de opgegeven muziek dromen kon, kwam ze thuis
in een toestand van hevige opwindning. Ze gunde zich bijna geen
tijd om te eten, het bleef bij één aardappel en twee blaadjes sla. Het
was zes uur toen ze naar boven ging. Om acht uur bracht mevrouw
Wouwts thee boven, Astrid bedankte haar afwezig, zonder haar spel
te onderbreken en om tien uur stond de thee steenkoud op tafel. Om
half elf ging de deur voor de tweede maal open.

Astrid!," zei een warme donkere stem, die ze uit duizenden zou
herkennen.

Met een ruk draaide Astrid zich om.

Vincent!" Ze stond op en stak hem haar hand toe. „Wat ben je on-

verwacht gekomen! Je liet me schrikken, zie je. Morgenmiddag moet ik op het lunchconcert spelen en daarom. . . ."

„Ja, ik heb het van moeder gehoord." Vincent hield haar beide handen vast en keek onderzoekend naar het matte gezichtje. Hij kon niet zeggen, dat haar begroeting onvriendelijk was, maar wel onverschillig, alsof ze een muur tussen hen beiden had opgetrokken tijdens zijn afwezigheid. Wonderlijk toch, dat hij haar iedere keer na elke reis anders terugvond dan bij zijn weggaan. Voor het eerst waren drie maanden in het buitenland een beproeving voor hem geweest. Het was misschien bespottelijk, maar hij had heimwee naar huis gekregen. Twee maanden vroeger dan oorspronkelijk de bedoeling was, keerde hij terug, maar hij had, om klaar te komen met zijn werk voor diverse periodieken en voor zijn studie, dubbel hard moeten werken. „Wat ben je mager geworden, Astrid," zei hij misprijzend.

„Dat compliment kan ik je teruggeven," Astrid trok rustig haar handen los. „Je bent zo bruin als een kokosnoot, maar bepaald dikker ben je niet geworden."

„Hoeft ook niet," zei hij kort.

„Nou, ik ook niet." Het viel er vinnig bovenop.

„Nu ja, in ieder geval zou ik er nu maar uitscheiden," ried hij. „Jij hebt nu genoeg gestudeerd."

„Dat kan ik zelf het best beoordelen." Het klonk hooghartig en koud.

„Met andere woorden: Ik wil voortaan m'n eigen besluiten nemen en bemoei je met je eigen zaken," vertaalde Vincent, hij stak een sigaret op, zijn hand was niet helemaal vast.

„Telkens als ik thuiskom voel ik, dat ik je kwijt ben, Astrid. Hoe komt dat toch?"

Astrid liep naar het venster, ze leunde naar buiten en snoof de berouwvolle, dwelmende geur van de lindebloesem op.

„Och, zo ben ik nu eenmaal," zei ze vaag.

Vincent bladerde afwezig in een muziekboek, dat op tafel lag, toen hij op een dun velletje papier stuitte, met Astrids fijne handschrift. Hij las ontroerd een klein, eenvoudig gedichtje, dat hem onverbloemd haar innerlijke eenzaamheid en weemoed onthulde.

*O, lente-avond vol geruis
van bladeren en vol bloemengeur.
De lente ademt rond mijn huis
De linde bloeit welig voor mijn deur.*

*Als ik aan het einde ben gekomen
van mijn korte levensbaan,
zal ik van deze lente dromen
en de linde weer in bloei zien staan.*

Hij las en herlas de woorden, tot ze in zijn geheugen geprent stonden, dan schoof hij het blad weer tussen het muziekboek en legde het terzijde.

„Wel, met die uitleg zullen we het dan maar doen!,” zei hij stroef en Astrid, die niet gezien had, dat hij had staan lezen, verwonderde er zich over, dat het antwoord op haar vage uitleg zo laat kwam. Ze keek verwonderd om. Zijn helderblauwe ogen waren met een intense blik op haar gericht.

„Wel?,” vroeg ze haastig en het klonk vijandig.

Vincent haalde zijn schouders op en lachte kort.

„Hoe gaat het met de aanbidders?,” vroeg hij cynisch.

„O, best hoor.” Achter haar rug kneep ze haar handen tot vuisten.

„Ze hebben zich met minstens drie vermenigvuldigd, maar Jan is altijd nog de grote favoriet. Ik ga iedere avond met een ander uit.” Ze stootte langs hem heen de kamer uit, de deur sloeg zo daverend in het slot, dat mevrouw Ewouts beneden verschrikt omhoog schoot in haar stoel.

Bij de tafel in de verlaten kamer bladerde Vincent driftig in het muziekboek, tot hij het blaadje terugvond. Hij las het nog eens over, dan gooide hij het neer en lachte honend. Eenzaam... het mocht wat! Kleine sentimentele huichelaarster. Wat ze gezegd had was misschien overdreven, maar met een kern van waarheid. Jan... nu, vooruit dan maar! Dan kon ze met hem tenminste volgende week naar het jaarlijks bal van de kulturele kring gaan!

Het was een bleke, beheerste Astrid, die de volgende middag achter de vleugel op het podium ging zitten. De luisteraars hadden een afwachtende houding aangenomen. Geen wonder overigens, want de teleurstelling over Mariÿa Wellingers wegblijven was groot en niemand kende Astrid van Domershoven. Ze wist niet, dat op de achterste rij behalve mevrouw Ewouts en Vincent, ook Wendy en Jan zaten. Mr. Van Voorde was er ook bij, hij had Wendy gebracht en zou haar direct na het optreden van Astrid weer mee terug nemen. Ze waren er allemaal even uitgebroken.

„Voor Wendy en mij is het een verlengd lunchuurtje,” had Van

Voorde lachend opgemerkt, hij had er wel voor gezorgd dat hij de stoel naast haar had veroverd.

„Hoe kom jij hier, ijverige student?,” vroeg Vincent autoritair aan neef Jan.

„Ik was gisteravond thuis en hoorde van Astrids bofje, als je het zo noemen wilt.” Jan keek zijn neef zuur aan. „Bovendien moet ik nog met Astrid afspreken voor het bal.”

Het onderwerp van het gesprek, heel tenger in een eenvoudig donker jurkje, begon met de lieflijke *étude* de concert en bijna voelbaar voor de kleine rij achter in de zaal smolt de tegenzin van de toehoorders, maakte plaats voor warme belangstelling om na het slotakkoord in een enthousiast applaus uitdrukking te geven aan hun verrassing. Astrid dankte licht en gracieus.

Imelda, die later binnen was gekomen en een plaats aan de zijkan had gevonden, dacht jaloers:

„Ze heeft een houding. . . . waar zit 'm dat toch in!”

Ze keek zoekend rond en ontdekte Vincent, licht voorovergebogen in zijn stoel, zijn ogen hingen met intense aandacht aan de pianiste. Imelda haalde heel diep adem, ze klemde haar handen vast om haar tas en de witte tanden klemden onbarmhartig in haar lip.

Astrid keek een beetje verwonderd, toen het applaus de tweede keer nog overtuigender was en niet wilde eindigen. Ze aarzelde even, toen nam ze weer plaats en speelde de *nocturne* cs kl. t. op. 27 als toegift.

„Hoe was het, jongens?,” vroeg de pianiste een kwartier later, nog warm van opwinding aan de kleine kring, die om haar heen stond en omdat iedereen tegelijk wilde spreken, kon ze er zo gauw niet achterkomen, wat ze er precies van dachten, maar ze begreep in ieder geval, dat ze het goed vonden.

„Het was fantastisch, Astrid.” Jan sloeg zijn arm om Astrids schouders. „Ik kon gewoon niet wegblijven. O ja, zeg, en aan mij de eer om je de volgende week naar het bal te begeleiden?”

„Best hoor,” Astrid weerhield de neiging om zijn hand van haar schouder te schudden, ze had met een vlugge blik gezien, dat Imelda aan Vincents arm hing. Daar werd blijkbaar ook een afspraak voor het bal gemaakt.

„Hoe voel je je nu, Astrid?,” vroeg Wendy.

„Leeg,” zei Astrid prompt. „En alleen maar blij, dat ik het er drage-lijk heb afgebracht.”

„Wen, het wordt onze tijd!” Onno van Voorde nam Wendy's arm. Astrid keek het paar na en vroeg zich af, hoe het met die twee stond. Zo'n heerlijk rustig, weinig gecompliceerd stel mensen, die helemaal opgingen in hun werk, waarin ze elkaar gevonden hadden. Wendy zou een ideale burgemeesterse zijn, intelligent, lief, opgewekt en altijd bereid daadwerkelijk hulp te verlenen.

Wendy zei, op weg naar huis: „Het was de moeite waard. We hebben niet voor niets dat slippertje naar de stad gemaakt. Ik ben trots op Astrid.”

„O ja, ze komt nog wel op alle mogelijke concertpodia in de wereld terecht.” Onno keek even opzij naar het peinzende gezichtje. „Ze is een lief ding, maar niet gemakkelijk te begrijpen. Ik hoop, dat ze dan gelukkig zal zijn. Ze heeft een belabberde jeugd gehad.”

„Ja, maar een schat is ze,” Wendy tuurde strak voor zich uit. „Ik kan me best voorstellen, dat iedere man wèg van haar is.”

Onno schaterde het opeens uit. „Nee, misschien niet zo gek, maar ik moet je een geheim vertellen. . . . als je me belooft er niet verder over te praten.”

„Nee, natuurlijk niet. . . . wat is het dan?” Het klonk ongerust.

Onno stuurde de wagen op een smalle zijweg.

„Deze weg loopt dood,” meende Wendy te moeten opmerken.

„Ja, dacht je dat ik dat niet wist? Ik rij dadelijk wel achteruit.”

Onno grijsde ondeugend. „Bekentenissen kun je nu eenmaal niet op de openbare weg doen. Luister goed, Wendy. . . . ik behoor níét tot de mensen die wèg zijn van die kleine zilverblonde fee. Mijn hart was gepantserd en weet je waardoor? Mijn liefste meisje verkocht poffertjes op een liefdadigheidsfeest. . . . Wendy, schat, is dat duidelijk genoeg?”

Onno trok Wendy in zijn armen en haar hoofd naar hem opheffend fluisterde ze ondeugend:

„En mijn uitverkorene is burgervader. . . . griezelig, hè? Het had niet veel gescheeld of mijn jongste zus was met hem getrouwd. . . . O, Onno. . . . denk er om. . . . de mensen kunnen ons zien vanaf de grote weg!”

„Dat zal mij een grote zorg zijn!,” zei Zijn Edelachtbare zorgeloos en hij drukte opnieuw met grote overtuiging zijn mond op twee frisse rode lippen.

LENTE-NOCTURNE.

Mevrouw Ewouts hielp haar pleegdochter de granaten halskettin vastmaken. Het was op de avond van het bal.

Astrid bekeek weifelend haar spiegelbeeld. Nauw aansluitend zeegroen nylon, met wolken tule in dezelfde kleur over de wijde rok. Haar ogen kregen er een wonderlijke groene glans door.

„Is het echt wel aardig?,” vroeg ze.

Mevrouw Ewouts schoot in de lach. „Hè, Astrid, ben je nu zo onnoozel of zie je werkelijk niet dat het je fantastisch staat?”

Vincent stond op het punt Mel te gaan halen, toen ze beneden kwam. „Astrid twijfelt aan haar toilet,” merkte mevrouw op. „Is het niet beeldig, Vin?”

„Ja, straks behoeft ze niet meer te twijfelen,” zei hij onverschillig, met een ruk keerde hij zich om. „Nou, tot op het bal dan maar. De voordeur vloog ongewoon hard in het slot. Zijn moeder zuchtte. Ze kon niet direct vinden, dat Vincents humeur er op vooruit ging. Jan belde en hij stak zijn lof niet onder stoelen of banken. Jammer genoeg liet het Astrid volmaakt siberisch.

„Schone zeemeermin.” Hij trok haar arm door de zijne.

„Wat verzin jij toch altijd!,” knorde de zeemeermin, terwijl ze plaats nam en zorgvuldig haar tulle golven schikte.

„Je ziet er uit als een fee en je bent zo nuchter als een taxichauffeur,” zei de zwaar ontgoochelde aanbieder.

Astrid barstte in een klaterende lachbui los en daar deed hij toe, maar aan mee.

„O, malle, doe toch ook gewoon!,” hikte ze. „Weet je nu nog niet dat ik niet van weeë complimenten houd? Wees nou vanavond verdomme eens normaal gezellig, ja? Goed, dan ben je een brave jongen.”

„Brave hond zal je bedoelen.” Het klonk een tikje zuur. „Krijg je ook nog een goedkeurend tikje op m'n kop?”

„Niet goed voor je liniaalrechte scheiding,” weerde ze af.

Aangezien ze toen bij de feestzaal gearriveerd waren hield Jan opeens met zwaar op de hand te zijn.

De anderen waren er al. Mel, in vlammend rood, dat haar iets ziger nerachtigs gaf, riep vrolijk:

„Zijn jullie daar eindelijk? Jullie hebben natuurlijk een klein ommetje gemaakt!”

Wendy alleen zag de boze flits in Vincents ogen. Hij negeerde het el gewoonweg. Ze zuchtte bekommerd. Nou, dat begon al goed! Als het zo verder ging, zou er wel een prima stemming gaan heersen. Vincent was blijkbaar in een stemming ver beneden het nulpunt. Het werd een zeldzaam geanimeerde avond, ondanks Wendy's bange oorgevoelens. De kring aan hun tafel was uitgebreid met twee vrienden van Jan en een van Vincent, zodat de meisjes meer dan genoeg cavaliers hadden. Astrid amuseerde zich kostelijk, ze had eigenlijk nooit zulke pretjes meegemaakt. Ze zat geen enkele dans op haar stoel, ze lachte veel en was zeldzaam slagvaardig. Ze keken allemaal naar haar, zoals ze, in geanimeerd gesprek, over de dansvloer zweefde met een boomlange zee-officier, „Astrids nieuwste verovering,” spotte Mel. „Tja, als kuikens opgroeien tot zwaantjes!”

„Wie is die kwast?,” vroeg Jan verbolgen.

„Een jonker met drie namen,” zei Mel vriendelijk. „Dat komt dus wel goed bij elkaar.”

„Danst de jonkheer goed?,” vroeg Wendy lachend, toen Astrid weer aan het tafeltje neerstreek. „Hij heeft ettelijke keren beslag op je gelegd.”

Astrid trok een gezicht. „O ja, en we hebben, al keuvelend, nog een halve dans in de wintertuin onder de palmen uitgezet.”

„Wil hij je straks naar huis brengen?,” informeerde Jan.

„Ja, maar dat heb ik afgewimpeld.” Het antwoord werd in blanke onschuld gegeven en Wendy verbeet een omhoogkomende lach. Zelfs zij kon er niet altijd achterkomen of Astrid zo onschuldig was of dat ze ronduit de hele kring voor de mal zat te houden. De volgende dans was een wals. Voor de eerste keer die avond eiste Vincent een dans op van Astrid. Ze walsten zwijgend.

„Toepasselijk, hè?,” zei Vincent eindelijk, zijn stem klonk bijtend. „De flirtationwals.”

„Waarom toepasselijk?” Ze sloeg haar ogen naar hem op. „Op jou kan toch zeker.”

„Denk je?” Vincent draaide regelrecht de wintertuin in, daar stond hij stil.

„Zeg, wat moeten we hier doen?,” vroeg Astrid, met opgetrokken wenkbrauwen.

„Je wilde langs hem heen lopen, maar hij greep haar bij een arm. Als je met andere vrienden hier dansen uit kunt zitten, zie ik niet in waarom je dan nu op de vlucht zou slaan.”

„Mijn andere vrienden hebben een behoorlijk humeur,” Astrid beefde van verontwaardiging. „Wie denk je wel dat je voor je hebt. Maar goed, als je absoluut onhebbelijk wilt zijn, ga dan je gang. J bent wel erg veranderd en ik heb me lelijk in jou vergist.”

„Was het niet omgekeerd?” Vincent trok haar dieper de wintertuin binnen. „Je verdraait de zaken, Astrid. Denk jij dat je met ieder man flirten kunt!”

Er zijn ogenblikken in een mensenleven, waarop er zoveel woorden opwellen, dat de keuze te zwaar is. Astrid zweeg, de gedachten tolderazend door haar verbijsterde hoofd. Toen richtte ze zich op, vast besloten en heel bleek.

„Wel ja,” zei ze minachtend. „En wat dan nog, Vincent? Zijn dat jouw zaken? Wat hindert dat als ik gezellig uit ben geweest en ik geef mijn begeleider tot afscheid een zoen? Dat doe ik namelijk altijd, zie je en...”

Vincent zag geen scheidingslijn meer tussen waarheid en sarcasme. daarvoor was hij te woedend.

„Welnee, het hindert niets, hoor. Al die omhelzingen lijken op elkaar, hè?” Hij zag wit onder het zonnebruin en voor het eerst begreep Astrid wat er bedoeld wordt met ogen die vonken schieten van woede.

„O, alsjeblieft, Vin, laat me gaan,” smeekte ze. „Het is zo dwaas!” „O nee, meisje, een lesje is op zijn plaats. Ik hoop, dat het niet lijkt op de rest!”

Vincent trok haar onzacht in zijn armen en het zwakke protest werd gesmoord in een lange zoen die echter allesbehalve teder was. Vincent had misschien tegenwerking verwacht, maar Astrid kon een eenvoudige weg niet tegen hem op en ze deed er zelfs geen poging toe. Als een neergedwarreld blad zo licht en frêle was het figuurtje in het teergroene japonnetje. Langzaam veranderde de intentie van die boze omhelzing, ze voelde het aan de nog steeds vaste druk van zijn armen om haar heen en de kus werd zoals ieder romantisch meisje zich droomt.

„Was het anders, Astrid?” Hij fluisterde het met zijn mond tegen het prachtige haar, dat hem vanaf het eerste ogenblik zo getrokken had. „Astrid... liefste van allen!”

Door Astrids hoofd speelden op dat wondere ogenblik de tergend woorden: „Van Vincent houden betekent hem vrijlaten.”

Voorzichtig week ze terug. „O, Vincent... natuurlijk was he

anders. Je weet niet hóé anders, maar ik. . . . ik heb nog zoveel jaren zware studie voor de boeg. Ik heb geen tijd voor dingen waar andere meisjes hun toekomst in zien."

Het bleef even stil, toen legde Vincent voorzichtig zijn hand op haar schouder.

"Ja, dat weet ik. Waarom denk je, dat ik al die tijd mijn oomachtige rol heb gespeeld? Waarom denk je, dat ik er telkens vandoor ging? Ik dacht dat ik sterk genoeg zou zijn om het vol te houden, maar helaas, het was je eigen schuld. Ik vermeed je en jij plaagde me met verhalen over je aanbidders. Tenslotte ben ik ook niet van steen."

Astrid bedacht verdrietig, dat hij heus geen poging deed om haar tot andere gedachten te brengen. Erg edelmoedig, maar ze wist immers wel, dat hij in hoofdzaak zijn eigen vrijheid verdedigde en bovendien had ze zich belachelijk aangesteld. Vincent had haar immers helemaal niet gevraagd om met hem te trouwen en hij was het natuurlijk helemaal niet van plan geweest. De woorden die zij gesproken had, waren haar alleen maar ingegeven omdat ze opeens aan Imelda's woorden had moeten denken. Ze zou er in werkelijkheid geen ogenblik aan gedacht hebben om Vincent af te wijzen terwille van haar carrière, maar ze had de eer aan zichzelf willen houden en Vincent had de kans gretig aanvaard. Ze begrepen elkaar immers helemaal niet!

"Als je er niets op tegen hebt, laten we dan teruggaan," zei ze vermoed. "Ze zullen niet weten, waar we blijven."

Op dat ogenblik dook Imelda op, haar ogen gleden snel van Vincent naar Astrid. Dat er iets ongewoons tussen die twee was voorgevallen zag ze meteen.

"Waar blijven jullie toch?" Het klonk vrij bits, maar Astrid was al verdwenen en liet het aan Vincent over om een geloofwaardige uitleg te geven. Veel genoeg beleefde Imelda intussen die avond niet aan haar heroverde cavallier. Vincent gaf verstrooide antwoorden en zijn ogen dwaalden voortdurend af naar de hoek waar Astrid zat, bleek en erg stil.

"Wat heb je toch, Astrid?," fluisterde Jan. "Voel je je niet goed?" "Ik wil naar huis!" Het klonk alsof een verdoold kind om zijn moeder riep en de luchthartige Jan werd er vreemd door geroerd.

"Wil je me even wegbrengen? Zeg maar niets tegen de anderen." "Goed, als ze dadelijk gaan dansen dan," zei hij bezorgd. "Maar zal ik Wen waarschuwen? Ze zou immers bij jou blijven slapen?"

„Och, waarom?” Haar ogen dwaalden naar Wendy, die met On danste. „Gaan jullie maar rustig door. Ik heb hoofdpijn, dat is all ik kijk gewoonweg scheel.”

De ontsnapping lukte prompt en toen ze tien minuten later vo het huis van mevrouw Ewouts stapten vroeg Jan alleen: „K ik je helpen, Astrid? Je bent heel anders dan gewoonlijk. Is het he alleen maar hoofdpijn?”

„Ja, hoor” zei ze, even haar hand op de zijne leggend. „Het is e niets bijzonders. Ga nu maar gauw terug.”

Hij wachtte tot ze binnen was, dan reed hij meteen met een va terug. Hoofdpijn! Hij geloofde er niets van. Ze had natuurlijk m Vincent gekibbeld. Ze waren alle twee met een stenen gezicht i die plantentuin komen wandelen en Mel had gekeken alsof ze w dend was.

Mevrouw Ewouts keek verwonderd naar het meisje, dat zacht deur van de zitkamer opende.

„Astrid! Wat is dat nu! Ik dacht dat je heerlijk aan het dansen wa „Ik heb hoofdpijn, tante Miek. Ik ga meteen naar boven,” zei mat, terwijl ze zich bukte om mevrouw Ewouts te kussen.

„Ja? Och, wat jammer, kindje! Ga dan maar gauw!” Mevrouw Ewouts deed alsof ze het geloofde, als Astrid geen vertrouwen wil schenken, dan wilde ze haar ook niet dwingen.

Het kind was wel altijd even lief en vriendelijk, maar ze gaf z niet gemakkelijk en dat kon haar zo dikwijls teleurstellen.

Astrid was niet naar haar kamer gegaan. Ze stond in Vincen kamer bij haar vleugel. Ze had beter vanavond hier kunnen blijv in deze kamer, waar ze van hield. Dan had ze kunnen studeren. D voelde ze zich toch het gelukkigst.

Aarzelend sloeg ze een paar accoorden van de lieflijke dromer ballade nummer I van Chopin aan.

„Muziek voor treurende geliefden,” dacht ze zonder spot. „Wat e oneindig geluk als je je verdriet in zulke onsterfelijke klanken k omzetten.”

Ze nam haar handen van de toetsen en bladerde rusteloos in e muziekboek, tot ze vond, wat ze zocht, een blad papier met e pretentieloos gedichtje. Waar het lichte, fijne melodietje vanda kwam? Het was er, het zweefde in de ruimte en wilde geboren w den. Ze speelde het twee keer en toen, bijna tegen haar zin, schre ze het op in haar slordig notenschrift, dat neergegooid leek. 'Ler

Nocturne' kraste ze er met een vinnige haal boven. Zo... dat was dat! De mensen schreven en zongen altijd alleen maar lieve, vrolijke en verliefde lenteliedjes. Waarom kon er ook geen lentedroefheid bestaan? Niet ieder mens wandelde met een gelijkgestemde ziel arm in arm onder de bloeiende bomen! Lente-nocturne, ja, zo was het goed! Ze gooide het blad achteloos neer, het fladderde op de grond en ze nam niet de moeite om het op te rapen.

Astrids aftocht had de stemming een knak gegeven en een uur later kwamen Wendy en Vincent ook thuis. Mevrouw Ewouts was ook naar bed gegaan. Wendy kwam voorzichtig de slaapkamer binnen en boog zich over Astrid heen. „Slaap je?”

„Nee,” Astrid opende wijd haar ogen. „Ben je daar nu al?” „Ja, we waren ongerust over jou en toen was de stemming er uit.” Wendy ging op het bed zitten. „Je hebt zeker de laatste weken te intens gestudeerd en te weinig ontspanning genomen. Je ziet er uit als een schim. Vincent was woedend op Jan, omdat hij niets gezegd had.”

„Ik wist niet dat het zo belangrijk was,” Astrid sloot haar ogen. „Kan een mens nog niet eens ongestoord hoofdpijn hebben?”

„Jawel, natuurlijk, waarom niet?” Wendy boog zich over Astrid heen. „Luister nou eens, kleine kribbekat... als we het nog niet wisten, is het ons vanavond wel duidelijk geworden, dat de onneembare veste eindelijk gevallen is.”

„Wat.... wat bedoel je?” Astrid zat rechtop, haar ogen waren groot en verschrikt.

„Dat Vincent zich vanavond aardig verraden heeft,” Wendy lachte zachtjes. „Hij was gewoonweg ongenietbaar, toen hij hoorde, dat jij weg was. Weet je dan niet, dat Vincent dol op je is, kuikentje?”

„Ja.... ja, dat weet ik!” Astrid verborg haar gezicht in haar handen. Het moest wel zo zijn, ze was er van overtuigd, niet door die omhelzing, maar door vier woorden en de toon waarop ze gezegd waren: „Astrid, liefste van allen!”

„Nou, en?” vroeg Wendy ongeduldig. „Hou jij dan niet van hem?” „Meer dan van iemand anders op de hele wereld,” zei Astrid ernstig. „Maar je begrijpt het niet, Wen. Vin wil niet echt gebonden zijn. Hij zou zich ongelukkig voelen en daarom heb ik hem wijs-gemaakt, dat ik.... dat ik.... vrij wilde blijven voor mijn piano-studie.”

„Je bent stapel,” constateerde Wendy heerlijk nuchter en meer op-

recht dan complimenteus. „Wie heeft je die zotteklap over Vincent in je blonde bol gestampt? Mel....?”

„Van Vincent houden is hem vrij laten,” snikte Astrid. „Dat kan toch niet anders.”

„Jij, zus-van-Don-Quichot!,” zei Wendy diep verontwaardigd. „Doe zegt Mel zeker weer? Dacht je, dat ze hetzelfde zou beweren als Vincent haar zou vragen om zijn hart en hand te aanvaarden? Liefde, wat ben je toch voor een wereldvreemd schaapje? Jij slikt ook maar alles wat dat geraffineerde wicht jou in je mond stopt.... en.... en Vin is net zo gek als jij.”

„Maar ik doe niets dan liegen tegen Vincent,” beledigde Astrid. „Over al die aanbidders en over.... over die studie, die belangrijker is dan hij....”

„Je bent ook zo hopeloos zwaartillend.” Wendy klopte haar bedrend op haar schouder. „Ga jij nu maar rustig slapen en als jij morgenochtend allebei een beetje gaan nadenken komt het heus nog wel in orde. Je kijkt net alsof het leed van de wereld op je schouder drukt. Het geluk is in aantocht, hoor Astridje.”

Zo dichtbij als Wendy vermoedde was het echter niet, o nee, nog lang niet.

Vincent had in zijn kamer het blad papier op de grond gevonden. Opnieuw dat gedichtje, nu voorzien van muziek.

Lente Nocturne.... lente in een eenzaam hart. Lente Nocturne.... het woord kreeg een dreigende, benauwende betekenis. Hij wist niet waardoor het kwam, misschien door de zo vreemde avond en het voorval in de wintertuin. Vincent keek bevreemd zijn kamer rond die hem anders dan gewoonlijk leek. Hij huiverde even, hij was bang om een vreemde, vage angst die hij geen naam kon geven en die snauw weer voorbijgleed, zoals een wolk langs de zon. Het blaadje met Astrids Lente Nocturne vouwde hij zorgvuldig samen en legde het in zijn portefeuille.

IX.

IMELDA'S LEVENSLES.

Mevrouw Ewouts had zich verheugd op een gezellige ontbijttafel. Wendy zou het weekend blijven en zo had ze op zaterdagmorgen met het feest drie jonge mensen aan tafel, maar de stemming bleek beneden peil. Het was een echte na-het-feest-stemming.

Wendy hielp ijverig mee om het gesprek gaande te houden, maar de conversatie wilde niet erg vlotten. Astrid at met neergeslagen ogen en Vincent zei boe noch bah. Tante en nicht keken elkaar eens aan, er trilde iets om Wendy's mond. Ze zag duidelijk, dat tante Miek de situatie ook door had. Gezellig voor normale mensen om bij zo'n stel te zitten, dat kennelijk met elkaar gekibbeld had.

Astrid vroeg het eerst toestemming om weg te mogen gaan.

"Ik kom je vanmiddag halen," beloofde Wendy. „Dan gaan we gezellig samen de stad in."

"Hè ja, dat is leuk!" Astrid bleef nog even aarzelen.

Als Vincent thuis was, nam hij haar meestal mee, omdat de busverbinding niet al te vlot was, maar deze keer keek hij niet eens op. Astrid haalde met een triest gebaar haar smalle schouders op voor de deur achter zich dicht trok. Ze was die morgen zo afwezig, dat de leraar haar eerst geërgerd en daarna verwonderd aankeek. Ze verkte ontzaglijk hard, zijn beste leerlinge, Marja's dochter. Misschien was haar techniek niet zo briljant als van haar moeder, tot nu toe. Ze studeerde tenslotte nog, maar de ziel van dat kind was een en al muzikaliteit. Ze verloor zich volkomen in de muziek en haar spel had een tederheid en diepte, die niet onderdeel voor Marja op het oppunt van haar roem. Het was maar goed, dat ze niet alles gehoord had, wat er over dat korte lunchconcert gezegd was, behalve van de goede kritiek, waar ze kinderlijk gelukkig mee was geweest. Hoewel hij niet geloofde, dat de lof haar naar het hoofd zou stijgen, want ze was er diep van overtuigd, dat ze er nog lang niet was en na die eerste maanden, toen ze dronken was van haar verblijf in de stad, had ze gestudeerd en gespeeld met een taaie wil, die haar blijkbaar steeds weer over vermoeienissen en depressies heenhielp. Om mee, hij twijfelde er geen ogenblik aan, of Astrid zou de top bereiken. Na de les hield hij haar tegen, toen ze de anderen na wilde open.

"Astrid, ben je blij, dat je op de uitvoering kunt spelen?," vroeg hij vorsend.

"O ja, ik vind het enig," zei ze enthousiast en haar gezichtje werd opeens weer levendig. „Ik ben m'n ergste plankenkoorts toch kwijt, nu het éénmaal goed is gegaan en tussen zoveel anderen val ik gelukkig toch niet op."

Het klonk zo volkomen ongeunsteld, dat de grijze leraar er blij om was. Ze zou wel degelijk opvallen, dat wist hij nu al. Hij wist met

een zekerheid, die aan helderziendheid grensde, dat ze ééns het publiek, dat de muziek liefhad zoals zij, de hele wereld veroveren zou. Totaal onkundig van de gedachten die haar leraar over haar toekomst had, liep Astrid naar buiten, waar ze zoekend rondkeek naar Wendy. Ze zag haar al gauw, in gesprek met Imelda. Hoe kwam die nu weer hier? Hè, wat ongezellig was dat nu!

„We kwamen elkaar tegen,” merkte Wendy op, haar ogen seinden een vlugge boodschap naar Astrid. „Heavens, kind, moeten we met die loodzware tas van jou gezellig de stad ingaan?”

„Tja, die kunnen we misschien beter even thuis gaan brengen,” Astrid hees de zware tas hoger op haar heup. „Ik heb alles wat erin zit hard nodig, zie je.”

Imelda, die in hetzelfde stadsdeel woonde liep met hen mee, ze praatte druk met Wendy, die ze totaal in beslag nam, maar ze negeerde Astrid. Het was niet alleen opvallend, het was razend onbeleefd. Ze had in de buurt van de muziekschool moeten zijn en ze had de verleiding niet kunnen weerstaan om te gaan kijken of Vincent Astrid misschien kwam halen, maar ze had Wendy ontmoet. Een door jaloezie gekweld mens is diep ongelukkig, omdat jaloezie iedere handeling beïnvloedt en iedere goede ingeving vertroebelt. Imelda was jaloeers, en verwend kind als ze was, ze had nooit geleerd haar grillen te bedwingen en zichzelf rekenschap te vragen van haar daden. Ze had geen zelfbeheersing en misschien was het, buiten de steeds zekerwordende gedachte, dat Vincent van Astrid hield, juist Astrids houding en zelfbeheersing, waaraan ze zich steeds opnieuw ergerde. Ze kon eenvoudigweg geen vat op Astrid krijgen. Ze kon het meisje beledigen, negeren, maar ze wist, dat ze beslist geen reactie zou krijgen in de vorm van sarcastische opmerkingen of een beledigende houding. Het gleed Astrid af, ze liep ongeïnteresseerd naast hen, ze luisterde niet eens en was blijkbaar ver weg met haar gedachten.

Het was zonnig en druk, zoals altijd op zaterdagmiddag en de tram was overvol, zodat ze met moeite een plaats op het balkon veroverde. „Toe, ga eens een beetje naar binnen,” verzocht Astrid, ze keek Mel vragend aan.

Ze stonden praktisch tegen elkaar aangedrukt, toen bukte Astrid zich om de loodzware boekentas op de grond te zetten, die ongelukkige wijs op Mels voet terecht kwam. Dat was, tezamen met de dichte aandraking van Astrid, die ze verafschuwde, teveel voor de licht ontvlambare Mel.

„Zeg, kijk uit,” snauwde ze.

Het volgende ogenblik was er een, dat Wendy haar levenlang niet vergat. Het ging alles razend snel. Ze hoorde een snerpende gil, toen begonnen alle passagiers te schreeuwen en de bestuurder van de tram remde heftig. Astrid was achterover uit de rijdende tram geslagen.

„Astrid.... Astrid....” In doodsangst rolde Wendy de tram uit, ze struikelde over muziekboeken en een tas, er waaiden losse vellen over de straat. Ze zag het niet bewust en toch wist ze dat naderhand allemaal.

„Ga weg.... ga weg.... laat me er door!” Ze duwde zich met niets ontziende ellebogen door de toestromende mensenmenigte heen. Er zat een politieagent bij Astrid geknield, een andere duwde de mensen achteruit.

„Astrid.... is ze.... is ze dood!” Ze knielde aan de andere kant en nam het slappe handje, dat machteloos op de grond lag in de hare. De andere arm lag verwrongen onder Astrid.

De politieman keek even naar het bleke gezichtje tegenover hem, dan schudde hij zijn hoofd.

„Nee, ze is niet dood, maar eerlijk gezegd, ze is er erg aan toe. Hebt u gezien hoe het gebeurde?”

Wendy zat daar maar, met Astrids hand in de hare, ze staarde de man tegenover haar aan. Haar lippen trilden en haar ogen waren zo boordevol angst en ellende, dat de agent even aarzelde, maar dan herhaalde hij toch zijn vraag.

„Ze.... ze viel uit de tram,” zei Wendy dof, dat was alles wat ze uit haar konden krijgen.

Een kwartier later werd Astrid het ziekenhuis binnengebracht.

Ondanks haar ontredde ring had Wendy verzocht zelf de boodschap naar huis te mogen doorgeven. Met trillende vingers draaide ze het nummer van tante Mieks huis.

„Vincent?” Hij hoorde Wendy's stem heel zwak en ver. „Wil jij je moeder en.... en Astrids tante waarschuwen.... Astrid ligt in het ziekenhuis.”

„Wat zeg je?” Ze hoorde de paniek en de dodelijke angst in zijn stem, maar ze kon het niet voorzichtig vertellen, ze voelde zich inwendig verscheurd. „Ze is uit de tram gevallen en ligt zwaargewond in het grote ziekenhuis. Kom maar direkt.”

De verbinding werd bruusk verbroken. Mevrouw Ewouts kromp ineen, toen Vincent haar bij de schouder greep, maar het was meer

van schrik om de uitdrukking van zijn gezicht en het radeloze verdriet in zijn ogen.

„Astrid.... moeder, ze ligt in het ziekenhuis!” Het klonk schor. Bijna tastbaar zag hij Astrid staan, zoals ze vanmorgen aarzelend en hoopvol had gewacht of hij haar weg zou brengen en daarna daartrieste gebaar. Genoeg om een leven lang spijt van te hebben.

Mevrouw Ewouts trachtte kalm te blijven, nu ze voor het eerst haar leven niet op Vincent kon bouwen.

„Vin, kan ik misschien beter Onno bellen?,” vroeg ze. „Dan moet hij het maar aan tante Johanne gaan vertellen.”

„Ik wéét het niet, moeder!” Het was een noodkreet. „Doe maar wat u wilt, maar schiet in vredesnaam op!”

Zonder verder vragen belde ze Van Voorde op, die hevig geschrokken, direkt beloofde dat hij overal voor zou zorgen. „Ik breng Astrid en tante zelf,” besloot hij.

Aangezien Vincent beslist niet in staat was om zonder ongelukken zijn wagen te besturen, belde mevrouw meteen een taxi, zodat ze twintig minuten na het gesprek met Wendy in het ziekenhuis waren. Ze vonden er Wendy, anders altijd zo rustig en flink, volkomen over haar toeren heen. Er was nog geen nader bericht over Astrids toestand.

„Arm kind, ben je zo geschrokken?” Mevrouw Ewouts boog zich over haar nichtje, dat zielig ineengedoken in een stoel zat.

„O....” Wendy kreunde, toen verborg ze met een huivering van intense afschuw haar gezicht in haar handen. „Nooit vergeet ik het meer.... het was.... èrger dan jullie begrijpen kunnen....”

„Hoe is het gebeurd?,” vroeg Vincent. „Jij was er toch bij?”

Wendy schrok op, ze kromp opnieuw in elkaar en haar ogen werden groot als van iemand, die iets ontzettends ziet gebeuren. Mevrouw Ewouts legde snel haar hand op die ogen.

„Toe liefje, niet zo staren!,” smeekte ze. „Hou je goed.”

„Er is levensgevaar?” Dat was opnieuw Vincents stem, waaruit al leven en warmte geweken leek.

Wendy knikte alleen maar. Ze kon niet huilen, maar om haar hoofd knelde een band, die steeds vaster aangedraaid werd. Na lang wachten, het duurde drie kwartier, maar het leek een afgrond van eindeloze uren boordevol ellende, ging tenslotte de deur open. De chirurg keek onderzoekend naar de drie gezichten, die voor zich spraken.

Ze leeft," zei hij snel. „Maar erg is het wel. Een zware hersenschudding, gelukkig geen schedelbasisfractuur, verschillende kneuzingen, en gebroken arm en twee gebroken vingers."

Ook dat nog!" Mevrouw Ewouts wrong haar handen. „Natuurlijk, het voornaamste is, dat ze leeft, maar haar handen... och, dat is zo vreselijk voor het kind."

De dokter trok vragend zijn wenkbrauwen op.

Ze is pianiste," zei Vincent kort. „Ze ging een grote toekomst tegemoet."

Tja... er valt toch niets van te zeggen, of het in orde komt of niet. Het is weer een extra complicatie voor later. Voorlopig is het de grootste zorg om haar in het leven te houden."

Mogen we haar zien?," vroeg Mevrouw Ewouts zacht.

De dokter aarzelde even, dan haalde hij de schouders op.

Zolang een patiënt in levensgevaar verkeert is er doorlopend bezoek. U kunt even gaan kijken, maar ze is nog niet bijgekomen... en dan... blijf jij maar liever hier, jongedame!"

Hij legde zijn hand op Wendy's schouder. Natuurlijk was het heel erg, wat ze had meegemaakt, maar dit meisje was abnormaal overtuurd. Vreemd, ze leek hem toch geen nerveus type. Volkomen verslagen en uitgeput. Op dat ogenblik ging de deur open en Wendy keek lusteloos op.

„Onno!" Ze struikelde op hem toe, ze zag tante Johanne niet, die bleek, maar beheerst met de chirurg praatte. Hij nam de oude dame mee de kamer uit.

„Kind, wat ontzettend!," zei Onno. „Wat een ramp, Wendy... Wendy dan toch... wat heb je... ben je zo geschrokken? Och ja, jij was er immers bij!"

Wendy kreunde, ze verborg haar gezicht tegen zijn schouder en langzamerhand begon hij ongerust te worden. Hij kende zijn flinke Wendy te goed om te geloven, dat dit alleen schrik was. Er kwam gewoonweg geen redelijk woord over haar lippen. Ze leek wel verdoofd en ze was bang. Bang? Belachelijk... waarvoor was ze dan bang?

Er werd op de deur geklopt. Een verpleegster keek naar binnen. „De politie wil juffrouw Mackenberg nog even spreken in verband met het ongeluk van freule Van Domershoven," berichtte ze.

„O nee, géén politie!" De verpleegster zag het aan voor de uiting van iemand die erg geschrokken is en rust verlangt.

Onno was minder goedgelovig, hij voelde Wendy ineenkrimpen. „Ik heb alles verteld wat ik wist. Ze is gevallen, achterover... h... was druk... misschien hield ze zich even niet vast, door die boeketas... dat is alles, Onno.”

„Goed, dan vertel je dat maar en nu flink zijn, alsjeblieft.” Zijn stem klonk streng.

Zo goed en zo kwaad als het ging worstelde ze zich met Onno's steun door het eenvoudige verhoor heen. Ze maakten het haar ook niet lastig. Waarom ook? Ze hoorden de stappen van de agenten wegsterven in de holle gang en het bleef heel lang stil tussen de twee jonge mensen in de kamer. Toen liep Onno naar zijn meis... toe en legde dwingend zijn hand op haar schouder.

„En nu de hele waarheid en gauw!,” gebod hij. Ze hadden gehoord van beiden Vincent gehoord, die de ziekenkamer verlaten had, tot tante Johanne binnengekomen was, omdat ze maar met twee tegelijk bij Astrid mochten. In zijn wanhoop kwam het hem onmogelijk voor, dat Astrid nog ooit zou praten en lachen. Ze was zo bleek en stil geweest, alsof er geen sprankje leven meer in haar zat. Hij leunde tegen de deur en toen drongen door de mist van verdriet toch Onno's woorden tot hem door.

„Ik kan het niet zeggen, het is zo ellendig...” Eindelijk brak Wendy de ondragelijke spanning in een gierende huilbui. Onno hoorde een geluid achter zich en keek verschrikt om.

„Sluit de deur en kom hier, Vin,” zei hij haastig. „Niemand hoort hier iets van te weten.”

Ze wachtten, uiterlijk geduldig, maar inwendig gespannen, tot Wendy kalmer was geworden. Nerveus draaide ze een kletsnat zakdoek in haar handen tot een prop, ze kuchte benauwd, dan zei ze h... zacht:

„Ik was er bij, maar er was nog iemand bij ons... Melda! As... hield zich niet vast, omdat ze haar tas neer wilde zetten en toen Mel gaf haar een duw, dáárdoor viel ze. Plotseling!”

„Wat zeg je?” De vraag viel als een pistoolschot, zo hard en scherp van Vincents lippen.

„Maar Wendy... kind!,” zei Onno ontzet. „Weet je wel, wat daar zegt?”

„O, schei toch uit!” Het klonk zo verdrietig, zo gekweld. „Dat is toch juist het ergste van alles. Ik vraag me af, hoe het mogelijk kan zijn. Ik vraag me af, of ik spoken heb gezien...”

Vincent boog zich over Wendy heen en legde met een dwingend gebaar zijn hand op haar schouder.

„Wendy, kijk me aan.”

„Ja, Vincent,” zei ze timide, haar ogen werden vastgehouden door zijn intense blik.

„Wendy, ben je je er ten volle van bewust, wat voor een beschuldiging je daar uitspreekt?”

„Je kent me toch, Vin,” zei ze vermoeid. „Zou ik zoiets lichtvaardig zeggen?”

„Nee, maar een mens kan zich vergissen,” hield Vincent aan.

„Ik heb me helaas niet vergist, Vin,” besloot ze zacht. „Ik... ik kan er verder niets van zeggen, geen oordeel vellen... dat is niet mijn taak. Ik heb het nu gezegd, omdat ik het niet verzwijgen mocht.”

„Kreeg je de indruk, dat ze het met opzet heeft gedaan?” vroeg Onno.

„Daar weet ik niets van,” Wendy haalde met een hopeloos gebaar de schouders op. „Ik zeg alleen wat ik zeker gezien heb. De zaak is zo al ernstig genoeg. Ik vraag me af... wat nu?”

„Wil je er voorlopig over zwijgen?” vroeg Vincent zacht. „Praten jullie er met niemand over. Ik zal het verder uitzoeken, dat beloof ik je. Je hebt er natuurlijk helemaal niet meer op gelet, waar Mel gebleven is?”

„Geen ogenblik. Het was zo'n verschrikkelijke nachtmerrie!” fluisterde Wendy. „Het had niet veel gescheeld of ik was zelf de tram uitgerold om vlug bij haar te zijn. We hebben tenminste één geluk gehad: Er reed gelukkig geen auto vlak bij de tram, want dan was ze beslist reddeloos verloren geweest.”

Onno zag Vincent huiveren en lijkkleek wegtrekken. Hij gaf Wendy's schouder een waarschuwend drukje. Een mens kon ook te veel te verwerken krijgen en al hield Vincent zich vrij rustig, hij was nuwendig kapot van narigheid.

Opnieuw ging de deur open. De beide dames kwamen binnen. Mevrouw Ewouts met roodbehuilde ogen, tante Johanne met een wit, stil gezicht, ze leek opeens jaren ouder geworden.

Even stonden ze stil bij elkaar, dan zei mevrouw Ewouts zacht: „Gaan jullie allemaal mee? Jullie blijven natuurlijk bij ons. Freule Van Domershoven ook. De toestand zal de eerste uren wel onveranderd blijven.”

„Goed, ik zal een wagen voor de dames bellen,” besliste Onno.

„Vincent moet nog ergens heen. Ik breng hem weg.”

Ze reden naar Mels kamers, maar daar was ze niet.

Onverwacht vertrokken. Ik denk naar haar ouders,” lichtte de hospiten in. „Ik kreeg de indruk, dat ze zich niet erg goed voelde.”

„Dat kan uitkomen,” dacht Vincent grimmig. „Maar al moet ik ik-weet-niet-waarheen nareizen, spréken zal ik je.”

Onno bleek er precies zo over te denken. Het was trouwens maar een half uur rijden.

Mels ouders kenden Vincent goed en ze keken verwonderd op, toen hij opeens voor hen stond.

„Ga maar alleen,” had Onno gezegd. „Ik wacht wel. Het is helemaal jouw zaak.”

„O, maar Vincent, je kunt Mel nu niet spreken,” protesteerde mevrouw Goverts. „Ze is ziek.”

„Mevrouw, ik móét Mel spreken. Het is werkelijk dringend,” hield Vincent aan. „U kent me toch genoeg om te weten, dat ik ernstige redenen heb, wanneer ik volhoud, dat ik Mel spreken moet vanavond nog. Vraagt u het haar maar en zeg haar, dat ze betrouwend kan zijn.”

Mevrouw Goverts zweeg, ze wrong nerveus haar handen. O, ze had immers direct aan Melda gemerkt, dat er iets bijzonders was voorgevallen, maar ze had niets uit het kind gekregen.

„Kun je niet zeggen wat er gebeurd is, Vincent?,” mengde mijnheer Goverts zich in het gesprek.

Vincent aarzelde even, dan knikte hij. „Zeker! Mel is overstuur omdat ze tegenwoordig was bij een ernstig ongeluk, dat ons huisgenootje Astrid van Domershoven, overkomen is. Zij alleen kan de juiste inlichtingen geven.”

„O, is het dat!,” zei mijnheer Goverts peinzend. „Ja, dan moet het maar. Ga haar roepen, Liesbeth, en zeg dat ze naar mijn kamer gaat.”

Mevrouw Goverts ging zwijgend naar boven en haar man bracht Vincent naar zijn kamer.

„Wacht hier maar even,” zei hij, terwijl hij naar de deur liep. Daar stond hij nog even stil en vroeg kort: „Steekt er méér achter de geschiedenis?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Vincent even kort.

Het duurde lang, zeker een kwartier, voor de deur openkierde. Mel binnenschoof, haar ogen heel groot in haar witte, verhuil

ezicht. Ze stond daar als een dier dat in de val is gelopen. Ze was zo zeer het verpersoonlijkte schuldige geweten, dat Vincent het niet eens nodig vond, om te vragen of Wendy's beschuldiging waar was.

Vincent, is Astrid... O, daarom zeg je niets... zeg dan iets... ik word gek. Roep de politie maar... laat me maar arresteren."

Haar stem kreeg een schrille klank, hoog en gejaagd.

Stel je niet aan, Mel," zei Vincent stroef. „Je hebt altijd ongestraft kunnen doen, wat er in je hoofd opkwam, maar ééns moet een mens verantwoording voor zijn daden afleggen. We draaien niet om de zaak heen. Heb jij Astrid uit de tram geduwd?"

Melda leek het niet te horen.

Hoe is het met Astrid?" Haar stem kreeg een gillende klank.

Stil, Mel, als je niet wilt, dat je ouders komen kijken," gebood hij. „Astrid leeft, maar ze is er erg naar aan toe en haar handen zijn dusdanig gewond, dat het met haar pianocarrière wel gedaan zal zijn. Een prachtig resultaat, hè Melda?"

Nee... nee... dat niet!," fluisterde Melda, toen viel ze op een stoel bij de tafel neer en begon te snikken met lange, gierende uitroepen. Vincent kon er niets aan doen, hij voelde geen medelijden, alles in hem leek verdord en koud. „Ja, de waarheid is hard," zei hij. Deed je het met opzet, Melda? Zeg het toch!"

Ja, die duw gaf ik haar met opzet, maar niet met de bedoeling dat ze uit de tram zou vallen, Vincent... zo doortrapt slecht ben ik niet," snikte Melda. „Dat geloof je toch wel?"

Ik geloof je als je zegt, dat je niet die bedoeling had en daar ben ik blij om, maar toch is de zaak me niet duidelijk. Vertel me nu eens wat er gebeurd is."

Wel, als je dan alles moet weten... ik was jaloers op Astrid, vanaf het begin!," viel ze heftig uit. „Ik kan er niets aan doen, dat ik zo ben... altijd geweest. Ik kreeg altijd wat ik hebben wilde, mijn leven lang. Ik wilde altijd alles hebben wat een ander kind had... vroeger en dan kréég ik het ook. Ik wist niet beter of het hoorde zo. Je moet niet denken... dat ik... dat ik m'n ouders de schuld geef... ze verwennen me schromelijk, maar ik... wel, ik kon het niet hebben, mijn karakter verdroeg het niet, dat is de hele zaak. Op school kon ik het niet verdragen als een ander meisje een mooiere jurk aan had dan ik... zo ging het door. Toen kwam jij, Vincent en..."

ze maakte een hulpeloos gebaar met haar handen.

„Het was, achteraf bezien, mijn eigen schuld. Ik wilde veroveren wat geen ander meisje veroveren kon. O nee, jij flirtte niet, je was doodsimpel een trouwe vriend. Toen kwam Astrid en misschien had je dat zelf nog niet eens zo door, maar je bent vanaf het eerste ogenblik bezweken voor haar, zodra ze met Wendy binnen kwam. Ik wist wel, waarom je wegging...”

„Er waren zoveel dingen,” zei Vincent zacht. „Je zat Astrid aan dwars. Dat je die plaat van haar moeder brak, was dat toeval? Of je goede vrienden met haar werd, toen ik in Salzburg zat, was dat toeval, Mel?”

„Nee,” bekende ze diep beschaamd. „En toen... vanmiddag... kon niet tegen haar op. Ze bleef altijd zichzelf. Ze heeft iets, wat je niet aan kunt leren. Ze heeft talent... en... jou...,” het laatste woord werd gefluisterd. „Ik was jaloers, omdat jullie op dat moment samen in de wintertuin waren en zo... zo kwam het, dat ik vanmiddag zo boos was. Ik ergerde me aan Astrids rustig negatieve manier, waarop ik haar over het hoofd zag. Toen stond ze op het balkon in de tram heel dicht bij me en ze zette per ongeluk die loodzware boekentas op mijn voet. Dat was de druppel waardoor door de emmer overliep. Ik was blij, dat ik eindelijk een reden had om nijdig uit te vallen. Ik zei: 'kun je niet uitkijken' en gaf haar een duw, die harder aankwam dan ik dacht en bovendien verloor ze haar evenwicht, omdat ze los stond, doordat ze nog met die tas bezig was... zó is het gegaan, Vincent, dat kan ik zweren.” Het bleef heel lang stil, een kleine wekkerklok op het bureau tikte het raam tikte fel en hard de minuten af.

„De politie heeft natuurlijk gevraagd hoe het is gegaan,” continueerde Mel.

„Ja,” Vincent haalde de schouders op. „Maar toen wisten we niet, wat er gebeurd was. Wendy heeft het gezien, maar ze heeft alleen maar gezegd, dat Astrid haar evenwicht verloor. Je kon gerust zijn, Mel, we zullen niet gaan vertellen, dat jij het deed. Ik hoop, dat je genoeg hebt aan je geweten. Ik denk, dat Wendy en Onno het met me eens zullen zijn, als ik hen voorstel om je te sparen en eigenlijk is het meer dan je verdient. Slecht ben je niet, maar een ongeremd kind... ja, dat ben je wel, helaas... onevenwichtig op een vreselijke manier. Juist omdat je niet slecht bent, zal je geweten je ergste boete zijn. Niet dat ik daar blij om ben, Mel, maar ik weet dat het zo zijn moet. Je schuld is zwaar, ook

strijd beter mocht worden... wat zal zij door moeten maken als hoort, dat ze niet meer spelen kan." Opnieuw bleef het een tijd stil, dan zei Melda dof: „Wat moet me haten, Vincent... dat kan niet anders." Toen je daar straks huilde had ik geen medelijden met je," bekende Vincent. „Maar nu heb ik dat wel... als ik me indenk, waar je jouw ongeremde ijverzucht je gebracht heeft. We moeten er nu maar het beste van hopen, Melda."

Hij liet haar achter in de kamer van haar vader en beneden klopte op de deur van de zitkamer. Melda's ouders keken hem angstig aan, ze vonden geen van beiden woorden.

Gaat u maar naar Mel toe. Ze heeft nu behoefte aan haar ouders, aan steun... en... aan mensen, die haar kunnen begrijpen en verstaan, haar ouders...," zei hij zacht.

Melda's moeder liep regelrecht naar boven. Mijnheer Goverts liet Vincent uit, hij vroeg niets. Zacht sloot hij de deur, dan keerde hij langzaam om en beklom de trap.

X.

DE VLEUGEL ZWIJGT.

Zonlicht, dat langs hoge witte muren sijpelde... gebroken zonlicht. De afgrond was donker en koud, maar daar boven scheen toch licht. Maar wist Astrid, dat ze bij dat licht wilde komen, daar was het zacht en warm. Ze probeerde haar ogen open te houden, want als ze dicht deed, dan viel ze telkens opnieuw... ze viel... heel diep! Dan doezelde ze toch weer weg. De volgende keer hoorde iemand naast haar zeggen: „Nu komt ze bij..." Wie kwam er en wat bedoelden ze?, vroeg ze zich af... het zonlicht was er nog steeds.

Vallen... ik wil niet vallen...," mompelde ze.

Ze valt niet, hoor. Je ligt rustig in je bedje," zei een kalme stem. „Wil je iets drinken?"

Ja, zo'n dorst!," fluisterde ze. „O, mijn hoofd!"

Toen ze weer wakker werd was het licht er niet meer en het was nog langzaam ontwaken. Met een gil werkte ze zich overeind. Direct was er iemand aan haar bed. Een verpleegster, dacht ze verwilderd. Waar was ze dan? Ze had gedroomd dat ze viel... het was ver-

schrikkelijk, ze deed niets dan vallen. Hoe kwam dat toch? Ze hoorde de sussende stem wel, maar reageerde er niet op. Ze voelde zich zo vreemd en pijnlijk. Haar ogen gleden langs het bed. „O, mijn handen!” Het was een jammerende gil. „Ik voel ze niet zijn ze weg... zijn ze weg?”

„Wel nee, kindje. Alle tien je vingers zijn helemaal compleet. Suster de verpleegster haastig. „Je bent gevallen en je hebt je handen geschaafd, dat is alles. Toe, niet zo erbarmelijk huilen.”

De zuster had haar handen zo vol met haar patiënte, dat ze niet eens de kans had om een spuitje te gaan halen, zodat het kind ten minste weer in slaap zou vallen. Ze was zo vreselijk onrustig, dat ze haar geen seconde alleen durfde laten.

„Ik wil niet slapen... ik wil hier niet blijven,” snikte Astrid. „Maakt me maar wat wijs... ze hebben me weer alleen gelaten waar zijn ze nou?”

„Wie dan, kindje?,” vroeg de al wat oudere zuster sussend.

„Vincent...,” zei ze duidelijk. „Vincent moet komen.”

„Zodra het licht is,” beloofde de zuster. „Maar dan moet je nu gaan slapen.”

Ze dommelde pas weer in, toen de zuster haar een spuitje had gegeven. Met de gedachte waarmee ze was gaan slapen, werd ze ook weer wakker.

„Vincent... Vincent moet komen,” bleef ze vragen.

De dokter keek peinzend naar het onrustige gezichtje.

„Als ze naar hem vraagt, riep hem dan,” zei hij kortaf. „Ik verzeker u, dat hij er binnen tien minuten is.”

Hij wist wat hij zei, want veel later was het niet voor Vincent ziekenkamer binnenkwam.

„Vincent... nou is alles voorbij!,” snikte Astrid zielsbedroefd. „Mijn handen! Wat is er met mijn handen... ze maken me maar wat wijs, is het niet?”

Vincent boog zich over haar heen met stralend gelukkige ogen. „O, liefste, wat een geluk, dat je bij ons... bij mij blijft,” fluisterde hij. „Ik heb zo vreselijk in angst gezeten. Ik was zo bang voor het bel en de telefoon... o, Astrid toch... en je handen... die zullen wel weer in orde komen. Je hebt je vingers allemaal nog, dat is de hoofdzaak.”

Nu Vincent het haar verzekerde, geloofde ze het pas en het scheelde haar voorlopig gerust te stellen.

Vincent streek zacht door het blonde haar, dat in een kinderlijke lecht op haar schouder lag, hij vroeg zich bezorgd af, wat ze zich aan het ongeluk herinnerde. Het leek wel alsof ze zijn gedachten pving.

Kom dichterbij, Vin," vroeg ze zacht en toen hun ogen elkaar o dicht genaderd waren, dat ze hun beeld weerspiegeld zagen, kwamen, als een zucht de woorden, die hij meer ried dan kon horen: Weet je waardoor ik ben gevallen?"

Vincent knikte alleen even.

Mel," zei ze angstig. „Ja, maar het was een ongeluk, Vin... een rare samenloop van omstandigheden... weet iedereen het... o, ik loop van niet... er moet niet over gepraat worden... helpt immers och niet."

Alleen Onno, Wendy en ik..." Vincent drukte zijn wang liefzond tegen de hare. „Tob er maar niet over, het is in orde met Mel. Ik ben blij, dat je niet wraakgierig bent, mijn kleintje."

Nee... als ik haar maar niet meer hoef te zien," het klonk smeend, ze begon weer onrustig met haar hoofd te gooien. „Ik droom smaar van vallen in de diepte en... en... ook van dat bal. Als Mel niet gezegd had, dat jij niet gebonden wilde zijn..."

Het duizelde Vincent. Alweer Mel... altijd Mel... als Astrids wade genius op de achtergrond.

O, dom meisje," zei hij met een diepe zucht. „Ik wilde je niet ragen, omdat je carrière vóór ging en ik je studie niet in de weg ilde staan..."

Dat meende ik immers niet," Astrid keek hem bedroefd aan. „En u is alles anders. Ik kan nooit meer spelen, dat weet ik.... en ik eb niemand, alleen tante Johanne en die is zo oud..."

Vincent stond heel stil. De dokter had hem op het hart gedrukt m Astrid te kalmeren en bij te staan. Het leek er veel op, dat hij ar nog meer van streek bracht. Hij wist, dat het de waarheid ras en dat ze waarschijnlijk nooit meer zou spelen. Waarom zou ij dan niet doen, wat hij met heel zijn hart verlangde?

Je hebt mij toch, liefste," zei hij teder.

Voorgoed?" vroeg ze. „Of zeg je dat alleen maar omdat ik ziek en en je medelijden met me hebt?"

Dat zeg ik, omdat ik meer van je houd dan van iemand op de ele wereld en omdat ik niet wil, dat je je nog ooit eenzaam behoeft e voelen. Wij horen bij elkaar, meisje... voorgoed." Hij kuste

haar zacht. „Zo, en nu spelen we nooit meer verstoppertje, liefschat.”

De verpleegster kwam weer binnen, ze zei verwijtend: „Dat is erg lang bezoek geworden, hoor.”

„U mag niet op hem mopperen,” verdedigde Astrid. „Er was zoveel te zeggen.”

„Aha....,” zei de zuster alleen, toen Vincent zich diep over het patiëntje heen boog om met een kus afscheid te nemen.

Astrid sliep tevreden in en ze werd eerst tegen de middag weer wakker. Het eerst wat ze zag, was een enorm boeket rode rozen, natuurlijk van Vincent. De dokter en de zuster plaagden haar gezellig en ze verzekerden haar, dat Vincents bezoek beslist wonderen had verricht.

„Geen wonder, hij werkt met geneesmiddelen, die niemand anders kan toepassen, tenminste niet met zoveel succes,” merkte de zuster droog op.

„We hebben het gewonnen, hoor.”

De dokter knikte het patiëntje, dat dagenlang een zorgenkindje was geweest, hartelijk toe.

Vanaf die dag kwam het herstel, maar er kwamen dagen, dat Astrid zo diep in de put zat, dat zelfs Vincent haar niet kon helpen. Ze had een kleine reisradio naast haar bed staan en op een middag vonden Wendy en Vincent haar, luid roepend om de zuster. Uit de radio vloeiden de lieflijke klanken van de nocturne van Chopin in de kamer in, dezelfde die Astrid had gespeeld op het lunchconcert. „Doe weg... doe weg...” Ze drukte haar verbonden handen tegen haar oren. „Ik wil het niet horen....”

Vincent draaide de radio af, het was vreemd stil opeens. Astrid zakte kreunend in de kussens, ze klemde zich snikkend aan Vincents vast en die avond had ze verhoging, tot grote onrust van de hele familie.

„Weg met de radio,” maakte Vincent een herhaling onmogelijk en hij nam het ding zelf mee.

Zijn werk aan het nieuwe boek vlotte in die weken ook helemaal niet, hij kon zich eenvoudigweg niet concentreren. Was er toch maar iets, dat haar over die depressie heen kon helpen, dacht hij triest. Iets, waardoor ze zou voelen, dat ze toch nog wel tot iets goeds in staat was.

Toen kwam hij een vriend van hem tegen, die in het radiobedrijf

verkte en hij hoorde van een wedstrijd, waarvan de inzendingstijd nog niet verstreken was.

Het gaat om een doodsimpel liedje, met aardige muziek, als het naar ècht is. . . . een stemmingsbeeld geeft," zei Ten Hoge geïrriteerd. „Ze moeten onder motto ingestuurd worden. Dat motto is gewoonlijk wel in orde, maar voor de rest is het 'hou' en 'trouw' of 'ik zal aan je denken en mijn hart aan je schenken'. Bar origineel. We verwachten geen dichtkunst met een grote D en dito K, maar dit is te erg!"

Op de laatste dag kwam er ook nog een liedje binnen, een pretentieus geval op een lieve melodie, waarin zonder moeite of fantasie het ruisen van de lentewind door de bomen te herkennen viel. Het droeg de naam 'Lente-Nocturne' en het was ingestuurd onder het motto 'tempus fugit' (de tijd vliegt).

Intussen ging Astrid langzaam vooruit. Over gebrek aan belangstelling behoefde ze waarlijk niet te klagen, maar de bezoeken van Vincent en Wendy had ze het liefst. Ze wisten beiden zo goed, hoe ze haar af moesten leiden en Wendy kon zo heerlijk enthousiast vertellen over haar beschermelingen, waarmee ze meestal nog contact hield, als ze al in hun nieuwe vaste woonplaats waren neergestreken, waar de mensen de gezinnen meestal vol begrip en goedheid in hun midden namen.

Als Onno en ik over drie maanden gaan trouwen, ben je weer helemaal beter," troostte Wendy. „Dan gaat er een geheel nieuwe wereld voor je open, Astrid."

Ja, behalve mijn vingers," zei Astrid bitter. „Twee vingers van mijn rechterhand dóén het eenvoudig niet meer."

Er zal altijd iets te wensen blijven, hoor." Wendy zag, hoe Astrid verbaasd naar haar keek en ze ging verder:

Ja, als jij had kunnen blijven spelen, dan zou je Vincent niet gehad hebben, dat wéét je en hij meende het. Denk daar nu eens over na en probeer eens om niet alles te willen hebben. Vincent doet alles om jou weer blij en gelukkig te maken en jij werkt niet mee. Je huilt en je lamenteert nu al weken achter elkaar. Wordt het geen tijd, dat je ook eens aan hem denkt?"

Dit waren geen zachte woorden, ze sloegen raak, maar ze hielpen, omdat ze de simpele waarheid bevatten. Wendy had gelijk! Ze was bezig haar verdriet te koesteren, terwijl ze ondanks alles, nog zoveel had om dankbaar voor te zijn. Ze behoefde immers nooit meer een-

zaam te zijn en haar leven kon goed en rijk worden, zodra ze weer open stond voor het vele, dat God haar gegeven had.

Op de dag na Wendy's bezoek kwam de zuster na het rustuur binnenwandelen met het radiotoestelletje onder haar arm. Astrid zakte overreind, ze trok verbaasd haar wenkbrauwen op. „Krijg ik het terug? Nou, ik vind het wel leuk, maar er zal wel wat zwaaien aan mijn verloofde vanavond komt. Van hem mocht het toch niet meer. „Och, dat is al weer een tijd geleden,” zei de zuster, die verzweeg dat ze het ding juist terug bracht op Vincents verzoek.

„Nou, het is wel nodig, want ik verveel me,” deelde Astrid knorrig mee. „Ik word dol van het liggen, slapen en lezen. Wanneer mag ik nou eigenlijk naar huis? Zes weken is een lange tijd en dat komt nog bij, dat ik helemaal geen afleiding heb. Ik wou, dat ik me maar met een hele troep op een zaal gelegd hadden, veel gezelliger dan alleen.”

De zuster keek peinzend de zonnige lichte kamer door, boorde in de bloemen en van alle comfort voorzien.

„Je bent een ondankbaar nest,” zei ze fors.

„Dat denkt u maar,” Astrid leek helemaal niet onder de indruk van de vermaning. „Het is eenzaam en ik houd niet van eenzaamheid. Het is wel prettig om eens een enkele keer alleen te zijn en dat te kunnen denken, maar zes weken is te veel.”

„Daar staat tegenover, dat jij niet afhankelijk bent van bezoeken zoals zaalpatiënten,” gaf de zuster lakoniek terug. „Je kunt niet bang paald zeggen, dat je verwaarloosd wordt. Je ziet alles nog erg somber hè Astrid?”

Astrid knikte alleen maar, ze keek naar de geblesseerde vingers, die er uitzagen alsof ze niet van haar waren, zo gezwollen en stijf. Soms kwam het haar allemaal zo ongelooflijk voor, dat één seconde een heel leven kon veranderen en in een andere richting dwingen. Ze had eindeloos nagedacht over Wendy's woorden: 'Je kunt niet alles hebben'. Ze wist, dat het waar was. Ze beseftte maar al te goed dat Vincent tot andere gedachten was gekomen door het ongeluk. Hij was immers geen onbekende in muziekland en daarom had hij ten volle beseft, hoezeer een jong mens door de muziek in beslag wordt genomen, als het doel het concertpodium is. Astrid vroeg zich ernstig af, of ze dan gelukkig zou zijn geweest. Vincent betekende voor haar oneindig veel meer dan een knappe, vlotte man, waar ieder meisje gemakkelijk verliefd op kon raken. Hij had haar altijd

bed begrepen en hij alleen kon dat eeuwige gevoel van eenzaamheid wegnemen, omdat ze voelde, dat ze werkelijk bij hem hoorde, bij hem alleen, ondanks de vele vriendschap, die ze ondervonden had, ondanks tante Johannes stugge, maar goedgegemeende liefde.

"Ik weet, dat je nu aan je handen denkt," ging de zuster verder, "et was bijna een antwoord op Astrids gedachten. „Maar kun je niet geloven, dat God weet, wat goed voor je is?"

"Ja, dat wel," Astrid zuchtte diep. „Dat klinkt eenvoudig genoeg, een gelovig mens móét er zo over denken, maar ik geloof, dat je moet léren om te zeggen in volle overgave: Zo is het goed, Heer, omdat Gij het zo wilt."

De zuster klopte haar even liefkozend op de smalle schouder. „Je bent geen ondankbaar nest. Ik neem m'n woorden terug, hoor. Wat weten we toch weinig van elkaar, wij mensen, al gaan we dag in dag uit met elkaar om."

Dan liet ze haar patiënte alleen. Astrid deed geen moeite om de radio aan te zetten. Tante Johanne en mevrouw Ewouts kwamen vroeg op bezoek, gevolgd door Wendy's moeder met Ineke, die voor het eerst mee mocht. Aarzelend legde het kleine ding een grote bos bloemen op het bed.

"Zelf geplukt, met lange steeltjes," zei ze, haar oogjes gleden door de kamer. „Ik vind het hier wel mooi, niks akelig. Ben je weer bijna beter, Astrid?"

"Ja, hoor, ik zal wel gauw naar huis mogen, maar ik ben erg blij, dat je me bent komen bezoeken en bedankt voor de prachtige bloemen. Wil je ze voor me in een vaasje zetten, Ineke? Dan kunnen ze dicht bij me op het tafeltje staan."

"Ze was zo vol van haar bezoek aan jou." Mevrouw Mackenberg oogde zich over Astrid heen en kustte haar.

Ineke had met de hulp van de zuster de viooltjes in een vaasje gezet, dat ze voorzichtig vlak bij Astrids bed plaatste.

"Mooi, hè?," zei ze tevreden en dan, heel zacht en medelijdend: "Heb je nog èrg zere vingertjes, Astrid?"

"Ja, schat, dat nog wel, hoor." Astrid glimlachte een beetje pijnlijk. "Wat zeggen de doktoren van je hand?" Mevrouw Mackenbergs stem klonk volmaakt natuurlijk en rustig.

"De foto's waren goed," Astrid haalde de schouders op. „De rest is een kwestie van tijd, maar.... ik koester heus geen illusies."

"Geen wonder," zei mevrouw lakoniek. „Toen ik mijn enkel gebro-

ken had, dacht ik, dat ik nooit meer zou kunnen lopen en toen rondstropelen mocht, was ik er weer van overtuigd, dat ik nog goed zou kunnen lopen zonder stokken. Mijn enkel leek wel van beton, toen het gips er af ging. In die moedeloosheid sta je dus niet alleen. Wat die foto's betreft, bedoel je zeker de foto's die gemaakt werden voor het gips erom ging. Er worden natuurlijk opnieuw foto's gemaakt als dat eraf gaat."

"Eén van de volgende dagen waarschijnlijk." Astrid bekeek peinzend haar hand. "Het zal heus niet zo leuk zijn, denk ik."

"O, nee, voorlopig niet," voorspelde mevrouw Mackenberg. "Je moet maar niet teleurgesteld zijn en ook niet wanhopig. Ik vind, dat er, alles bij elkaar, nog behoorlijk onbeschadigd af bent gekomen. Het bezoek van de altijd opgewekte mevrouw Mackenberg en de grappige Ineke hadden Astrid goed gedaan, zodat Vincent haar een opgeruimd humeur vond.

"Vin, ik heb de radio terug," was het eerste wat ze zei.

"Ik begroet de mensen eerst als ze binnenkomen," Vincent boog zich over haar heen, hij kuste haar stevig en nadrukkelijk. "Dag juffertje, onrust."

"O, Vincent, lieverd!," fluisterde ze, haar armen om zijn hals. "hou zo vreselijk van je."

"Ja?" Vincent streelde het zachte blonde haar, hij werd niet bepaald verwend door liefdesbetuigingen van Astrid.

"Je zegt dat net, alsof je eraan twijfelt." Het klonk vrij scherp.

"Nee hoor, dat toch niet," suste Vincent. "Kruidje-roer-me-niet."

"Waarom zeg je dan nooit, dat je om mij geeft" wrokte ze. "bent.... nou ja, precies m'n grote broer. Als je soms alleen maar medelijden met me hebt.... dat hóéft niet, hoor. Je...."

De rest van de opstandige woorden werd gesmoord in de meermalen overtuigende omhelzing, die Astrid ontvangen had.

"Je zei toch 'medelijden', hè?," vroeg Vincent. "Zeg nooit meer zulke onwijze dingen alsjeblieft."

"N.... nooit m.... meer," stotterde een verbijsterde Astrid.

"C dat dacht ik ook. Nu moet je eens even luisteren, jongedame. Die radio, waar jij je zo over verwonderd hebt, is hier teruggelaten komen op mijn verzoek."

"En je hebt zelf....," begon Astrid.

"Je zou luisteren," herinnerde Vincent streng, hij legde zijn hand op haar mond. "Je kunt die afleiding nu best gebruiken, je bent

erker geworden. Er is juist vanavond iets aardigs. Zullen we er
men naar luisteren?"

Astrid zuchtte. Ze begreep er niets van! Hadden ze elkaar zo weinig
e zeggen, dat ze tijdens het kostbare bezoekuur braaf samen naar
e radio moesten gaan zitten luisteren? Het kon natuurlijk wel
interessant zijn, zo'n uitslag van een wedstrijd, vooral wanneer het
rkest de bekroonde liedjes speelde. Langzamerhand drong het tot
aar door, dat ze de zaak weer erg egoïstisch bekeek. Als Vincent,
ie door zijn werk hier nu belang in stelde, die uitzending graag
ilde beluisteren, was er toch ook geen reden om een lang gezicht
e trekken. Vincent hield immers altijd met haar wensen rekening,
us zou het beslist geen overbodige weelde zijn als zij dat nu eens
met de zijne deed.

Goed hoor, Vin," zei ze lief. „Dat lijkt me best aardig."

De uitzending boeide haar ook direct. Ze begonnen met de vijfde
rijs.

Aardig," oordeelde Vincent. „Alleen wat te veel hou-en-trouw.
Weinig origineel, maar het ding dóét het toch wel."

Het liedje was ingezonden onder het motto 'Amor Vincit Omnia',
n de auteur bleek een man te zijn.

Hoe bestaat het!," verwonderde Astrid zich. „Zo'n sentimenteel
ng, onder het motto 'Liefde Overwint Alles!'" Ze luisterde nog
ven. „O.... nou ja, hij zegt, dat de componist pas achttien is....
an bèn je zo!"

Vincent schoot in de lach om haar wijsgerige toon. Ze beoordeelden
chtereenvolgens de vierde, derde en tweede prijs. „En nu, dames
n heren, heb ik dan het genoeg de eerste prijswinnares bekend
e maken. Het lied werd ingestuurd onder het motto 'tempis fugit',
aarachter zich mejuffrouw Astrid van Domershoven verschuilt."
Astrid zal daar heel stil en bleek, ze tastte blindelings naar Vincents
and, ze hoorde helemaal niet waarom 'Lente Nocturne' bekroond
was.

Maar ik begrijp niet....," begon ze moeilijk. „Dat heb ik....
at heb ik zo maar eens op papier gegoooid.... één keer de woor-
en, toen ik treurig was en later - de avond van het bal - de muziek
Het had immers geen waarde."

Ik heb het gevonden en stuurde het in," fluisterde Vincent. „Ben
e er boos om, liefste?"

Ze schudde zwijgend het hoofd en hand in hand luisterden ze naar

de eerste uitvoering van het kleine, melodieuze werkje en naar de donkere stem, die de woorden zong.

Vincent keek naar het smalle gezichtje, waarin de ogen straalden. „Ik kan me bijna niet voorstellen, dat ik dit gemaakt heb!” Het klonk ongelovig en juichend tegelijk. „Wat een geweldige verrassing, Vincent. Ik kan je niet genoeg bedanken en.... o, zouden de anderen het ook gehoord hebben?”

„Ik heb ze gewaarschuwd, dat ze moesten luisteren,” Vincent straalde van genoegen, omdat Astrid zo gelukkig was, wat hem zo goed deed. Hij had, nadat hij Lente-Nocturne had ingestuurd, nog wel een beetje getwijfeld of hij er goed aan had gedaan, maar Astrids spontane blijdschap had hem gerustgesteld. Nu was er opeens iets, waarvoor ze zich kon vastklampen. Ze had dus méér talenten dan dat één. O, misschien maar een klein talentje, maar het betekende toch een flinke duw in de goede richting. Er was iets nieuws, waarmee ze zich in de toekomst kon bezighouden.

Nog voor Vincent wegging, was er al verschillende malen voor Astrid opgebeld en het nieuws ging als een lopend vuurtje door het ziekenhuis.

„Vincent, ik dank je,” zei Astrid heel ernstig, ze trok zijn gezicht dicht bij het hare, haar ogen vast in de zijne. „Begreep je waarom ik het Lente-Nocturne noemde?”

„Ja, prinses Duizendschoon,” zei hij zachtjes.

„Ondanks alles.... ondanks mijn handen.... zou ik het anders noemen als ik het nu moest schrijven.... nu ik jou heb.” Het innig klonk Astrids stem: „Ik zou er een juichend Lente-Scherz van gemaakt hebben.”

Maar het was de Lente-Nocturne die in druk verscheen en een succes had, dat de maakster ervan bleef verbazen. Ze had het immers helemaal niet zo bedoeld! De smaak van het publiek is, evenals de gunst van het publiek, volkomen onberekenbaar.

Dingen, waarvan iedereen denkt, dat ze geweldig zullen inslaan, dóén het eenvoudigweg niet; niemand weet waarom. Mensen die het succes niet zoeken, lokken het daardoor juist naar zich toe, alsof het een 'schuwe vogel is.

Zo kwam het, dat de eerste dagen, die Astrid buiten het ziekenhuis doorbracht, niet bepaald rustig waren. Haar hand was uit het gips, de foto's waren zeer bevredigend en daar moest ze het dan voorlopig maar mee doen.

Defenen.... veel oefenen," had de dokter haar op het hart gedrukt. Aardig gezegd, als je geen spier kunt bewegen," had Astrid ondelijk geantwoord.

Toch proberen," hield de dokter vol, met een serene glimlach enemoedigend schouderklopje.

De pers kwam natuurlijk te pas aan de wonderlijke geschiedenis waardoor Lente-Nocturne naar zijn succes was gesneld. Sommige artikelen vond ze wel sympatiek of amusant, maar de pret was er beslist voor haar af, toen er in een pas verschenen blad een bepaald bekend artikel verscheen over 'Freule Astrid van Domershoven', afkomstig uit een oud geslacht, dochter van de onvergetelijke Marja Posterga.... die, na een tragisch ongeluk, op een morgen wakker werd en beroemd was. Het artikel was verlucht met een foto van Domershoven en een weeïge foto van Astrid.

Beroemd.... het mocht wat!," zei de tot beroemdheid gebombardeerde woedend. „En ik heb geen grein inspiratie voor méér van die dingen en o.... ik wou, dat die vent met zijn 'freule' en zijn 'vasteel Domershoven' aan de Noordpool zat."

Omdat ze nu toch niet meer naar het conservatorium ging en bovendien rust hard nodig had, werd met algemene stemmen besloten, dat Astrid weer naar Domershoven verhuizen zou. Bovendien had tante Johanne beslist niet toegestaan, dat Astrid bij mevrouw Wouds in huis bleef, nu ze met de zoon des huizes verloofd was. Zo vertrok Astrid, met haar vleugel, die ze toch niet missen wilde, naar huis, na een veelbewogen verblijf in de stad.

XI.

EEN BRIEF EN EEN GESPREK.

In huize Mackenberg had iedereen het druk, van Pleuni tot kleine Meke toe. Wendy zou over een week in het huwelijk treden, dit was dan ook de reden, dat niet alleen de familie Mackenberg, maar het hele dorp op z'n kop stond.

Als ik dit had voorzien, zou ik nooit met een burgemeester getrouwd zijn!," riep Wendy op een avond wanhopig uit.

Je bent nog niet met hem getrouwd, dus je kunt nog terug," merkte Jan op, wiens humeur er na Astrids verloving niet op vooruit was gegaan.

Wendy weigerde deze interruptie, ze zei somber: „En het ergste is, ik heb notabene altijd gehoopt op een rustige trouwerij. Astrid wil geen bruidsmisje zijn, omdat de pers aan de plechtigheid te pas komt en daar loopt ze liever met een boog omheen, sinds dat stomme artikel, waarin haar hele leven binnenste buiten gekeerd werd. Ik kan haar niet eens ongelijk geven. Ja, en verder heb ik het eigenlijk te druk met mijn werk om er iedere keer afgehaald te worden om te beraadslagen en te passen, en weet-ik-wat nog meer.” Mevrouw Mackenberg lachte maar eens. Wendy meende het zo erg niet.

„Dat liedje van Astrid dóét het nog steeds,” merkte Jan op. „Als het zo doorgaat wordt het nog een evergreen. Verdere ambitie schijnt ze op dat gebied toch niet te hebben.”

„Lente-Nocturne was spontaan en ècht,” zei Wendy. „Ik denk, dat daar ook het onverwachte succes in zit. Zoiets vóél je. Astrid zal beslist nooit iets 'op bestelling' of onder druk kunnen maken.”

Astrid ging kalm haar weg. Ze klaagde niet meer dat ze Domers hoven stil vond. Ze had immers Vincent en haar vriendenkring, maar hoe ze haar dagen doorbracht was iedereen een raadsel, ook al sprak niemand er over. Misschien zou tante Johanne het kunnen vertellen maar die had geen reden om er over te praten.

Astrid werd van zon en buitenlucht wel bruin, maar niet dikker. Ze zag er, integendeel, zo afgetobd uit, alsof ze voor een examen zat te blokken. De enige, die er een opmerking over durfde maken was Vincent en dat deed hij ook maar éénmaal, want Astrid maakte zich verschrikkelijk overstuur. Ze was gezond, maar als ze zo op haar gingen letten, dan werd ze heus nog ziek en dat haar zenuwen een tik gekregen hadden door dat ongeluk, daar kon ze toch niet aan doen.

„Kribbekat,” zei hij vermanend. „Je bent niets lief en waarom doe je Wendy het genoeg nu niet om bruidsmisje te zijn?”

Astrid hield de woorden 'omdat ik doodmoe ben' nog net binnen. „Als jij er op staat,” zei ze landerig.

„Ik? Welnee, als je er zelf niets voor voelt, wil ik je niet dwingen maar Wen heeft niemand. Ine kan het alleen niet af. Ze heeft er meer last dan plezier van.”

Astrid fronste nadenkend de wenkbrauwen en Vincent kon niet ontkennen, dat Astrid sinds het ongeluk, dat haar overkomen was heel wat gecompliceerder was geworden. Hij begreep haar niet altijd

er waren ogenblikken, dat ze een muur tussen hen optrok. Nu ze het iedere dag in zijn nabijheid was, kon hij ook moeilijk nagaan wat er aan haperde. Het resultaat van het gesprek was toch, dat Astrid de volgende dag naar huize Mackenberg wandelde om te vertellen, dat ze wel bruidsmis wilde zijn.

Wendy nam het aarzelende voorstel met beide handen aan.

"Hallo, Astrid, in lang niet gezien!," zei Jan overdreven vrolijk. „En hoe gaat het met je hand?"

"Slecht!" Astrid keek hem met uitdrukkingloze ogen aan, ze hief haar hand. „Je ziet, ik kan de vingers een beetje buigen, maar dat is dan ook alles."

Er was er blijkbaar al helemaal aan gewend, dacht Jan. Zonder enige emotie klonk haar stem en haar ogen waren zo leeg. Of was dat alleen maar schijn en leed ze er toch wel onder? Niemand wist dat, zelfs Vincent niet.

Wendy's trouwdag werd 'n dag vol zonneschijn en overgrote drukte. Onno had medelijden met zijn bruid, die praktisch alle inwoners van het dorp de hand moest drukken op de receptie.

De huwelijksmis was mooi en sfeervol in de tot de laatste plaats bezette kerk. Er waren ook veel mensen, waarvoor Wendy de eerste moeilijke tijd in het vreemde land dragelijk had gemaakt. Het was uiterlijk, dat het dorp tevreden was met de splinternieuwe burgermeesterse.

"Wanneer krijgen we wéér een bruiloft?," vroeg Onno, toen Astrid en Vincent het bruidspaar geluk wensten.

"Wanneer Hare Hoogheid beveelt," zei Vincent met een spottend glimlachje in de richting van zijn verloofde. „Ik vond, dat ze haar rol als bruidsmis prima vervulde, maar de volgende keer zal zij de hoofdrol spelen."

"O, wel tamelijk gauw, denk ik," Astrid keek peinzend. „Misschien voor Vincent weer op reis gaat. Dat is over vier maanden. Dan gaat zij voor zes weken naar New York."

"Dan ga je toch zeker mee?" Wendy kreeg geen antwoord op haar vraag, want de drukke receptie kon geen lange gesprekken lijden. Vincent trok Astrid mee naar buiten, arm in arm slenterden ze door de tuin.

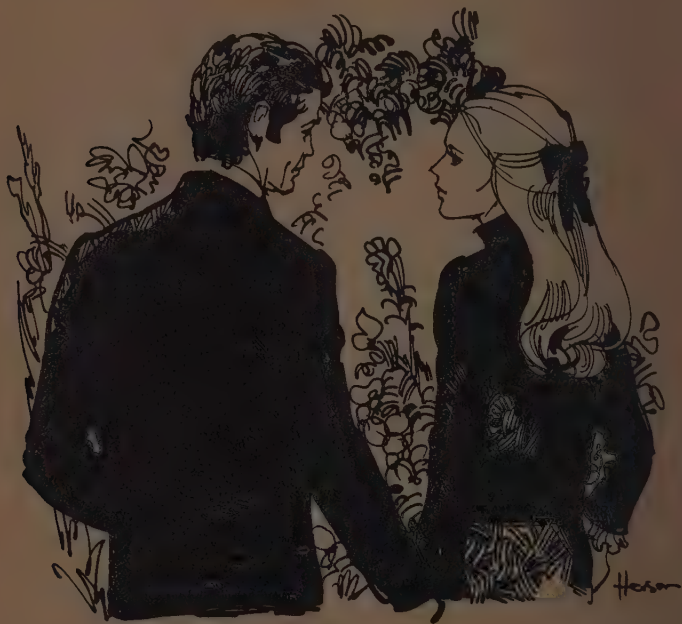
"Het is daar binnen kokend," zei Astrid. „Vin, luister je?"

"Ja," Vincents antwoord kwam automatisch. „Meende je, wat je naarstraks zei, meisje?"

„Ja, dat meende ik.” Ze keek even naar hem op.

„Maar je gaf geen antwoord op Wendy's laatste vraag.”

„O, dat is van later zorg,” Astrid haalde ongeduldig haar schouders op. „Ik geloof niet eens, dat ik het prettig zou vinden om op al jouw reizen mee te moeten en ik dacht trouwens, dat jij liever een huiselijke vrouw had, die thuis op je wachtte... net als zeemannsvrouwen dat doen.”

„Nou, je bent wel van plan om dat zeer konsekwent door te voeren.” Astrid keek hem verwonderd en ook erg opgelucht aan. Ze had veel meer tegenwerpingen verwacht. Vreemd genoeg voelde ze zich toch ook tekort gedaan. Kon het hem zo weinig schelen als ze thuis bleef? Zoals het nu ging was het wel een gemakkelijke overwinning maar niet erg bevredigend. Vincent streek zacht over Astrids ge-

kwetste vingers, dat was een geliefd gewoontegebaar geworden. Zonder meer stapte hij van het vorige onderwerp af.

„Ik heb een brief voor je, van Imelda. Ze heeft haar baan aan de krant opgezegd.”

Zwijgend opende Astrid de brief, die luidde:

Astrid,

Deze brief zal Vincent je geven en ik hoop, dat je wilt lezen, wat ik je nog te zeggen heb. Over het gebeurde heb ik zoveel spijt en wroeging gehad, méér dan je je kunt voorstellen. Alles is er door veranderd. Het heeft me angst aangejaagd dat een mens in een vlaag van jaloezie, ongewild, zulke rampen aan kan richten. Ik heb berouw gehad en heb dat nog. Dat je er het leven afgebracht hebt, is een groot geluk geweest, niet alleen voor jou, voor Vincent en je familie, maar ook voor mij. Het ergste is me bespaard, maar dat andere, je onbruikbare hand... daar ben ik machteloos tegen, het is een eeuwige schuld. O, Astrid, ik wou, dat ik het van je kon overnemen! De enige boete die ik kan doen is voortaan zieken te gaan verplegen... zware zieken. Natuurlijk moet ik eerst een opleiding volgen. Ik ben twee en een half jaar in de verpleging geweest, voor ik er genoeg van kreeg en omzwaaide. Ik had nooit weg moeten gaan, maar ik was te verwend, om dat zware werken vol te houden. In de journalistiek was ik een prul, dat weet jij ook uit ervaring, Astrid. Mijn les was hard, maar het heeft tenminste geholpen. Denk niet al te hard over me, Astrid.

Het allerbeste wens ik jou en Vincent.

Melda.

Astrid liet de brief zakken, maar ze had geen vlug commentaar. Vincent verwachtte dat ook niet.

„Wel, het zijn niet de slechtste mensen, die ongelijk of schuld kunnen bekennen en spijt hebben,” zei Astrid tenslotte. „Mel is ook helemaal niet slecht, dat heb ik nooit gedacht. Ze is alleen zo... ja, zo onbekookt. Ze heeft natuurlijk de schrik van haar leven gekregen en dat heeft haar wakker geschud. Wat zou ze bedoelen met dat nadrukkelijke 'ernstige zieken'?”

„Ze wil naar de tropen.” Vincent legde zijn arm dwingend op

Astrids schouders. „De hele geschiedenis is een muis met een lange staart. Mel is, zoals je wel van haar verwachten kon, volledig door-
geslagen naar de andere kant. Ze zegt, dat ze niet eerder rust zal krijgen dan daarginds, liefst in het oerwoud of bij lepralijders. Zoiets is natuurlijk prachtig als je daar werkelijk roeping toe voelt. Ik zou zeggen: laat haar gaan, dan zien we wel, in hoeverre het geëxalteerdheid is, maar Mel ziet alleen één ding over het hoofd. Haar moeder heeft een zwakke gezondheid, ze is al ziek bij de gedachte alleen aan Mels plannen en dan komt daar nog bij, dat het gebeurde haar ouders toch al een lelijke knak heeft gegeven.”

„Ja, het is hard,” Astrid vouwde de brief dicht en stopte hem in haar tasje, dan gaf ze Vincent een zoen. „Kom, jongetje, kijk niet zo ernstig. Het is feest vandaag. Ga je mee naar binnen?”

Ze wilde voor hem uit lopen, maar Vincent ving haar in zijn armen.

„Doe je de zaak niet een beetje erg vluchtig af, kleintje?”

„Ben je erg teleurgesteld?” Astrids ogen twinkelden. „Ik ken je, lieve jongen, en ik weet heel goed wat je hebt gedacht. Maak je niet bezorgd, het komt heus wel in orde. Ik wil er alleen vandaag verder niets over horen.”

Het klonk onwillekeurig zo grappig autoritair, dat Vincent in de lach schoot. Hij maakte een hoofdse buiging: „Zoals Uwe Hoogheid beveelt.”

Tante Johanne met Ineke aan de hand kwam naar buiten. „Het is daar binnen veel te benauwd voor het kind,” zei ze bezorgd. „Je kunt de rook daar wel snijden.”

Ineke vleidde aanhalig haar zachte wang tegen de hand die de hare vasthield. De oude dame was tegen het kind zo lief en zacht als ze het tegen haar nichtje nooit geweest was. Ineke had ook nooit opstandig en wantrouwend tegenover haar gestaan, daar was geen reden voor geweest. Ze had vanaf het begin spontaan van tante Johanne gehouden. Astrid was er blij om en ook wel een beetje beschaamd. De oude freule had net zo goed als ieder ander mens behoefte aan liefde en hartelijkheid, maar zij beiden, Van Dommers-hovens, hadden elkaar nooit begrepen en Astrid had haar, niet ten onrechte, de aversie tegen haar moeder kwalijk genomen.

Ze keken het ongelijke paar na. Tante Johanne, gehuld in een statig paars gewaad en Ineke in een luchtig geel nylonjurkje.

„Klein zonnebloemetje,” zei Astrid teder. „Wat een geluk, dat het kleine ding hier zo opgeknapt is. Ze is een zegen op ieders weg en

in het grote schaakspel heeft Onze Lieve Heer voor ons allemaal een héél klein pionnetje neergezet: Ineke. Door Ineke's wankel gezondheid kwamen de Mackenbergs hier wonen. Dat is vooral voor Wendy en mij zo ontzaglijk belangrijk geweest."

De receptie liep gelukkig ten einde. De bruid was nog even fris en stralend als aan het begin.

"Mijn boord ligt op apegapen," klaagde de bruidegom. „Gelukkig dat er geen foto's meer gemaakt behoeven te worden." Hij gaf een heftige ruk aan het halsbekleedsel en meteen flitste een fel lichtje. Er ging een hoeraatje op.

„Schrik maar niet!," riep de fotograaf, een familielid van Onno. „Het is slechts voor het particulier album, niet voor de pers."

„Nou ja, wat dan nog?," troostte Wendy. „Prins Rainier van Monaco is in ieder blad ter wereld op de foto verschenen, rukkend aan zijn boordje tijdens het burgerlijk huwelijk, dan mag jij het toch zéker wel doen."

De fotograferende neef eiste een foto van het bruidspaar, terwijl ze 'het bal openden'. Ofschoon er helemaal geen bal was, werd het toch een van de aardigste foto's in de lange reeks. De fotograferende neef, die ook nog muzikaal bleek te zijn, werd er lyrisch door. Hij ging achter de piano zitten en zong "The unchained melody", zichzelf begeleidend.

„Nog één liedje dan," bezweek hij voor het dringend applaus. „Een verdraaid goed ding, dat jullie natuurlijk kennen."

Hij speelde en zong de Lente-Nocturne zo simpelweg, het deed Astrid méér dan de fraaiste orkestrale uitvoering. Ze voelde Vincents hand om de hare glijden met een stevige, liefkozende greep. Over de breedte van de zaal ontmoetten Astrids ogen die van Wendy. Het bruidje knikte haar toe en Onno boog even. Het was een stille hulde voor Astrid, die het paar intens dankbaar was voor het zwijgen. Zelfs Jan scheen te voelen, dat de maakster van het lied geen algemene aandacht wenste.

Voorzichtig trok Astrid aan de monumentale deurbel. Ze kende die dingen! Op Domershoven hadden ze ook zo'n exemplaar. Als je er een behoorlijke ruk aan gaf, dan galmde er een soort brandalarm door het huis. Het duurde even voor de deur geopend werd. Ze zag direct dat het Melda's moeder was. De oudere dame keek

belangstellend naar het jonge meisje in het eenvoudige mantelpakje. Glanzend zilverkleurig haar onder een minimaal zwart hoedje en lieve donkerblauwe ogen.

„Every inch a lady,” dacht mevrouw Goverts.

Toen drong het tot haar door wie haar bezoekerster was. Ze had Astrid nooit gezien, maar Mels beschrijving was duidelijk geweest.

„Is Melda thuis, mevrouw?” Ze vroeg het zo bedeesd als een schoolmeisje, tot het opeens tot haar doordrong hoe angstig de ogen van Melda's moeder waren.

„Mel heeft me geschreven. Ik wou u alleen maar helpen,” zei ze heel zacht. „Mag ik binnenkomen?”

In de hal stonden ze tegenover elkaar, ze zochten beiden naar woorden.

„O nee, zegt u nou niets. . . . praat u daar niet meer over,” smeekte Astrid. „Ik zie aan uw ogen, dat u over al die narigheid wilde beginnen. Dat wil ik niet. Het is voorbij en ik ben beter, dat ziet u wel. Ik ben hier dus niet gekomen om. . . . om te preken. Een mens kan in drift nu eenmaal lelijke dingen doen.”

Het klonk een beetje ademloos en het was helemaal geen fraaie redevoering, maar Melda's moeder glimlachte opeens stralend en warm. Ze legde haar handen op Astrids schouders. „Kind, je bent een schat en je neemt kilogewichten van mijn schouders af. Mag ik je een zoen geven?” Ze voegde de daad bij het woord. „Zo en ga nu maar naar boven. Ik laat Mel vol vertrouwen aan jou over.” Astrid liep de trap op, daar bedacht ze, dat ze in de opwindning vergeten had te vragen waar Mels kamer lag en mevrouw had vergeten het haar te wijzen. Op goed geluk opende ze een deur, de derde keer was het raak. Melda zat aan de tafel, ze keek op en haar ogen werden groot van schrik.

„Astrid!” Het klonk ongelovig. „Jij hier?”

„Ja, wat dacht je? Dat het mijn geest was?” Astrid lachte, ze kwam verder de kamer in. „O, toe, Mel! Kijk niet zo, alsof ik je met huid en haar verslinden wil. Mag ik gaan zitten?”

Haar optreden was zo gewoon, zonder enig dramatisch effect, dat Imelda rustiger werd.

Ze keken elkaar peilend aan, dan zei Astrid zacht: „Laten we het maar direct uitpraten, Mel. Daarvoor ben ik gekomen en als ik er langer omheen draai, wordt de spanning te groot. Vincent heeft me je brief gegeven. Je moet niet denken dat ik ooit met haat- of

wraakgevoelens heb rondgewandeld. Ik geef toe, dat het een alles-behalve edele inval van je was om me een duw te geven, maar als ik steviger had gestaan, of het was op straat gebeurd, inplaats van in een tram, dan zouden de gevolgen niet zo rampzalig zijn geweest. Drift en jaloezie drijven de mensen tot dingen, die ze later van zichzelf haast niet meer kunnen geloven."

"Je had dood kunnen vallen of onder een auto terecht kunnen komen," zei Melda schor. "Ik vergeet het nooit meer!"

"Dat hoeft ook niet, maar het is niet nodig dat jij er je leven door laat bederven," merkte Astrid lakoniek op. "Wees maar dankbaar, dat God genadig is geweest. Je zult heus niet meer in drift handelen. Dat is dan winst voor een heel leven lang. Is het nodig om er een drama van te maken? Als je in de verpleging wilt... goed, dan doe je dat! Bespaar het je moeder, dat ze jou met een hoofd boordevol boetegevoelens weg moet zien trekken, om desnoods je leven te offeren. Wou je deze keer werkelijk een slachtoffer maken: je moeder?"

"Maar je handen.... ik heb je toekomst gebroken!" zei Melda wanhopig. "Vergeet je dat, Astrid?"

"Nee, maar daar hebben we het nu niet over. Dat komt straks," Astrid keek nadenkend in Mels smal geworden gezichtje. "Ik geloof heus, dat het voor jou net zo'n ellendige tijd is geweest als voor mij. Vertel me nu eens, Melda, wil je werkelijk graag in de verpleging?"

"Ja, heel graag," Melda knikte heftig. "Ik had er nooit uit moeten gaan."

"Juist, maar is het een roeping voor jou om naar de tropen te trekken en desnoods in een leprozerie te gaan werken?"

"N.... néé...." Mels antwoord kwam heel zacht.

"Nou, wat wou je dan?," vroeg Astrid. "Je begrijpt toch wel, dat je zoiets alleen uit heilige roeping mag doen en dat je het dan alleen kunt volhouden. Begin je aan zo'n zware taak zonder volledige overgave en wegcijferen van jezelf, dan behoef je het niet eens te proberen. Melda, heus, je kunt niet doorgaan met de ene mislukking op de andere te blijven stapelen. Je kunt beter een goede verpleegster in je eigen land worden, dan een mislukte daarginds. Daarmee is niemand gebaat. De zieken niet, jij niet en je ouders en ik evenmin. Melda, geloof me, ik ben helemaal niet gesteld op zulke boetedoeningen. Word in vredesnaam wakker. Als je door dit ongeluk

een volwassen mens bent geworden inplaats van een dreinend kind, dat om de maan huilt, dan is het immers al ruimschoots in orde.” „Voor mij.... maar voor jou?” Melda keek schuw naar Astrids handen.

„O, mijn handen komen weer terecht,” zei Astrid rustig. „Ik vecht elke dag opnieuw uren aan één stuk met die stijve, onwillige vingers. Doodmoe word ik er van en dikwijls wanhopig, maar ik begin toch weer opnieuw.”

„Astrid, wat heerlijk,” zei Mel met stralende ogen. „Wat zegt Vincent er wel van?”

„Vincent weet het niet,” Astrids ogen kregen iets sfinxachtigs. „Hij behoeft het voorlopig ook niet te weten.”

„O, je wilt hem er zeker mee verrassen?” Melda zei het aarzelend. „Ja, zo kun je het noemen. De fijne wenkbrauwen werden even gefronst.

Melda begreep de zwijgende wenk. Astrid had een grootheid van karakter getoond, zonder mooie woorden en met een juist inzicht in haar huidige geestelijke gesteldheid, waarvoor ze alleen maar dankbaar kon zijn, maar Mel faalde hopeloos wanneer ze probeerde om Astrid te begrijpen.

„Ik geloof niet, Astrid, dat jij altijd de gemakkelijkste weg kiest,” zei ze met een diepe zucht.

„O, maar het is ook niet gemakkelijk om onwillige vingers, die vroeger zo soepel waren, weer te leren gehoorzamen.” Het klonk onbevagen. „Zie je, Melda, ik wil weer pianospelen. Voor mezelf, omdat ik het eenvoudig niet op kan geven en ook om jou, zodat je niet je hele leven met de wroeging behoeft rond te lopen, dat het jouw schuld is als mijn vleugel voorgoed zwijgt. Ik heb immers m'n tien vingers nog. Het had ook anders kunnen zijn. Nu dat wel zo is, wil ik weer spelen, maar gemakkelijk? Nee, dat is het natuurlijk niet. Je ziet dus, dat er nog geen reden tot wanhoop is en Melda, jij praat met je ouders, hè? Maak hun maar gelukkig. O, kind, je weet niet hoe jaloers ik ben, omdat je je ouders nog bezit.” „Zo heel moeilijk is het niet eens om me over te halen,” zei Melda met een pijnlijk lachje. „Maar ik ben blij, dat je gekomen bent.”

„Ja, ik ook” Astrid strekte haar hand uit.

Melda nam die kleine hand voorzichtig in de hare.

„Ik zal er iedere dag voor bidden, dat je vingers weer goed mogen worden. Met Gods hulp win je het, dat geloof ik vast. In de vrese-

lijke maanden die achter me liggen heb ik gevoeld, dat geen mens die hulp kan missen."

Ze liepen samen naar beneden. Mevrouw Goverts kwam de hal in en Astrid stak haar direct met een zonnige lach de hand toe.

„Mevrouw Goverts, Melda heeft prettig nieuws."

Voor het eerst lachte Melda hartelijk, omdat Astrid haar voorzichtigheidshalve verhinderde terug te krabbelen.

Moeder en dochter keken het slanke figuurtje na.

„Wat een bijzonder lief meisje," zei mevrouw Goverts zacht. „Maar een, die zo diep meebuigt met de storm, dat ze niet breken zal."

„Ja, dat hebt u goed gezien." Melda stak haar arm liefkozend door die van haar moeder. „Het komt me nou zo dwaas voor, dat ik ooit jaloers op haar ben geweest. Ik gun Astrid en Vincent alle geluk zo van harte."

Mevrouw Goverts drukte Mels arm tegen zich aan. Ze dacht hetzelfde als Astrid had gezegd. Melda had door de hele jammerlijke geschiedenis gewonnen.

XII.

BRUILOFT OP DOMERSHOVEN.

De klok op de zonnige meisjeskamer tikte met korte felle geluidjes de tijd stuk. Astrid speelde vingeroefeningen. Buiten scheen de zon uitnodigend, maar Astrid had er geen tijd voor. Zo ging de morgen voorbij, als zo eindeloos vele ochtenden. Tante Johanne had nooit gezegd, dat het in het begin vooral bijna te veel werd voor haar zenuwen, dat gekruk op de vleugel als van een pas beginnend kind, honderden malen achtereen hetzelfde toonladdertje, tot het feilloos ging. Het duurde geen uren maar dagen voor er een kleine verbetering kwam. Iedere dag ging ze zelf naar boven om te zorgen, dat Astrid om elf uur haar chocolade dronk. Als ze het niet deed, bleef de beker vergeten staan en om twaalf uur ging tante Johanne opnieuw naar boven en wachtte, tot Astrid mee naar beneden ging. Astrid had haar laten beloven, dat ze nooit iets tegen Vincent zou vertellen, omdat ze hem wilde verrassen met het behaalde resultaat, wanneer zij de tijd daartoe gekomen achtte. Helemaal in de haak vond de oude dame het niet, dat haar nichtje komedie speelde en

het tegenover Vincent deed voorkomen alsof haar vingers onveranderlijk stijf bleven, terwijl er toch wel degelijk vooruitgang viel te bespeuren. De chirurg, die de hand voortdurend controleerde, was buitengewoon tevreden en Astrid ging trouw naar de masseur, ofschoon dat allesbehalve een genoegen was. Tante Johanne stond op de drempel, ze zei met verheffing van stem: „Ik ga Ineke naar huis brengen, Astrid!”

Het meisje knikte afwezig, ze kneedde haar pijnlijke vingers.

„Het gaat werkelijk al heel goed, kind,” zei de oude dame zacht.

„Zou je er niet uitscheiden en met ons meegaan? Zondag behoort een rustdag te zijn.”

„Voor mij niet,” zei Astrid koppig. „Ieder uur stilstand betekent achteruitgang. Vincent zou toch pas tegen de avond komen, hij kon niet eerder. Ga maar gerust weg.”

Tante Johanne aarzelde nog even, maar Astrid was haar al vergeten, dus keerde ze zich om en liep weg. Ze vergat de deur te sluiten.

Astrid bewoog haar vingers en wreef ze krachtig. Tot nu toe had ze alleen maar oefeningen gespeeld en ze durfde het zelfs niet te wagen om iets anders te proberen. Ze had een vreselijke angst, dat ze zou falen, een angst die gemengd was met tegenzin. De oefeningen waren als een veilig, beschermend huisje, waar ze niet uit durfde komen. Aarzelend zette ze haar vingers op de toetsen, het waren tonen die ze dromen kon. Eerst wat stroef, maar later vloeiend weerklonk de eenvoudige lieflijke melodie van Lente-Nocturne door het stille huis. Ze was er zo in, dat ze geen voorzichtige voetstappen hoorde, die naderbij kwamen. Ze merkte ook niet, dat er iemand was die dicht bij de open kamerdeur luisterde en ze sloeg ook geen acht op het lichte gerucht van een paar krakende treden, toen de voorzichtige voetstappen zich weer verwijderden. Astrid speelde voor het eerst een melodie en zo vormde de Lente-Nocturne de brug, waarover ze aarzelend was gegaan om opnieuw het wondere muzikland te betreden. Wat ze wel hoorde was de telefoon, die een half uur later rinkelde en omdat ze Jan, de enige die op deze mooie zondagmiddag thuis was, een wandeling wilde besparen, liep ze haastig naar beneden. Het was Wendy, die vrolijk riep: „Zeg, kom je vandaag nog te voorschijn? Onno en ik drinken koffie in 'Zonneheerd'. Tante Johanne is ook hier en weet je wie nog meer? Juist... Vincent!”

„Had hij niet even kunnen bellen?,” vroeg Astrid een beetje gepi-

keerd. „Ik vind het natuurlijk leuk, dat ik jou hoor, maar, enfin, het doet er ook niet toe. Ik kom direct.”

Wendy kwam terug in de zitkamer, ze zei, met een ondeugende tinteling in haar ogen: „Je staat er niet best op, Vin. Ze is boos, omdat je niet gebeld hebt. Ze heeft gelijk hoor. Ik zou het Onno ook kwalijk nemen.”

„Wat? Dat ik Astrid niet gebeld heb?” vroeg Onno naïef.

„Och, malle!” Ze trok hem aan zijn oor, wat Pleuni, die de burgemeester juist van koffie voorzag, met angstige verbazing aanschouwde. Het leek haar toch wel een groot gebrek aan eerbied voor het Gezag, zelfs al was Wendy dan ook met de gezagsdrager getrouwd. Vincent liep, samen met Ineke, zijn meisje tot aan het tuinhek tegemoet.

„Dag!” zei ze stug. „Kon je de moed opbrengen om me tot hier toe tegemoet te lopen?”

„Wou je kibbelen?” vroeg Vincent goedmoedig, terwijl hij zich bukte om haar te kussen. „Ik was net gearriveerd, toen Wendy je ging bellen.”

„En ik heb Vin meegenomen om naar de schildpad te zoeken,” verdedigde Ineke haar neef.

„O, ben jij mijn mededingster?” Astrid lachte al weer. „Hebben jullie de schildpad gevonden?”

„Ja, hij is eigenlijk wel een beetje een griezel, hè?” Ineke tilde het beestje op. „Maar hij heeft lieve ogies.”

„Oogjes,” verbeterde Vincent, hij grinnikte.

Ineke was nu eenmaal altijd omringd door dieren, ze vond ze altijd lief.

„Jammer, dat ik hem niet aan een touw kan meenemen, zoals Pluis,” betreurde het kleine ding, ze zette de schildpad weer tussen de struiken. „O ja Astrid, mag ik bruidsmisje zijn als Vincent en jij gaan trouwen?”

„Al neem ik geen lange sleep en sluier, jij mag toch achter me aan wandelen, hoor,” beloofde Astrid.

„O, ik kan het best. Ik heb met een oud gordijn geoefend,” vertrouwde Ineke het verloofde paar toe. „Wanneer gaan jullie trouwen?”

„Over zes weken,” deelde Vincent zijn nieuwsgierige nicht mee.

„Komen jullie nog binnen?” informeerde Wendy ongeduldig.

Ineke holde weg en Vincent zei zacht: „Geen commentaar, Astrid?”

„Nee,” Astrid zuchtte. „Ik zie alleen zo op tegen alle drukte die er aan zo'n trouwpartij vooraf gaat.”

Ze wilde niet zeggen, dat ze niet tegen de drukte opzag, maar wel tegen de vele tijd, die alle voorbereidingen vroegen en ze kon gewoonweg geen minuut missen.

„Kunnen jullie niet alles opknappen?” vroeg ze, in het midden latend wie ze met 'jullie' bedoelde.

Vincent gaf er niet direct antwoord op en het drong eindelijk tot haar door, dat ze nu niet bepaald een enthousiaste indruk maakte. Welke bruid zou er ooit zoveel onverschilligheid aan de dag gelegd hebben? Toch zeker geen bruid, die zoveel van haar verloofde hield als zij van Vincent.

„O, Vin, je begrijpt het niet,” zei ze nerveus. „Het is heus geen onverschilligheid.”

„Misschien begrijp ik het beter dan jij denkt?” Er was een vragende klank in Vincents stem, maar Astrid reageerde er helemaal niet op. Ze liep voor hem uit het huis binnen en ze zag niet de diepe frons en de donkere blik, waardoor de helblauwe ogen bijna zwart van boosheid werden. Wel bemoeide hij zich in het begin opvallend weinig met Astrid en het kon niet uitblijven, dat ze dat tenslotte ging voelen. Ze zat daar maar stilletjes tussen de anderen en in haar ogen kwam weer die vreemde blik als van een eenzaam kind, dat graag om moeder zou roepen.

Vincent zag het en berouwvol boog hij zich naar haar toe, hij nam haar hand in de zijne.

„Hoe gaat het met de stijve vingertjes, liefje?” vroeg hij warm. „Oefen je wel goed?”

Ze knikte zwijgend, maar haar ogen straalden van intense blijdschap, omdat Vincents zwijgzame bui voorbij was. Ze kon er nu eenmaal niet tegen als hij zo deed, hopeloos verlaten voelde ze zich dan. Misschien voelde Vincent ook wel, dat ze iets had, wat haar hinderde en toch kon ze het hem niet vertellen, dat was onmogelijk. Ze vond het verschrikkelijk om een geheim voor hem te hebben, maar ze kon immers niet anders! Ze herinnerde zich nog altijd Wendy's waarschuwing: 'Je kunt nu eenmaal niet alles hebben, Astrid'. Ja, en nu vocht ze alleen haar strijd om toch alles te hebben. Ze wilde niet toegeven, dat Wendy gelijk kon hebben gehad. Ze kon Vincent niet missen en evenmin haar innige verbondenheid met haar vleugel. Waarom kon het niet samen gaan? Haar moeder

had toch immers ook haar leven gewijd aan de muziek en aan haar man. Dat was toch ook goed gegaan.

Ze wist, dat Vincent haar nooit gevraagd zou hebben met hem te trouwen, wanneer haar vingers niet onbruikbaar waren geworden. Als ze maar eenmaal met Vincent getrouwd was, hield ze zich voor, dan zou ze het kunnen doen voorkomen alsof haar vingers langzamerhand weer soepel waren geworden. Dat ze hun leven samen wilde opbouwen op leugen en bedrog was een pijnlijke gedachte, die ze steeds weer met geweld onderdrukte.

Domershoven was in feesttooi. Tante Johanne had er op gestaan, dat de zaal voor één dag in de oude luister hersteld zou worden ter gelegenheid van het huwelijk van haar nichtje. Als er een Van Domershoven trouwde, zou dat in een passende omgeving geschieden. Hoewel die omgeving Astrid vrij koud liet, had ze geen enkel protest laten horen. Ze gunde tante Johanne dit plezier en daarbij was ze haar dankbaar, omdat ze de hele organisatie van het feest op haar schouders had genomen. Astrid had alleen haar eigen garderobe uitgezocht en haar bruidstoilet. Het bestond uit een tot op de grond vallende japon van uiterst fijn kant, wijd uitstaand als een crinoline. Eigenlijk had ze aan het kleine kanten kapje een kort sluiertje willen dragen, maar Ineke had zo zielsbedroefd gesnikt, dat ze dan helemaal geen 'echt' bruidsmisje kon zijn, dat de sluier gegroeid was tot een behoorlijke berg schuim, waar Ineke letterlijk en figuurlijk, haar handjes vol aan zou hebben.

„Een sprookjesachtig geheel, dat echt bij het oude Domershoven past,” had Wendy geoordeeld, toen ze op de dag voor het huwelijk generale repetitie hielden. „Ik heb de zaal net bekeken, samen met je tante. Je zult het best 'doen' tegen die achtergrond. Domershoven is toch erg mooi, freuletje.”

„Morgen ben ik mevrouw Ewouts en gelukkig geen freule meer,” genoot de freule. „En Domershoven mag zo mooi zijn als het wil, maar ik ben toch blij met de bovenverdieping in mamma Ewouts gezellige huis. Het ziet er schattig uit.”

„Overigens meer door mamma Ewouts en door Vincents zorg,” merkte Wendy droog op. „Gelukkig maar, dat ze zo'n goede smaak hebben. Jij bent, wat dat betreft, zo'n zorgeloze ziel geweest.”

Astrid antwoordde niet, ze wreef nerveus over haar vingers.

Wendy legde haar hand over die van Astrid.

„Wat scheelt er toch aan, Astrid? Je bent zo rusteloos,” zei ze vriendelijk. „Hindert het je nog steeds zo.... je onbruikbare vingers?” Astrid schudde haar hoofd. „Nee, o.... Wen, je moet me wel een dwaas schepsel vinden. Ik stel heus veel belang in alles, dat is de moeilijkheid niet.”

Wendy zuchtte bedrukt. Als ze niet beter wist, zou ze denken, dat er iets haperde aan de liefde tussen Vincent en Astrid. Vincent kon ook zo stil en teruggetrokken doen de laatste tijd. Dat het jonge paar dikwijls verschil van mening had, geloofde ze toch ook weer niet. Vincent was altijd even zacht en goed voor zijn meisje en ze had Astrid ook nooit betrapd op onaardig gedrag, maar toch haperde er iets. Was het soms, omdat Vincent voelde, dat hij de leegte in Astrids leven toch niet helemaal vullen kon? Leed Astrid nog altijd onder de gevolgen van het ongeluk? Ze uitte zich moeilijk, dat was het gevolg van haar eenzame jeugd.

Alsof Astrid iets van Wendy's zorgelijke gedachte opving, trok ze Wendy naar zich toe en gaf haar een hartelijke zoen. „Maak je maar niet bezorgd, Wen. Er zijn dingen, die je alleen moet uitzechten, maar wees er maar van overtuigd, dat Vincent en ik in ieder geval op de goede manier van elkaar houden, zoals Onno en jij.”

„Dan komt voor de rest ook alles wel in orde,” zei Wendy gerustgesteld.

Toen Wendy Domershoven verlaten had, liep Astrid naar de vleugel toe, die pas de volgende week overgebracht zou worden naar het nieuwe huis. Ze speelde 'story of three loves' van Paganini in de zetting van Rachmaninoff, toen tante Johanne binnenkwam, ze legde haar hand op de schouder van haar nichtje.

„Mooi is dat,” zei ze stil. „Je hebt hard geploeterd, kind, héél hard. Ik heb er bewondering voor, maar... ik maak me verwijten, omdat ik er in toegestemd heb, het voor Vincent verborgen te houden, dat je je handen weer even goed gebruikt als vroeger. Natuurlijk zijn het jouw zaken en ik weet wel, dat je moeilijk duldt, dat iemand zich daarmee bemoeit, maar als ik een goede raad mag geven, vertel het Vincent, voor hij er vandaag of morgen op een andere manier achter komt. Dan zal je er spijt van hebben, geloof me toch, Astrid.” Astrid stond op, ze sloot de vleugel en heel zacht kwam haar antwoord: „Denkt u, dat ik dat allemaal niet inzie? Weet u, in het

begin lijkt het allemaal niet zo belangrijk, maar later ga je het inzien, dan rol je van de ene leugen in de andere, tot je niet meer terug durft. Het is net alsof ik tegen een steile berghelling opgekropen ben. . . . nu ik omkijk, durf ik niet meer terug. Ik kan heus niet anders op het ogenblik, tante Johanne, geloof me."

"Je kunt wel anders, maar je bent te laf," zei tante Johanne rustig.

"Wat ook de gevolgen mogen zijn, je moet het vertellen."

"Ik neem het u niet kwalijk, dat u dit zegt, u hebt gelijk," Astrid zuchtte bekommerd. "Maar om er nu mee voor de dag te komen is volslagen onmogelijk. Ik heb nu zo lang gezweven, dat het ook nog wel wat langer kan. Of moet ik soms onze trouwdag bederven?"

"Ik heb je gewaarschuwd, doe dan maar wat je wilt." Tante Johanne die nu eenmaal niet tot de geduldigsten behoorde, zag wel in, dat Astrid niet van haar standpunt zou afwijken. Ze gaf het op, met iets van de oude ergernis tegen Astrid in haar hart.

Astrids trouwdag kwam met stralende zonneschijn. De oude Jan had met de mooiste rozen uit de kassen de grote hal en de zaal versierd. Trots luidde hij het kleine klokje in de toren, dat speels en licht meedartelde met de zware galm van de grote kerkklok, die haar sonore stem over het dorp en de hele omgeving liet weerklinken op het ogenblik, dat de laatste Van Domershoven het oude huis verliet om naar de kerk te rijden. Het hele dorp was trouwens uitgelopen, de mensen omzoomden de korte weg, van het hek tot aan het raadhuis toe en vandaar weer tot aan de deur van de tot aan de laatste plaats bezette kerk.

Het had Vincent bij zijn aankomst tamelijk beduusd doen kijken.

"Ja, jongen," had mevrouw Mackenberg geplaagd. "Dat heb je te wachten als je een telg uit een oud geslacht kaapt. Domershoven betekent hier nog altijd iets."

Vincent vergat te antwoorden, omdat langs de donkere monumentale trappen de bruid naar beneden kwam, onwerkelijk teer en mooi tegen die omlijsting en in het diffeuze licht, dat door de gebrandschilderde vensters binnenviel.

Het stemmengeroes was weggestorven, de ogen van alle gasten hingen geboeid aan het frêle figuurtje in de wolk van kant en tulle. Kleine Ineke was, heel ongewoon, gekleed in een cycлаamkleurig jurkje en kapje, waarmee ze op een prinsesje van een oud schilderij

geleek. Het boeket van de bruid bestond uit enkel witte lathyrus. Vincent stond enkele ogenblikken net zo stil als de anderen, dan zag hij, hoe Astrids ogen de zijne zochten. Het kon hem niets schelen dat iedereen keek en dat tante Johanne het misschien niet volgens de etikette vond, maar hij rende de trap op en sloot de kanten wolk stevig in zijn armen. Toen brak Ineke de betovering voor bruidspaar en gasten, door luid en verontwaardigd te roepen: „Vincent, je kreukt haar helemaal! We moeten opschieten, want anders worden Onno en de pastoor allebei boos.”

Aldus tot de orde geroepen, tot hilariteit van alle aanwezigen, schreed het lachende bruidspaar verder naar beneden. Ineke keek zuinig vanwege het beledigde decorum. Ze vond het echter een heerlijk avontuur om samen met het bruidspaar in het prachtige koetsje te mogen rijden. De paarden hadden zilveren belletjes en witte leidsels, zag ze verrukt, en het koetsje was van binnen helemaal met gele zijde bekleed. Het werd een korte triomftocht.

Op het raadhuis voltrok Onno zelf het burgerlijk huwelijk, om zich daarna weer als gast in de stoet te voegen. De kerkelijke plechtigheid was mooi, rustig en sfeervol. Duidelijk klonk Vincents „Ja, ik wil,” dat van Astrid hoorden alleen Vincent en de pastoor, die het huwelijk inzeggende.

Bij het binnenkomen in de kerk hadden koor en orgel hen verwelkomd met het 'Veni Creator'. De plechtige klanken bleven door Astrids hoofd zingen, ook onder het voorgaan van de Mis. Ze kende er immers ieder woord van en vooral dat vierde couplet sprak haar vandaag sterk aan. Ze bladerde in haar missaal om de woorden nog eens in zich op te nemen.

*Accénde lumen sénsibus
Infúnd amórem córdibus,
Infirma nostri córporis
Virtúte firmans pépeti.*

*(Ontsteek licht in ons binnenste
stort liefde uit in ons hart,
maak ons zwakke lichaam sterk
door blijvende kracht.)*

De rest ging haar als een droom voorbij, zelfs het grote innerlijke

conflict was op de achtergrond geraakt en leek vreemd en onwerkelijk.

Tante Johanne genoot omdat de oude luister voor één dag het stille Domershoven tot leven had gewekt. In de zaal, op trappen, gangen en in de tuinen klonken lachende stemmen en plekten de toiletjes van de dames als kleurige bloemen tussen het officiële zwart van de heren.

Het was zo druk en afwisselend, dat Astrid helemaal niet kon nadenken en het bruidspaar eigenlijk niet eens tijd voor elkaar kon vinden. Pas toen Astrid klaar stond om weg te gaan en Vincent kwam vragen of ze klaar was, kon ze weer helder denken. Ze wees op haar vleugel en vroeg aarzelend: „Vincent, ik geloof dat het beter is, om de vleugel voorlopig hier te laten staan.”

Vincent trok zijn wenkbrauwen op. „Lieve schat, daar praten we dan de volgende week wel over, daar hebben we nu heus geen tijd voor. Is het zo belangrijk? Laten we dan maar ineens beslissen, dat je met de piano kunt doen wat je wilt. Zo goed, piekerkousje?”

„Ja, dank je. Het spijt me, Vin,” zei Astrid een beetje verdrietig.

„Wat? Dat ik het goed vind?” Vincent tilde haar gezichtje op. „Malle meid. Kom, laat je problemen maar achter, dan gaan we er vandoor.”

Door een stortbui van confetti bereikten ze ademloos Vincents wagen en ze reden snel weg, terwijl alle gasten hun enthousiast nawuifden. Inneke in haar rode jurkje vooraan, dansend en zwaaiend met twee handen.

Astrid wipte een snipper papier van Vincents dikke haardos, ze keek er naar en schoot in de lach:

„Kijk eens, er staat 'verbaal' op. Ze hebben zelf confetti geknipt. Ik hoop dat Wendy niet in de ambtelijke stukken heeft zitten graaien! Jij had een proces-verbaal in je haar hangen.”

„En wat staat daarop?,” vroeg Vincent belangstellend, hij plukte een papiertje van Astrids tas.

„Landloperij!” zei Astrid verbluft.

Toen gierden ze het samen uit om het tot confetti gebombardeerde proces-verbaal wegens landloperij.

Ze zouden een reis van twee weken gaan maken, zonder vaste plannen. Astrid had nog niet veel van de wereld gezien en zo'n reis vol verrassingen leek haar interessant. De eerste pleisterplaats werd een gezellig laag wit hotelletje in Valkenburg. Na het diner keek

Astrid verlangend naar buiten. Het begon al donker te worden, maar het was zulk heerlijk weer.

„Zullen we een eindje gaan wandelen?,” vroeg Vincent. „De omgeving is hier zo mooi.”

„O, dolgraag!” Astrid stond al overeind, alsof ze het een opluchting vond, dat ze weg kon. Vincent had het gevoel, alsof ze geestelijk mijlenver van hem verwijderd was.

Buiten gaf hij haar een arm, ze slenterden langzaam de grote weg af en sloegen een bospad in. Het gesprek wilde niet vlotten, want Astrid gaf eenlettergrepige antwoorden.

„Vincent moest eens weten hoe groot de leugen is, waarmee ik ons huwelijk begin,” dacht Astrid bedrukt.

Toch durfde ze ook nu niet opeens met de waarheid voor de dag te komen. Natuurlijk zou het dan op tranen en een scène uitdraaien. Bovendien had ze, op de een of andere duistere manier het gevoel, dat ze nog nooit zo weinig contact met Vincent had kunnen krijgen als juist op deze dag.

„Astrid, ik heb je al driemaal iets gevraagd!” Vincents vingers sloten zich om de hare, hij voelde de lichte beweging, alsof ze zich los wilde trekken en zich toch weer bedacht.

Er tintelde een lichtje in zijn heldere ogen, maar hij zei niets. Het onwillige handje bleef hij vasthouden en hij wandelde braaf door, in vredesnaam dan maar zwijgend.

Het duurde zo tien minuten.

„Astrid, ik vraag me één ding af,” Vincent lachte zachtjes. „Ben je misschien van plan om de hele nacht door te wandelen? Als je terug wilt waarschuw je wel even, hè?”

„O, maar ik wil nog niet terug,” zei Astrid haastig.

Vincent stond resoluut stil, hij trok Astrid naar zich toe en tilde haar gezicht op. „Nee, nu moet je eens even niet naar de maar kijken, maar naar mij. Weet jij wel, dat ik gedachten kan lezen?”

„Ja?,” vroeg zij aarzelend, ze keek voorzichtig door haar lange wimpers omhoog. „Ik geloof er niets van. Wat denk ik dan?”

Vincent trok haar dichterbij in zijn armen. „Jij denkt: Wie is dat toch, die man die naast me loopt? Is dat nou Vincent, die ik al zo lang ken en vertrouw? Hij lijkt me opeens een wildvreemde en ik weet eigenlijk niet eens, of ik hem wel aardig vind.”

„O Vin, malle!” Astrid schoot in een bevrijdende lach, ze vleide haar hoofd tegen hem aan. „Je bent een schat! Gek hè, toch was

het heus even zo, maar nu is het opeens verdwenen. Hoe wist je dat?"

„O, ik houd toevallig erg veel van je en bovendien heb ik de verbeelding, dat ik je tamelijk goed begrijp." Hij kuste voorzichtig haar oor en het gladde zachte haar. „Het is allemaal niet erg, als je in vredesnaam maar nooit spijt krijgt van ons huwelijk. Ik zal je er nooit reden toe geven, dat belooft ik je."

„O, Vincent.... nooit.... ik houd immers zo van je." Ze hief haar gezichtje naar hem op en hun lippen vonden elkaar in een lange kus.

„Nu wil ik terug," zei Astrid beslist.

De maan stond hoog aan de hemel, toen het jonge paar met de armen om elkaar heen terugwandelde naar het hotelletje. Astrid had resoluut de gedachte aan de grote leugen op de achtergrond geschoven; in de ban van de kostbaarste ogenblikken die het leven een mens kan schenken leek dat probleem opnieuw onbetekenend en ver verwijderd.

XIII.

WAT HET ZWAARSTE IS....

IJzig blies de grimmige wind door de straten en rukte de laatste bladeren van de bomen. De straten waren glimmend van de regen, die de huiverende mensen recht in het gezicht geworpen werd. Ze doken diep in hun kragen en de trams waren overvol. Vincent haastte zich naar huis. Het was beslist weer om knus bij de haard te kruipen, maar inplaats daarvan moest hij vanavond nog een belangrijk concert gaan beluisteren. Astrid zou meegaan, dus zo heel erg vond hij het niet.

„Kom je even binnen?," vroeg zijn moeder. „Astrid is er nog niet." „Is er nog niet?," herhaalde hij verbaasd. „Maar waar is ze dan heengegaan?"

Mevrouw Ewouts haalde zwijgend haar schouders op. Er was niets, wat ze zo grondig verafschuwde als zich bemoeien met het jonge huishouden. Al zag ze dingen die verkeerd waren, dan zou ze het nog niet gezegd hebben, zolang haar raad of mening niet werden gevraagd. Ze had daarvan bij vrienden en kennissen teveel narig-

heid gezien en ofschoon de verleiding om Vincent in te lichten de laatste tijd steeds sterker was geworden, had ze het toch niet gedaan. Hij zag toch zeker zelf wel, dat Astrid niet eens de moeite deed om een goede huisvrouw te worden. Ze kon rustig alles aan het meisje overlaten en ze vond het heel geschikt, als haar schoonmoeder de raad verschaft, die zij niet kon geven. Mevrouw drong zich niet op, maar Corrie had al direct door uit welke hoek de wind waaide. Ze vroeg niets aan Astrid, maar ging om hulp naar de oude mevrouw.

„Vraag maar aan mevrouw of ze het zo goed vindt,” was steeds de voorzichtige boodschap.

„O, mevrouw boven merkt het niet eens.” Corrie haalde in zo'n geval onverschillig de schouders op. „Die denkt, dat ik zelf alles zo beredder en dat vindt ze prachtig. Ze is er immers haast nooit. Als u hier niet was, ging ik er zo vandoor.... en dat mijnheer 's avonds eten op tafel ziet, hep ie niet aan mevrouw te danken.”

Het leek brutaal, maar het was de zuivere waarheid. Astrid was schromelijk uithuizig en ze vertelde ook nooit waar ze heen ging. Mevrouw vroeg het haar ook nooit, want tenslotte had Astrid recht om te gaan waar ze wilde en ze was aan haar schoonmoeder geen verantwoording schuldig.

Mevrouw Ewouts had wel gehoopt, dat Vincent zijn vrouw eens tot de orde zou roepen, maar meestal zorgde Astrid er ook wel voor om thuis te zijn voor hij kwam. Bovendien was Vincent al een paar maal voor enkele weken op reis geweest, zonder dat hij er Astrid toe had kunnen bewegen om mee te gaan. Ze had er geen zin in en daarmee hield alles op. Vincent vertikte het om er ruzie om te maken. Graag of niet, had hij kortaf gezegd. De volgende dag had Astrid aarzelend te kennen gegeven, toch wel mee te willen, maar toen bleek hij er geen prijs meer op te stellen. Vanaf dat ogenblik ontstond de verkoeling, die gestadig verder groeide.

Mevrouw Ewouts had, na lang tobben, het besluit genomen om Vincent bij de eerste gelegenheid die zich voordeed te vertellen, dat ze zich ongerust maakte. Nu was die gelegenheid er. „Vincent, het is niet mijn bedoeling om mij met jullie huwelijk te bemoeien, maar Astrid is nog zo jong. Jij kunt haar beter leiden dan ik. Van mij wordt het zo gauw als bemoeizucht aangemerkt, vooral omdat jullie bij mij wonen. De hemel verhoede, dat ik ooit een bemoeial van een schoonmoeder word voor dat kind. Je weet wel, dat ik

van Astrid houd. Ik vraag me alleen af, waarom je haar niet meeneemt als je op reis gaat."

Vincent leunde achterover in zijn stoel en keek peinzend de rook van zijn sigaret na.

"Omdat ze het niet wil, moeder," zei hij rustig. "O, daarvan hoeft u niet te schrikken. Ik heb getracht Astrid te bevestigen om me haar volle vertrouwen te schenken, maar vertrouwen moet spontaan gegeven worden. Ze heeft het moeilijk op het ogenblik, gelooft u dat maar. Ik ben heus niet blind voor alles wat er voorvalt."

"Astrid is praktisch nooit thuis," merkte mevrouw zacht op. "Heus, Vin, het is niet om haar zwart te maken. Als jij dat alles weet is het goed."

"Ik wist het niet zeker, maar vermoeden kon ik het wel." Vincent zuchtte.

Hij vond het niet nodig om te vertellen, hoe bitter het hem tegenviel, dat Astrid zo rustig haar eigen, geheime weg bleef gaan. Ze vertrouwde hem niet of ze vond, dat hij met dat deel van haar leven niets te maken, had. Hij kwam immers alleen maar op de tweede plaats, voor hem was het kleine overschot aan tijd.

De deur werd opengegooid. Astrid, met rode wangen en verwarde haren, stond op de drempel.

"Waar kom jij zo vroeg vandaan?," vroeg ze, zich over Vincent heenbuigend.

"Dat mag ik misschien ook wel aan jou vragen, maar dan in enigszins gewijzigde vorm." Hij trok ongeduldig zijn hoofd terug.

"Je bedoelt?," vroeg ze koel.

"Waar kom jij zo laat vandaan?" informeerde hij nog steeds kalm.

"Ik ben de stad in geweest," Astrid haalde de schouders op. "Mag dat misschien niet?"

"Ga je iedere middag de stad in?" Hij had het niet willen zeggen, maar het ging vanzelf.

Er kwam een klein, minachtend glimlachje om Astrids mond, haar ogen gleden even naar mevrouw.

"Word ik bespioneerd?" Het klonk oneindig hooghartig. "Wel ik heb altijd wel iets te doen. Soms ga ik naar Domershoven, soms naar Wendy."

"Vroeger was je niet zo dol op Domershoven," snauwde Vincent haar toe.

"Als je ruzie wilt maken, laten we het dan samen uitvechten," zei

Astrid, terwijl ze opstond uit haar stoel. „Het is niet bepaald nodig om er moeder mee te vervelen.”

Ze liep voor hem uit naar boven en in de gezellige zitkamer, waar de zorgvuldig gedekte tafel lokte, stonden ze voor het eerst als kempfanen tegenover elkaar.

„Je hoeft niet te denken, dat je bespioneerd wordt, ik wist het zelf heus wel,” wierp Vincent haar voor de voeten. „Denk je, dat ik nooit tussentijds eens thuis moet zijn? Je bent er nooit, je laat alles aan moeder en Corrie over. Dat je geen zin hebt om je met je huishouden te bemoeien, moet je dan nog zelf weten, maar je liegt, Astrid, dat vind ik zo erg. Je liegt nu en je liegt iedere dag. Je hebt ons huwelijk opgebouwd op het drijfzand van grote en kleine onwaarheden.”

Astrid bleef koppig zwijgen. Tegen zo'n stortvloed van beschuldigingen kon ze helemaal niet op. Zeker, het was verdiend, maar als Vincent dan zo goed wist, dat ze nooit thuis was, waarom had hij dat dan niet gezegd? Ze geloofde er niets van! Moeder had natuurlijk alles verraden. Het was onredelijk, maar ze voelde zich inplaats van schuldbewust, heel erg beledigd en in de verdediging gedrongen. „Ik ga vanavond níét mee,” viel ze boos uit, de deur vloog met een klap in het slot.

Vincent ging alleen aan tafel, maar het eten smaakte hem niet en er was door Astrids late thuiskomst en het gekibbel daarna zoveel tijd verloren gegaan, dat hij zich haasten moest om op tijd weg te komen.

Mevrouw Ewouts keek de snel wegschietende wagen na. Vincent ging alleen? Even aarzelde ze nog, dan liep ze naar boven en klopte op de deur van de zitkamer. Ze kreeg geen antwoord en dus ging ze tenslotte maar naar binnen. Astrid kwam uit de slaapkamer te voorschijn. Het was duidelijk dat ze gehuild had. Alle ergernis smolt weg uit het hart van de oudere vrouw.

„Och, meiske toch!,” zei ze zachtjes en ze sloeg haar arm om de tengere schouders. „Kom nou eens rustig bij me zitten en vertel me dan eens waarom je zo'n verdriet hebt.”

„Vincent is kw.... kwaad weggelopen,” snikte Astrid onder een hernieuwde tranenvloed.

Er twinkelde even iets in de ogen van Vincents moeder. Ze had Astrid daarstraks beneden met genoeg door elkaar kunnen ramelen, toen ze Vincent zo koel en hooghartig antwoordde, maar

in dit zielig snikkende hoopje mens was weinig meer over van de 'freule'.

„O, dus je houdt toch nog wel een beetje van Vincent?,” vroeg ze. Twee roodbehuilde ogen keken diep wanhopig naar haar op. „Ik ben natuurlijk dol op Vincent, er bestaat niemand die zo goed en zo lief is als Vincent,” Astrid snoot verwoed haar neus.

„Maar je hebt toch wel een vreemde manier om hem dat te tonen,” verweet Vincents moeder zacht.

„Ik kon toch niet anders,” Astrid keek haar om hulp smekend aan. „Ik kan nog niet anders.... het zal minstens nog twee maanden duren voor ik alles vertellen kan.”

Het bleef lang stil, mevrouw Ewouts dacht na, dan vroeg ze dringend: „Als Vincent over twee weken naar Wenen gaat, blijf je dan weer thuis, ofschoon hij je dolgraag mee wil hebben?”

„Ik kan niet anders,” hield Astrid koppig vol.

„Hoor eens, Astrid, wat het zwaarste is, moet het zwaarste wegen,” bracht de oude dame haar onder de aandacht. „Wat is je het meeste waard, je huwelijk of je andere belangen? Je bent bezig om alles wat goed was tussen jou en Vincent stuk te maken. Hij is toch je man, die van je houdt en die lief en leed met jou wil delen en jij? Wat doe jij? Jij sluit hem buiten. Vind je niet, dat hij toch al veel geduld en zelfbeheersing aan de dag heeft gelegd?”

„Ja,” zei Astrid eenvoudig. „Maar het is juist omdat ik zo bang ben om Vincent te verliezen als ik alles beken.”

Toen kwam het hele verhaal eruit en mevrouw Ewouts luisterde zwijgend. Eindelijk zweeg Astrid en keek hulpzoekend naar haar schoonmoeder op.

„Wat heb je toch aan alle kanten in je problemen verward gezeten, arm klein ding. Je weet toch wel, wat je moet doen, Astrid? Nee, meer zeg ik niet. De rest komt vanzelf wel.”

„Ja, maar het zal misschien toch nog wel een of twee dagen duren voor ik aan mijn bekentenis toe ben.” Astrid sloeg haar armen om de hals van de oude dame. „U bent een schat! Vooral omdat u het hele geval zo objectief hebt bekeken en niet direkt maar in het wilde weg mij de schuld hebt gegeven. Daarom moet u maar niet vreemd kijken als Vincent morgen nog met een onweersgezicht rondwandelt en u moet ook maar niet schrikken als u opeens een erg groot meubelstuk naar binnen ziet sjouwen.... ik moet eerst de ruggesteun van m'n trouwe vleugel hebben.”

De oude mevrouw Ewouts ging met een blij hart naar haar eigen domein en de jonge mevrouw Ewouts, die de avond zonder Vincent en met de herinnering aan de kibbelpartij erg ongezellig vond, dook in haar bed. Ze sliep zo vast, dat ze Vincent niet eens thuis hoorde komen. Verbaasd en ongelovig keek hij op het rustige gezichtje neer. Nee, maar dat was nou toch het toppunt! Hij had de hele avond gewetenswroeging gevoeld en zijn gedachten waren voortdurend met Astrid bezig geweest, die natuurlijk verdriet had en hier lag de jongedame en sliep zo diep en rustig als een baby. Hij begreep er nog minder van, toen Astrid hem de volgende morgen begroette alsof er helemaal geen harde woorden gevallen waren.

„Ben je er vanmiddag weer niet als ik thuis kom?,” vroeg hij stroef, toen ze hem netjes tot aan de voordeur uitgeleide deed.

„Misschien niet, brommerige heer gemaal,” zei ze uitdagend en ze ging op haar tenen staan om haar armen om zijn hals te slaan.

„Hou je hoofd nou maar niet zo stijf, want je komt toch de deur niet uit zonder dat je me gezoend hebt.”

Vincent boog gehoorzaam, doch zonder enthousiasme, zijn hoofd.

„Dat is geen zoen, dat is de géést van een zoen,” constateerde Astrid ondeugend, ze ging compleet aan zijn hals hangen. „Jakkas, doe niet zo harkerig, Vin!”

„Jij kleine kat,” zei Vincent, half boos, half lachend, hij schudde haar eerst door elkaar en toen kréég ze haar zoen. Ze had er zich deze keer niet over te beklagen, dat het de géést van een zoen was. Min of meer ademloos wuifde ze Vincent een paar minuten later na. Het was natuurlijk maar lapwerk geweest, deze verzoening, dacht ze ondeugend, maar beter wat dan niets. Het was gewoonweg onmogelijk geweest om Vincent boos te laten weggaan, dus had er niets anders op gezeten dan hem te dwingen tot een behoorlijk afscheid.

Om drie uur belde ze Vincent op.

„Ik ben thuis,” vertelde ze hem, met een plagerige klank in haar stem. „Kom jij ook vroeg?”

Het lag niet in Vincents aard om hatelijk te zijn, dus zei hij eenvoudig: „Dat is fijn, schat. Ik kom zo gauw mogelijk, maar dan moet ik nu ook afbellen, want ik heb iedere minuut nodig als ik er vroeg vandoor wil gaan. Tot straks dan, Astrid.”

Weliswaar begreep Vincent niet veel van de geheimzinnigheid, toen hij thuiskwam. Hij mocht niet naar boven en ze dineerden dus

beneden, maar na tafel nodigde Astrid haar man een beetje plechtig uit om mee te gaan. De breedte van de trap stond hen wel toe, mits met een beetje goede wil, om gearmd naar boven te klimmen, dus deden ze het dan ook. Astrid opende de deur van de zitkamer en voor Vincents verbaasde ogen prijkte daar Astrids vleugel. Vincent zei niets, maar ze voelde hoe zijn hand de hare omklemde.

„Nog niets zeggen, Vin, dat komt straks,” zei ze zachtjes. „Nu moet je alleen maar rustig in je stoel gaan zitten.”

Ze liep naar de vleugel en nam voor het instrument plaats. Ze zat daar heel stil, de handen gevouwen en ze keek niet naar Vincent, toen ze heel zachtjes zei: „Weet je nog, die ene middag in de grote zaal op Domershoven.... toen zweefde er iets in de lucht, tussen jou en mij....”

„Of ik het nog weet!” Vincents stem klonk peinzend en zijn ogen waren strak gericht op het stralende blonde hoofdje van zijn vrouw.

„Jij.... in de namiddagzon voor het spinet.... het was een sprookje.... en je speelde 'An die Musik'.”

Astrids handen lagen op de toetsen en toen speelde ze opnieuw 'An die Musik'. De tere, dromerige melodie zweefde door de kamer en spon opnieuw onzichtbare draden tussen twee harten. De interruptie, die Astrid verwacht had bleef uit en tenslotte vergat ze alles om zich heen, zoals gewoonlijk. Ze wist alleen nog, dat Vincent zat te luisteren, zonder zich te bewegen, maar bij het slotaccoord stond hij opeens achter haar, zijn handen op haar schouders. Astrid durfde zich niet naar hem om te draaien, ze legde haar handen over de zijne en heel zacht zei ze. „Dat was het geheim, dat tussen ons stond, Vincent.”

„Nee, meisje, dat stond niet tussen ons,” Vincents stem klonk heel rustig. „Ik wist het al voor we trouwden, dat je bezig was om je vingers te dwingen jou te gehoorzamen. Het was bewonderenswaardig, dat je zo doorzette, want het moet je veel pijn en moeite gekost hebben, méér dan een buitenstaander kan vermoeden. Ik voelde, dat je vingers soepeler werden en soms was je zo in een gesprek verdiept, dat je je rol vergat en dan bewogen je vingers, alsof je oefeningen maakte, dat ging soms vanzelf, omdat je zo volledig geabsorbeerd was door de innerlijke dwang om weer te kunnen spelen. Mij kon je niet om de tuin leiden en op die zondag, dat ik Wendy liet bellen of je naar 'Zonneheerd' wilde komen.... toen was ik al op Domershoven geweest. Er was niemand thuis en ik

liep achterom naar binnen en zelfs naar boven. Je speelde 'Lente-Nocturne', maar ik wilde je niet overvallen nu je zo kennelijk niet wilde weten, dat je de macht over je vingers terug kreeg. Ik wachtte, wachtte maar, tot je het vertellen zou. Ik wachtte, tot je me je vertrouwen zou geven, maar dat gebeurde nooit. O, Astrid, het was dikwijls om wanhopig te worden.... en dat.... ja, dat stond wel tussen ons. Betekende ik zo weinig voor je, Astrid?"

Astrid duwde zijn handen van zich af en stond op. Nu keerde ze zich wel naar hem toe en haar ogen zochten de zijne.

„Vincent, heb je dat werkelijk gedacht? Wat ben ik toch dom geweest en als je moeder me er niet op gewezen had, dan zou ik nog zo door zijn gegaan en dat allemaal, omdat het tegendeel waar was van wat jij denkt?"

„Ik begrijp je niet, Astrid." Vincents stem klonk moe en verdrietig. „Dacht je, dat ik het niet goed gevonden zou hebben, dat je verder studeerde?"

„Ja, dat wel, maar ik was zo bang, dat ik jou dan zou moeten missen," bekende ze en het klonk aandoenlijk. „Je zei op dat bal, dat je wel wist, hoe mijn pianostudie nog jarenlang mijn tijd zou opeisen. Ik dacht eerst, dat je het zei, omdat je zelf vrij wilde zijn, maar later.... Wendy maakte mij wakker uit die droom, er is blijkbaar altijd iemand, die mij wakker moet schudden.... toen wist ik, dat je het echt gemeend had. Je zou me ook niet gevraagd hebben, als dat ongeluk er niet tussen gekomen was. Is het niet zo, Vincent?"

„Ja," bekende Vincent. „Ik was geen leek, ik wist hoe het worden zou."

„Nu, ik herinner me, wat Wendy gezegd had: 'Je kunt niet alles hebben.'" Astrid maakte een mismoedig gebaar. „Wel, ik heb geprobeerd om toch alles te hebben, mijn muziek en jou, omdat ik geen van beide missen kon. Het was schandelijk van me, maar daarom wilde ik wachten tot we getrouwd waren."

Nog dieper boog een schuldig blond kopje, maar toen waren opeens Vincents armen om haar heen en hij lachte, werkelijk, hij lachte, tot Astrids onnoemelijke verbazing en verlichting.

„Jij kleine bandiet," fluisterde hij. „Je dacht natuurlijk: Dóé er dan nog maar eens wat aan als je eenmaal 'ja' hebt gezegd."

„Z.... zo ongeveer," snikte Astrid opeens. „M.... maar, ik.... ik had wel ver.... verschrikkelijk zelfverwijt en een erg kw....

kwaad geweten.... en.... en ik vond me zelf zó gemeen, dat ik later helemaal niets meer durfde te zeggen. Ik was zo vreselijk bang om jou te verliezen.... het kon toch best, dat je helemaal niet meer van me zou houden als je wist met wat voor een leugenachtig schepsel je getrouwd bent.”

Vincent beet op zijn lip om een nieuwe lach tegen te houden. „Ge-loof je het zelf?” Hij drukte haar vaster tegen zich aan. „O, jij, prinses duizendschoon, wat heb je je er lelijk ingewerkt, hè?”

„Zeg maar liever, prinses in duizend vrezén,” Astrid veegde haar ogen droog met Vincents das. „Het was allemaal haast niet bij te houden. Ik reed naar Domershoven om te studeren, ik moest iedere week naar de masseur en ik had voortdurend les van Willem Lan-kers, op de gekste ogenblikken, als het mij schikte. Hij heeft me ontzaglijk goed geholpen. Hij wil dat ik slaag, niet alleen omdat ik het talent heb, maar ook omdat ik Marja Oosterga's dochter ben. Hij heeft mijn moeder immers opgeleid en heel erg bewonderd. Geen moeite is hem te veel.”

„Ja, en wat een geluk, meisje, dat je voortaan rustig je gang kunt gaan.” Het klonk plagend. „Geen geheime excursies meer! Je volgt je lessen en je studeert en de rest.... wel, dat moet dan maar geregeld worden. Moeder zal je wel zoveel mogelijk helpen en als Corrie verteld wordt, waarom zij niet te veel op jouw hulp moet rekenen, dan zal ze er ook wel anders tegenover staan dan tot nu toe. Het is een best kind, maar ik kan me voorstellen, dat ze geen touw aan jouw gedrag kon vastknopen.... dat kon ik zelf ook niet eens.” Vincent kuste haar en duwde haar daarna resoluut neer op de pianostoel.

„Zo, en nu wil ik je werkelijk horen spelen en ik zal je mijn kritiek niet sparen.”

Astrid zat even heel stil en geconcentreerd voor de vleugel, zoals haar gewoonte was.

„Wendy had toch ongelijk.... je kunt soms toch wel alles hebben!” dacht ze blij en haar juichende stemming vond weerklank in een nagenoeg feilloze vertolking van Beethovens wondermooie, sterk levende Sonate Appassionata.

Het grootste compliment aan haar spel was Vincents volkomen kritiekloos genieten. Die avond zag Astrid het leven als een zonnige rechte weg zonder schaduwen.

LENTE-SCHERZO.

In de grote tuin van het burgemeestershuis speelde in de box de felblonde, eenjarige zoon van Wendy en Onno, onder het wakende oog van zijn jeugdige tante Ineke. Wendy was er van overtuigd dat kleine Leo geen kwaad kon en dat Ineke erg zorgzaam was; daarom had ze deze morgen heel weinig belangstelling voor de stamhouder. In de twee jaren die voorbij waren gegaan had het leven zich voor haar jonge gezin rustig en gelukkig ontwikkeld. Ze zat nog steeds tot over de oren in het werk, maar ze vond er geen makkelijk tijd voor, zonder Onno en het kind tekort te doen. Het was wonderlijk, maar Onno mocht dan de geziene burgemeester zijn, zijn vrouw was de vraagbaak, steun en toeverlaat van heel wat dorpelingen, in de meest uiteenlopende zaken, van burenruzies tot inzamelingen voor een goed doel toe. Als Onno in de een of andere zaak precies wilde weten, wat er eigenlijk gebeurd was, dan riep hij Wendy's hulp in. Gewoonlijk wist zij er wel méér van.

Deze morgen had Wendy zelfs geen oog voor de rijke herfsttuin van haar tuin en het blonde bolletje boven het rode trainingspakje in de box. Ze dacht aan Astrid, die vanavond voor het eerst, sinds dat lunchconcert van enkele jaren terug, in het openbaar zou spelen samen met een bekend philharmonisch orkest. Ze had ontzettend hard gestudeerd en tijd voor iets anders was er zelden geweest. Vincent had zijn eigen werk, hij ging min of meer zijn eigen weg, zoals vroeger. Wekenlang moest hij op reis, om dan onverwacht weer op te duiken. Astrid kon niet met hem meereizen, dat wisten ze beiden en er werd ook niet meer over gepraat. Vincent had goedgevonden, dat ze haar studie voltooide en hij voerde het consequent door. Hij leefde intens met Astrid mee en zijn vreugde was even groot als de hare, toen ze er in slaagde om de 'prix d'excellence' te winnen. Daarna maakte hij zelf alles voor haar langdurig verblijf in Parijs in orde. Ze woonde er bij vrienden van Vincent en zo kon zij haar studie voltooien bij professor Beaulieu. Dat Vincent en zijn vrouw elkaar in die jaren dikwijls ontmoetten kon moeilijk bewezen worden en Wendy had zich dikwijls verwonderd en bezorgd afgevraagd, hoe een huwelijk op deze manier goed kon blijven, hoewel die twee ooit helemaal naar elkaar toe konden groeien. Het leven

joeg hen allebei een andere kant uit, als herfstbladeren in de storm. Vincent had het zeker niet zo gewenst, maar hij had het uit liefde voor Astrid aanvaard.

Nu kwam dan vanavond de kroon op alle opofferingen en daarna? Wendy zuchtte bekommerd. Rusteloos trekken door de wereld, van het ene podium naar het andere, misschien stormen van bijval en gejuich. Ze zou een groot deel van die levensweg alleen af moeten leggen. Astrids vader, de rijke Van Domershoven, had weinig andere belangen gehad dan meereizen met zijn vrouw, maar Vincent was er in het geheel niet voor geschikt om alleen maar de man van 'Astrid van Domershoven' te zijn en zo onder te gaan in dat onrustige leven. Hij had zijn eigen werk, dat hem trok, zoals Astrids muziek het háár deed. O zeker, Vincent hield met heel zijn hart van Astrid, maar ééns moest die liefde verkommeren als een plant, die zon noch voedsel krijgt. Onwillekeurig vouwde Wendy haar handen. Ze was niet bang, dat de avond Astrid geen succes zou brengen, maar deze avond zou Astrid leren wat het betekende om toegejuicht te worden en daarvoor had Wendy angst. Het was alsof vanavond de laatste dunne band tussen Astrid en Vincent wel moest knappen. Wendy kon niet blij zijn. Ze wist, ook al spraken ze er weinig over, dat Vincents moeder en Astrids tante het helemaal niet eens waren met de manier waarop het jonge paar langs elkaar heen leefde. Nu waren ze dan sinds twee maanden weer allebei thuis.

Astrid vond Vincents moeder vriendelijk maar stil. De jonge vrouw vroeg haar ook niet waarom ze zo was; ze wist het maar al te goed. Vincent zou trouwens geen kritiek geduld hebben, want hij was onwankelbaar trouw. Hij had destijds beloofd haar te helpen en hij had zijn woord gehouden, maar Astrid was niet langer een kind, dat speelde met het leven en ze wist heel goed, wat er omging in de mensen rondom haar, zoals ze ook Vincent begreep. Vincent was op de avond van haar concert vroeg thuis.

„Geen last van je zenuwen, meisje?,” vroeg hij, terwijl hij Astrid kuste.

„Nee hoor, dat gaat best, maar misschien komt het nog.” Ze lachte en knikte hem hartelijk toe. „Jij bent er immers, en nog zoveel anderen, die ik ken. Wendy en Onno, Wendy's ouders en tante Johanne en jouw moeder. Weet je wie me ook nog opbelde? Imelda! Ze zou graag gekomen zijn, maar ze had dienst. Ik heb haar laatst

nog gesproken. Ze is een flinke verpleegster geworden, heel anders dan vroeger."

„Och ja, we veranderen allemaal." Vincent streek vermoeid over zijn ogen, zijn stem klonk mat.

Astrid keek hem na, toen hij de kamer uitging, met een peinzenden blik in haar ogen. Later reden ze samen naar de concertzaal. Vincent was vriendelijk en attent. Hij bleef bij haar tot het laatste ogenblik. Het was hem onmogelijk om rustig in de zaal te blijven zitten en hij voelde zich beter als hij zo dicht mogelijk bij Astrid was, dus bleef hij tussen de coulissen staan.

De avond begon met een uitvoering door het orkest van 'Een schepping uit de steppen van midden-Azië' van Alexander Borodin, maar ze hoorden er geen van beiden veel van. De kleine hand in die voor hem Vincent voelde ijskoud aan. Dan klaterde het applaus op. Vincent legde zijn arm om Astrids schouders en hij voelde de rilling, die door haar heen ging. Toen moest hij haar laten gaan. Wat leek hem klein en tenger op het grote podium, als middelpunt van het grote orkest en met alle ogen op zich gericht. Ze speelde het tweede piano-concert van Rachmaninoff en ze wist te boeien vanaf het eerste accoord, nog voor het eerste deel, moderato, voorbij was, had ze het publiek gewonnen, zoiets voelde je absoluut aan. Het was een niet te beschrijven, maar wonderlijk fluïdum tussen de solisten en de luisteraars in de zaal. De verrukkelijke weemoedige melodie van het adagio sostenuto, die nog even terugkeerde in het allegretto scherzando, werd op de vleugels van de zingende strijkinstrumenten vol en rijk uitgedragen, regelrecht naar de harten van de mensen, die gekomen waren omdat ze hielden van Rachmaninoffs melodieuze, bekorende schepping en ze hadden deze avond een meesterlijke vertolkster leren kennen.

Astrid was haar angst voor de donkere zaal volkomen kwijt, ze dacht niet meer aan de luisteraars, ze genoot met volle teugen.

„Astrids ziel is muziek!" De woorden hingen in Vincents gedachten terwijl hij onbeweeglijk stond te luisteren. Hij wist niet meer wie hij dat eens had horen zeggen, maar vanavond kregen die woorden hem reliefs en ondanks de blijdschap omdat ze zo wondermooi speelde deed het pijn. Nog nooit had de weemoedige melodie zo sterk tot hem gesproken als deze avond, nu ze tot leven kwam onder de handen van zijn vrouw, die hij steeds meer zou moeten afstaan aan haar zingende vleugel, aan zalen vol vreemde mensen.

Het applaus had iets van een plotseling losbarstende storm, het werd fanatiek en het duurde eindeloos. Astrid stond daar heel rustig, met een hand losjes op de vleugel en ze boog met aangeboren gratie. Haar gezichtje was heel wit en ernstig. Natuurlijk waren er bloemen, die ze even rustig aanvaardde als de hulde, waarin ze het orkest liet delen en toen speelde opeens de zeldzame, verwarmende glimlach om haar mond, die haar gezichtje zacht en zonnig maakte. Een van Chopins romantische en geliefde walsen werd de gewaardeerde toegift. Dan was Astrids eerste grote avond voorbij. Tussen de coulissen stond Vincent nog steeds. Hij trok haar in zijn armen en kustte haar hartelijk.

„Hoe ging het, Vincent? Eerlijk zeggen!,” zei ze dringend.

„Je wéét, dat het meer dan goéd was,” Vincents stem klonk een beetje schor. „Lees de kritieken morgen en je zult het bevestigd zien. Eerlijkheidshalve geen verslag van mijn hand, maar van een vriend van me, Rens Finnema, en al is hij dan ook een oude vriend van me, als je níét bevredigend hebt gespeeld, zegt hij het evengoed. Kom mee, Astrid, ze zullen je allemaal willen komplimenteren.”

In de solistenkamer werd ze bestormd door haar liefhebbende familie en vriendenkring en natuurlijk genoot ze er oprecht van. Vincent stelde haar aan zijn vriend Finnema voor en Astrid keek hem een beetje schuw aan. Ze had een heilig ontzag voor scherpe pennen en Finnema's verslagen vond ze altijd interessant, maar dikwijls had zij medelijden gevoeld met zijn slachtoffers.

Hij zei echter vriendelijk: „Wel, mevrouw Ewouts, ik heb vanavond inderdaad een historisch ogenblik meegemaakt.” Ze keek hem vragend aan en lachend voegde hij er aan toe: „Het ogenblik waarop een nieuwe ster aan de kunsthemel begon te stralen. Misschien iets minder briljant dan uw moeder, die ik overigens alleen van opnamen ken, maar... enfin, dat léést u wel. In ieder geval, Astrid Ewouts, je voelt de muziek met iedere vezel van je lichaam en je hart is één en al muziek. Trouwens, naar de briljante stijl van je moeder moet je nog toegroeien.”

„U moest eens weten hoe blij ik met uw woorden ben,” zei Astrid verheugd.

Vincents moeder verzocht het gezelschap om mee te gaan, ze had voor een feestelijk souper gezorgd. Finnema aanvaardde de uitnodiging graag en het druk pratende groepje dromde naar de deur, die echter van de buitenkant al geopend werd. Een knap donker-

ogig verpleegstertje draafde binnen, regelrecht op Astrid af. „Mel!,” zei de jonge pianiste blij verrast. „Kon je toch nog komen!” „Ja, ik móést gewoonweg.” Mel sloeg haar armen om Astrids hals en kustte haar klappend op beide wangen. „Heus, Astrid, dit was de gelukkigste avond van m'n leven! Ik heb hemel en aarde bewogen om te komen. . . . o, Astrid toch. . . .”

Het was duidelijk aan Melda's ogen te zien, dat ze gehuild had, maar ze was hun nog nooit zo sympathiek geweest als nu. Astrid gaf het opgewonden meisje een stevige zoen terug.

„Nu is alles goed, hè Mel?” Haar stem klonk zacht en lief. „Kon je ons eens gauw opzoeken? Bel even als je vrij bent.”

„O, dolgraag!” Mel kleurde van blijdschap. „Nu moet ik terugholle anders kom ik nog te laat.”

„Mag ik u even met mijn wagentje brengen?” bood Finnema aan. Toevallig keek Vincent in Wendy's richting, toen Finnema met Mel de deur uitwandelde, druk in gesprek.

„Waarom lach jij?” vroeg Vincent.

„Om hetzelfde waar jij om grijnst, neefje,” kaatste Wendy terug, en haakte haar arm in die van haar man. „Onno merkt niets, hè schat!”

„Nee, wat móést ik merken? Een aardig kind dat pleegzusje.”

„Ja, hè? Dat vond Finnema blijkbaar ook,” zei Vincent lakoniek.

„Er zit toch wel iets in dat malle gezegde: 'Liefde op het eers gezicht'. Ik hoop, dat hij niet blijft staan dromen op de trappen van het ziekenhuis en zo ons souper in de war schopt.”

„Och, jullie verzinnen maar wat,” lachte mevrouw Mackenberg, die het gesprek had gevolgd.

„Beslist niet,” zei Jan met de zekerheid van iemand die er verstand van heeft.

Finnema verscheen op tijd aan het souper en hij deed eerst wat afwezig, maar hij fleurde op toen de stemming na tafel nog feestelijker werd.

Jan speelde ter ere van Astrid 'Lente-Nocturne' en hij zong er niet onverdienstelijk bij.

„Aardig ding, hè?” waardeerde Finnema, die op dat ogenblik in de juiste stemming was voor dergelijke ballades. „Een beetje weemoedig, maar het dóét het nog steeds, het is. . . . hééé, dat is waar ook Astrid van Domershoven!” Hij staarde naar Astrid, die hartelijk de lach schoot.

„Ja, ik heb het op mijn geweten en er zit een héél verhaal aan vast.”

„Dus u had ook nog de kant van de lichte muze op kunnen gaan,” stelde Finnema vast. „Hebt u nog meer van dat spul gemaakt?”

„Ja, een tegenhanger van 'Lente-Nocturne', ik noemde het 'Lente-Scherzo',” bekende de jonge vrouw verlegen. „Maar het is een lied zonder woorden en helemaal niets bijzonders.”

„Spelen... spelen...,” drong het hele gezelschap.

Astrid liet zich niet bidden. 'Lente-Scherzo' was een lichte, lieflijke melodie. Zoiets kon alleen een gelukkig, tevreden mens maken, dacht Vincent triest. Waarom speelde ze dat nu wel, waarom had hij er niets van geweten, dat ze deze muziek gemaakt had? Moe voelde hij zich en oneindig eenzaam. Zo moest Astrid zich vroeger dikwijls gevoeld hebben, maar nu was haar leven rijk. Zij en haar vleugel, een twee-eenheid, waar hij niet tussen kon en wilde komen. Astrid, deze avond voor het eerst het stralende gevoerde middelpunt van een bewonderende kring. Zo zou het in de toekomst altijd zijn. Met heel zijn hart verlangde hij naar de lieve, aanhankelijke Astrid die 'Lente-Nocturne' had geschreven.

„Wat ben je stil, Vin,” zei tante Johanne zacht, tijdens het opgewonden debat over Astrids 'Lente-Scherzo'. „Jou maakt dit alles niet gelukkig, hè?”

„Och, als het Astrid alles geeft wat ze gedroomd heeft...” Hij haalde de schouders op.

„Ze lijkt zo ver weg,” tante Johanne keek peinzend naar haar nichtje. „Dat was ze de laatste jaren toch al, tante Johanne.” Vincents ogen zochten hetzelfde rustpunt als de oude dame. „Het is geen verwijt hoor, alleen een konstateren van de feiten.”

Het was ver na middernacht voor de laatste gasten verdwenen waren.

„O, wat ben ik moe!,” zuchtte Astrid. „Maar ik heb ervan genoten tot de laatste minuut.”

„Ja, dat is fijn, schat,” zei Vincent vriendelijk.

Ze vroeg niet hoe Vincent en zijn moeder de avond gevonden hadden, maar ze liep zachtjes zingend naar boven, tevreden met zichzelf en de hele wereld.

„O, Vin, hoe kan ze zo doen.” Het was meer een klacht dan een verwijt.

„Astrid is een beetje dronken van haar eerste succes,” zei Vincent met een vage glimlach. „Dat moest u haar heus niet kwalijk nemen, moeder.”

Mevrouw Ewouts zweeg, ze had spijt dat ze zich die paar woorden

had laten ontvallen. Ze wist immers, dat Vincent onwrikbaar loyaal was ten opzichte van zijn geliefde vrouw.

De volgende dag bracht een paar alleszins bevredigende kritieken voor de jonge pianiste.

Een week na die veelbewogen avond kwam Vincent vroeger dan zijn gewoonte was thuis. Hij behoefde niet te vragen waar Astrid was, want hij hoorde hoe ze een darteles mazurka speelde.

„Astrid!,” zei hij.

„Hallo, Vin!” Ze draaide zich om op de pianostoel. „Kom binnen en doe de deur dicht.”

„Astrid, ik heb Lankers gesproken. Is het waar, dat je een aanbieding voor een concert in het buitenland hebt gekregen?”

„Jawel,” zei ze eenvoudig.

Het bleef even stil, dan begon Vincent door de kamer te ijsberen.

„Vertel je dan nooit iets? Ga je dan helemaal alleen je eigen weg en tel ik helemaal niet meer mee?” Het was het eerste verwijt dat ze van hem hoorde, maar er klonk een wereld van lang opgekropt verdriet in door.

Astrid zei rustig: „Lieve jongen, ik wilde het vanavond met je bespreken, dat geloof je toch wel? Nu dan, ik neem die aanbieding niet aan.”

„Wat bedoel je?” Vincent stond abrupt stil en staarde haar aan.

„Maar waarom niet?”

Ze haalde de schouders op en ze lachte met een ondeugende tinteling in haar ogen.

„Vond je me vorige week erg harteloos, Vin, omdat ik de bekering van het succes zo echt tot op de bodem ledigde? Het was helemaal mijn avond en och.... aangezien het ook mijn enige avond zou zijn, vond ik, dat ik daar maar van genieten moest.”

Vincent aarzelde nog een ogenblik, dan viel hij in een stoel neer en trok Astrid naar zich toe.

„Zo, kom nu eens bij me, dan kunnen we tenminste praten, want ik begrijp er niets van.”

„Hè ja,” Astrid nestelde zich genoeglijk op zijn schoot en sloeg haar armen om zijn hals. „Ik ben blij, dat je uitscheidt met zo houterig klazerig te doen! Kijk, Wendy heeft vroeger eens tegen me gezegd: 'Je kunt niet alles hebben.... Vincent en je muziek'. Ik vond, dat ik dat wel kon hebben en ik dacht dat ik het allemaal heel mooi voor elkaar had gekregen, zoals mijn moeder en vader.... ma

alles was anders.... zie je. Jij bent anders dan mijn vader, je kon toch niet altijd bij mij zijn, ik heb je ontzettend gemist! Jij zei nooit iets, maar ik weet toch wel, dat je het alleen voor mij deed.... dat je daarom volkomen berustte in de hele toestand, zo scheef als ze was."

"Ja," zei Vincent alleen, zijn armen gleden heel vast om haar heen. "Ja, ga verder Astrid!"

"Wel, je kunt niet alles hebben, een mens moet weten te kiezen," fluisterde Asetrid. "Zie je, ik moest vooral denken aan mijn eigen jeugd. Ik was altijd alleen, ook toen mijn ouders nog leefden.... tante Johanne heeft met me opgetrokken vanaf mijn eerste levensjaren. Het was niet omdat ze, op haar stugge manier, niet veel van me hield, maar ze beseftte toch maar al te goed wat ik miste, omdat mijn ouders geen seconde tijd voor me konden vinden. Ik neem het hun niet kwalijk.... waarom ook? Maar tante Johanne deed dat wel.... en zie je, Vincent, ik wil, dat jij een echt thuis hebt, met een vrouw, die tijd voor je heeft.... ik wil, dat ons huwelijk een samengaan wordt en ik zou het ontzettend vinden om onze kinderen het leven te laten leiden, dat ik zelf verafschuwd heb, een leven ver van vader en moeder, maar met een eeuwig verlangen naar de twee-eenheid, die de kleine levens, die aan je toevertrouwd worden, beschermen moet.... en.... en ik hoop, dat we een heel stel kinderen krijgen, maar.... maar dat we er één krijgen weet ik tenminste zeker.... dus.... dus.... nou is er helemaal geen sprake meer van een wereldberoemde Astrid Ewouts. O, Vincent!" Wat de stralende Vincent in het oor van zijn vrouw fluisterde, was tenslotte alleen voor haar bestemd.

"Is het een erg groot offer, prinses Duizendschoon?," vroeg hij veel later, met zijn wang tegen het zilverblonde haar. "Ja, natuurlijk is dit een oerdomme vraag maar ik ben, geloof ik, op het ogenblik niet helemaal toerekenbaar van louter geluk."

"Ja, het is een offer, maar ik breng het graag, omdat jij en ons toekomstig geluk als trotse ouders van een klein Ewoutje het waard zijn," zei Astrid ernstig. "Ik heb mijn talent gekregen om er mensen gelukkig mee te maken en dat kan ik toch ook wel, zonder op het concertpodium te schitteren. Misschien zijn er nog andere mogelijkheden. De toekomst zal dat wel leren, maar hoeveel ik ook van mijn vleugel houd.... van jou houd ik méér en dat is de hele oplossing. Ons huwelijk is me oneindig veel meer waard dan de

stralendste carrière ter wereld, vergeet dat nooit. Nu weet je ook waarom ik dat 'Lente-Scherzo' schreef."

Een lied, dat geen woorden nodig had, het lied van een gelukkig tevreden mens, dacht Vincent, zoals hij gedacht had, toen ze het 'Lente-Scherzo' voor het eerst speelde, maar nu had het een diepere betekenis voor hem.

Mevrouw Ewouts klopte op de deur en toen ze niets hoorde keek ze even naar binnen. Ze zag Vincents arm beschermend om de schouders van zijn vrouw, een donker en een zilverblond hoofd dicht tegen elkaar geleund. Er hing zo'n duidelijk tastbare sfeer van rust en geluk om de beide jonge mensen, dat alle zorgelijke gedachten van mevrouw Ewouts op de vlucht sloegen.. Zachtjes sloot ze de deur weer.

Op de vleugel lag een velletje muziekpapier, bestrooid met dartele noten en er stonden twee woorden boven in Astrids fijne, spitse hand: 'Lente-Scherzo'.

In de
WITTE RAVEN-
pockets verschenen
o.a. ook:

Cissy van Marxveldt
DE LOUTERINGKUR (M 1)
PIM DE STOETEL (M 2)
DE KINGFORDSCHOOL (M 5)
HAZEHART (M 10)
KWIKZILVER (M 16)
DE ENIGE WEG (M 39)

Leni Saris

FEBRUARI-GOUD (M 270)
LICIA ZET DOOR! (M 271)
PREMIÈRE VOOR TWEE (M 278)
DAAR WAS EENS ... (M 284)

Nel van der Zee

ZUSTER ANNEKE (M 4)
LIESBETH (M 41)
INCOGNITO (M 42)

Leni Saris

LENTE NOCTURNE

Astrid, de hoofdfiguur in dit boek van Leni Saris, is een zeer begaafd pianiste, die, wanneer zij eenmaal getrouwd is en in het begin van haar huwelijk haar muziekstudie heeft beëindigd, de keuze heeft tussen het zwervend leven van concertpodium naar concertpodium of haar gezin. Haar man heeft haar studie begeleid en wil haar carrière verwezenlijken. Astrid kiest echter man en kinderen, maar toch ook niet zonder. Ze weet dat haar gaven er ook zijn voor al. Op het moment dat zij bewust in vreugde weet zij dat er in de toekomst andere mogelijkheden liggen om de haar geschonken gaven te gebruiken.

KH-652-232

**WITTE RAVEN-pockets van 'Westfriesland' bieden een grote
aan goede romans voor oudere meisjes!**